VISIT…

உயிர் கொல்லும் வார்த்தைகள்

சேரன் (1960)

உருத்திரமூர்த்தி சேரன் யாழ்ப்பாணம் அளவெட்டியில் பிறந்தார். ஈழத்தின் குறிப்பிடத் தகுந்த கவிஞர்களில் ஒருவர். ஈழத்து நவீன கவிதையின் முதல்வரான மஹாகவியின் மகன். அறிவியலில் இளநிலைப் பட்டம் பெற்றவர்.

நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு (கவிதைகள், காலச்சுவடு பதிப்பகம், 2000), *The Sixth Sense : Memory, History and the Tamil Diasporn Imagination* (Marga, 2001) இவருடைய நூல்கள்.

சேரன் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் பல இதழ்களில் தொடர்ந்து பத்தி எழுதியுள்ளார். அவரது கவிதைகள் சிங்களம், ஆங்கிலம், ஜெர்மன், டச்சு ஆகிய மொழிகளில் மொழிபெயர்ககப்பட்டுள்ளன. கனடா, யார்க் பல்கலைக்கழகத்தில் சமூகவியலில் முனைவர் பட்டம் பெற்று அங்கு பகுதி நேர விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றுகிறார்.

உயிர் கொல்லும் வார்த்தைகள்

சேரன்

காலச்சுவடு பதிப்பகம்

விலை 90 ரூபாய்

உயிர் கொல்லும் வார்த்தைகள் ✤ கட்டுரைகள் ✤ சேரன் ✤ © சேரன் ✤ முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 2001 ✤ வெளியீடு : காலச்சுவடு பதிப்பகம், 669 கே. பி. சாலை, நாகர்கோவில் 629 001. தொலைபேசி : 04652 – 222525, தொலை நகல் : 04652 –231160, மின்னஞ்சல் : kalachuvadu@vsnl.com ✤ அச்சுக்கோப்பு : காலச்சுவடு பதிப்பகம் ✤ முன் அட்டை ஓவியம் : டி. எபனேசர் சுந்தர் சிங் ✤ அட்டை வடிவமைப்பு : வே. செந்தில் செல்வன் ✤ அட்டை அச்சாக்கம் : பிரிண்ட் ஸ்பெஷாலிட்டீஸ், சென்னை 600 014 ✤ அச்சாக்கம்: மணி ஆஃப்செட், சென்னை 600 005

காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு : 31

Uyir Kollum Varthaigal ✤ Articles ✤ Cheran ✤ © Cheran ✤ Language : Tamil ✤ First Edition : December 2001 ✤ Size : Demy 1 / 8 Paper : 18.6 kg maplitho ✤ Pages : 232 ✤ Copies : 1100 + 100 ✤ Published by Kalachuvadu Pathippagam, 669 K.P. Road, Nagercoil 629 001, India. Phone : 04652-222525, Fax : 04652 - 231160, email : kalachuvadu@vsnl.com ✤ Typeset by Kalachuvadu Pathippagam ✤ Front Cover : D.Ebanezer Sundar Singh ✤ Cover Design : V. Senthil Selvan ✤ Wrapper Printed at Print Specialities, Chennai 600 014 ✤ Printed at Mani Offset, Chennai 600 005 ✤ Price : Rs.90

ISBN 81-87477-17-2

A True Citizen Does not obey
- Hannah Arendt

இதழியல்துறைக்கு என்னை ஈர்த்த
மறைந்த **காமினி நவரத்ன**
ஏ. ஜே. கனகரத்னா
எஸ். எம். கோபாலரத்தினம் (எஸ். எம். ஜி)
ஆகிய மும்மூர்த்திகளுக்கும்
மறைந்த நண்பன் **குக மூர்த்திக்கும்**
இந்நூல் என் சிறு காணிக்கை

பொருளடக்கம்

எதிர்காற்று (முன்னுரை) 11

வீரகேசரி

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" 19
நட்சத்திரங்களும் இறந்த மனிதனும் 22
பல்லவ புராணம் 25
"இறந்தவர்கள் கதை சொல்ல மாட்டார்கள்" 28
எதிர்ப்புக் குரலாக வெள்ளை ரோஜா 30
மூன்றாவது கண் 33
சோஷலிஸம் பற்றிய கேள்வி 36
கண் விழித்திருங்கள் 39
மீன்களோடு வாழுதல் 42
நடின் கோடிமருக்கு நோபல் பரிசு 44
சார்க் - சோகம் 47
தனியார் மயப்படுத்தல் 50
பெயரில் என்ன இருக்கிறதாமோ? 53
தேசிய கீதச் சிந்தனை 56
32 நிபந்தனைகள் 59
மனிதம் 62
அந்த ஐம்பது ஆண்டுகள் 65

சோஷலிஸத்தின் ஆரம்பம் 67
புதிய தமிழ் (1) 71
புதிய தமிழின் சிக்கல்கள் 74
கந்தர்வ கானம் 77
நொறுங்கிய விளக்கும் ஷெல்லியின் கவிதையும் 80
நிலவும் பனியும் வெயிலும் 82
நாலு வார்த்தை பேசவிடு; எழுதவிடு 85
ஒரு கடற் கொள்ளைக்காரனின் கதை 88
சிவப்புச் சிலுவை 91
வருக! நமது புதிய அரங்குக்கு! 95
வெளியில் ஒரு விளக்கு 98
உயிர் கொல்லும் வார்த்தை 101

சரிநிகர்

(முஸல்) மான்வேட்டை 105
ஈழத்தின் தேசியத் தற்கொலை 111
பனங்கொட்டைச் சமூகமும் . . . 114
ஹைதராபாத் 118
சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும் 120
எமது பிள்ளைகள் எங்கே? 122
சிங்கள பௌத்தத்தின் புதிய அரசியல் முகம் 125
மணலாற்று யுத்தம் 130
யாழ்ப்பாணமாகும் காஷ்மீர் 133
ஒரு படுகொலையின் மொழி 136
தேசிய வாதத்தின் எல்லைகள் 140
வதை முகாம்கள் எழுப்புகிற கேள்விகள் 145
புதிய சந்திரிகையும் வால் வெள்ளியும் 150
காலி'95 எரிந்து கொண்டிருக்கும் நேரம்... 152
குருதி படியும் வெள்ளைத் தாமரை! 156
தமிழர்களும் மனித உரிமையும்! 159

செந்தாமரை

கேட்டிருப்பாய் காற்றே. . . 165
கலையும் கொலையும் 168
விடுதலை வாழ்வு 171
பனியில் பிறந்த வருடம் 174
ஏகே. 47 இலிருந்து பேஸ் போல் மட்டை வரை 177
தமிழர்களுக்கு முதலிடம் 180
நேபாள யாத்திரை 183
புலித் தமிழரும் பறைத் தமிழரும் 186
ஒரு பூனைக் கதை 189
தாய் மொழியும் வாய் மொழியும் 193
படுகொலைகளின் கதை 196
தொடரும் படுகொலைகளின் கதை 200
சிரிப்பும் கரிப்பும் 203
ஊரும் உதையும் 206
கனவு மெய்ப்பட வேண்டும் 209
சண்: சில நினைவலைகள் 212
இலக்கிய அறம் 215
கலை - காலம்! 218
உலர்ந்த தமிழர்கள் 221

எதிர்காற்று

இலக்கிய வாழ்வு துவங்கிய அதே காலத்திலேயே என்னுடைய இதழியல் வாழ்வும் துவங்கியது. ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் மூலவர் களில் ஒருவர் என்று குறிப்பிடத்தகுந்த, காலம் சென்ற அ.செ. முரு கானந்தம் அவர்களுடனான ஒரு நீண்ட உரையாடலை, 'அ. செ. மு வுடன் சில மணி நேரம்' என்ற தலைப்பில் நீண்ட கட்டுரையாக 1973இல் எழுதினேன். அந்தக் கணத்திலிருந்து, இலக்கியம் போலவே இதழியலும் என்னுடைய வாழ்வின் பிரிக்கப்பட முடியாத ஒரு கூறாக மாறிவிட்டது. இலக்கிய வாழ்வுக்குச் சமாந்தரமாகவும், பல தடவைகளில் ஒன்றித்தும் இடைவெட்டியும் என்னுடைய இதழியல் வாழ்வும் தொடர்ந்து வருகிறது. எழுத்தையே வாழ்வாக வும் கலையாகவும், வாழ்க்கையே எழுத்தாகவும் கலையாகவும் கொண்டு இயங்கும் பலருக்கு இது ஆச்சரியம் தருகிற ஒரு சேதி அல்லதான். என்றாலும், இதழியல் வாழ்வு – குறிப்பாக ஈழச் சூழ லில் – அதற்கே உரிய நெருக்கடிகளையும் சவால்களையும் வலியை யும் வலிமையையும் கொண்டிருக்கிறது.

அவ்வப்போது நான் எழுதி வந்த 'பத்தி'களையும் (columns) ஏனைய கட்டுரைகளையும் எப்போதாவது ஒரு நாள் தொகுத்து வெளி யிடவேண்டும் என்ற சிந்தனை நீண்ட காலமாகவே எனக்குள் இருந் தது. எழுதிய கட்டுரைகள் அனைத்தையும் இப்போது தொகுத்தெடுக்க முடியாத நிலையிலும், தேடி எடுக்க முடிந்த கட்டுரைகளோடு இந்த நூல் வெளியாவதற்கான ஒரு காலத்தின் தேவை இருக்கிறது.

எமது கால் நூற்றாண்டு காலப் போராட்ட வாழ்வும் வரலாறும் இலக்கியங்களில் பதிவு பெற்ற அளவுக்கு ஆவணங்களில் இல்லை. வாய்மொழியையே முதன்மைப்படுத்தி வந்த மரபின் தொடர்ச்சியோ என்னவோ, எங்களுடைய சாதனைகளும் சோதனைகளும் வேதனை களும் ஆவணப்படுத்தப்படாமலேயே போய்விடுமோ என்ற சிந்தனை எனக்குள் அடிக்கடி எழுகிறது. நாங்கள் சிந்திய குருதியை மட்டு மல்ல எங்கள் கைகளில் படிந்த குருதியின் வரலாற்றையும் சூழலை யும் எழுதாமல் விட்டு விட முடியுமா?

அத்தகையதொரு ஆவணப்படுத்தலின் இதழியல் முன்முயற்சி என்று இத்தொகுதியிலுள்ள பல கட்டுரைகளைக் குறிப்பிடலாம். காலம் மாறியிருக்கிறது; ஆட்சியாளர்கள் மாறுகிறார்கள்; அரசியல் சூழலும் மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகி வருகிறது. எனினும் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளில் மாற்றம் ஏதும் இல்லை. Plus Ça change . . .

இதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள கட்டுரைகளை மீளவும் வாசித்த போது அவற்றூடாக எழுந்த பல குரல்களைத் திருப்பியும் கேட் டேன். பல தடவைகள் அக்குரல்கள் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத் தின; பல தடவைகள் அவை நிதானம் தவறாத கோபத்தைக் காட்டி நின்றன; நடைமுறை அரசியலதும் வாழ்வினதும் 'இப்போது, இக்கணமே உடனடியாய்' என்கிற தீர்வுகளுக்கும் தேவைகளுக்கும் அப்பால், நெருக்கடியும் துயரும் சூழ்ந்த நிலைகளிலும் தொலை நோக்கையும் நேயத்தையும் வேண்டிக் கேட்கிற குரல்களாய் அவை இருந்தன. இன்று எமக்கு மிகவும் அவசரமாகத் தேவைப்படுவது இத்தகையதொரு தொலைநோக்கும் மனிதநேயமும் சார்ந்த ஒரு கடப்பாடுதான்.

என்னுடைய பயண அனுபவங்கள், சுவைப்பின் தெறிப்புகள், நினைவு கொள்ளல்கள் பற்றிய கட்டுரைகளோடு இடம் பெற்றிருக் கும் ஏனைய கட்டுரைகள், நான்கு முக்கியமான தளங்களில் விவாதங்களையும் முன்மொழிவுகளையும் கருத்தாடல்களையும் எழுப்புகின்றன.

கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம், இதழியல் சுதந்திரம், என்பன முதலாவது தளம். இந்தக் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் *(1989 – 1997)* ஒடுக்குமுறை அரசுகள் கோலோச்சுகிற நாடுகளிலேயே இத்தகைய சுதந்திரங்களுக்குப் பெருமளவு அச்சுறுத்தல்கள் இருந் தன. இன்றோ, செப்டம்பர் *11, 2001*, நியூயோர்க் நகரத் தாக்குதல் களுக்குப் பிற்பாடு, வெளிவெளியாகவே கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம், இதழியல் சுதந்திரம், அடிப்படை உரிமைகள் மீதான பயங் கரத் தாக்குதல்கள் 'ஜனநாயக' அரசுகளால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட் டுள்ளன. இலங்கையும் இந்தியாவும் மட்டுமல்ல, அமெரிக்கா, கனடா இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளும் பாதுகாப்பு, தேசியப் பாதுகாப்பு என்கிற மகாசந்நிதானத்தின் முன்பாக எமது அடிப்படை உரிமை களைப் பலி கொடுத்துவிட்டன. இந்த முன்னுரையை எழுதிக் கொண்டிருக்கிற போதே இதழியல்/ஊடகவியல் சார்ந்து இன்னு மொரு அதிர்ச்சித் தகவல் வந்து சேர்கிறது.

கனடாவின் மிகப்பெரிய இதழியல்/ஊடகவியல் நிறுவனமான Can West Global, தனது ஆட்சிக்குட்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான செய்தித்தாள்களின் ஆசிரியம் தலையங்கங்கள், தலைமை நிறு வனம் தருகிற ஒரேயொரு கருத்தை ஒட்டியே இடம்பெற வேண்டும் என்று கட்டளை இட்டுள்ளது. நூற்றுக் கணக்கான இதழியலாளர்கள் இதனை எதிர்த்து வெளிநடப்புச் செய்கிறார்கள். உலகெங்குமே எமது அடிப்படைச் சுதந்திரங்களின் மீதான தாக்குதல்கள் உக்கிரமாகி உள்ளன.

இந்தத் தாக்குதல் இரண்டு திசைகளிலிருந்து வருகிறது. முதலா வது, தேசியப் பாதுகாப்பு, உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு, பயங்கரவாத எதிர்ப்பு என்ற பெயரில் எல்லா வகையான அரசுகளும் அடிப்படை உரிமைகள் மீது இடையறாத தாக்குதல்களைத் தொடுத்து வருகின்

றன. இரண்டாவது திசையில், தாக்குதலைத் தொடுத்திருப்பவை ஊடகங்களைப் பெருமளவுக்கு வாங்கிக் குவிக்கிற பெருநிதி நிறு வனங்கள். தொலைக்காட்சி, அச்சு, வானொலி, இணையம் இவற் றோடு கூடவே சினிமாத்துறை என்று எல்லாவகையான தொடர்பு ஊடகங்களும் ஒரு சில பெருநிதி நிறுவனங்களிடம் குவிவதை அச்சத்துடன் பார்க்கிறோம். இந்த நிறுவனங்கள் கருத்து வெளிப் பாட்டுச் சுதந்திரத்துக்கும் இதழியல் சுதந்திரத்துக்கும் தருகிற தாக்கு தல்தான் என்னளவில் 'பயங்கரவாத'த் தாக்குதலாக உள்ளது.

எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் சிந்தனைகளோடும் கற்பனை களோடும் மொழியின் பன்முகப்பட்ட சாத்தியப்பாடுகளோடும் வாழ் பவர்கள். இவற்றுக்கு எல்லைகள் கிடையா. அதனால்தான் சுதந்திர மும் அதன் விகசிப்பும், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் மற்றும் மனி தத்தை நேசிப்போர் இருப்பு யதார்த்தமாக உள்ளது. கருத்து வெளிப் பாட்டுச் சுதந்திரம், இதழியல் சுதந்திரம், தகவல் சுதந்திரம் என்பன தான் எமது ஏனைய சுதந்திரங்களுக்கும் உரிமைகளுக்கும் மையப் புள்ளி என்று நான் கருதுகிறேன்.

எனது கட்டுரைகளின் இரண்டாவது தளம், தேசியவாதங்கள், அவை எழுப்புகிற சிக்கல்கள் மற்றும் அடையாளம், இனங்காணல் என்பன தொடர்பானது. இவை எழுப்பும் சிக்கல்கள் பற்றிய விரி வான விவாதங்கள் எமக்கு அவசியமானவை. ஒடுக்குமுறைக்கு எதி ராக எழுகிற தேசியவாதப் போராட்டங்கள், ஆரம்பத்தில் அடிப்படை உரிமைகள், இனத்துவ உரிமைகள், தன்னாட்சி போன்ற மனித உரிமைகளின் மொழியிலேயே தமது வேட்கையையும் விழைவையும் முன்வைக்கின்றன. அந்த வகையில் அடிப்படை உரிமைகள், மனித உரிமைகள், போன்றவற்றுக்கான சர்வதேசப் போராட்டங்களும் மனித உரிமை அமைப்புக்களும் தேசியவாதங்களைப் பலப்படுத்தி யுள்ளன. மக்களின் கூட்டுரிமைகளை வலியுறுத்துகின்றன என்ற அளவில் தேசியவாதப் போராட்டங்களுக்கு முக்கியத்துவம் இருக்கிற அதேவேளை, இந்த வலியுறுத்தல் தனி மனித உரிமைகளைத் துவம்சம் செய்கிறபோது தேசியத்தின் நியாயப்பாடே கேள்விக்குள் ளாக்கப்பட முடியும். ஈழச் சூழலில் மட்டுமன்றி, தமிழகச் சூழலிலும் கூட தமிழ்த் தேசியவாதம் பற்றிய ஆய்வுகளும் கருத்தாடல்களும் இன்னும் தீவிரமாக இடம்பெற வேண்டும். ஈழத் தமிழ்ப் போராட் டங்களில் இருந்து நாம் பெற்றுக் கொண்ட ஒரு அனுபவத்தை நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்: நொந்து போன ஆத்துமமாகவும், பாதிக்கப்பட்டவர்கள் என்ற மனோநிலையிலும், கோபத்திலும் மட்டுமே கட்டி எழுப்பப்படுகிற ஒற்றைப் பரிமாணம் கொண்ட ஒரு தேசியம் நீண்டகாலக் கண்ணோட்டத்தில் விடுதலை உணர்வையும் மனித நேயத்தையும் கூறு போடுகிற ஒன்றாகவே வடிவம் பெறும். முஸ்லிம் மக்கள் தொடர்பாக ஈழத் தமிழ்த் தேசியத்தின் நிலைப் பாடு தொடர்பாக இந்நூலில் இடம் பெற்றிருக்கும் கட்டுரைகள் சுட்டுவது இதனைத்தான். அடையாளத்தின், இனங்காணலின் பன்

முகப்பாட்டை நிராகரிக்கிற தேசியவாதங்கள் அச்சந் தருபவை; அத் தேசிய வாதங்களின் வாகனமாக வன்முறை தொழிற்படுகிறபோது இனச் சுத்திகரிப்பும் இனப்படுகொலையும்தான் விளைவாகக் கிடைக்கும்.

கட்டுரைகள் தொழிற்படுகிற மூன்றாவது தளம், போராட்டங் களும் அவற்றுக்கான வழிமுறைகளும் தொடர்பானது. விளைவு வழிமுறைகளை நியாயப்படுத்தும் என்பதைக் கேள்விக்கு உள்ளாக்கு கிற அதேவேளை, நியாயமான வழிமுறைகள்தான் நியாயமான முடிவுகளுக்கும் விளைவுகளுக்கும் இட்டுச் செல்ல முடியும் என் பதை நான் வலியுறுத்துகிறேன். தன்னாட்சி, சுய அடையாளம், அடையாளம் குறித்த பெருமிதம் மற்றும் தேசிய உரிமைகள் பற்றிய எமது புரிதலும் பிரசாரங்களும் வெறுமனே அரசியல் சார்ந்தவை யாகத்தான் இருக்கின்றன. தேசிய இனங்களின் சுய நிர்ணய உரிமை என்பதை, லெனினிடம் இருந்து மட்டுமல்ல, ஐக்கிய நாடுகள் அவை யின் பிரகடனங்களிலிருந்தும் பயன்படுத்தத் தெரிகிறது எங்களுக்கு!

இந்த உரிமையின் அரசியல் அம்சம் ஒரு பரிமாணம் என்றால், அதனுடைய மறுபக்கமும் ஒன்றுள்ளது. அது அறம் சார்ந்தது; மற்றையவர்கள் தொடர்பான எமது பொறுப்புணர்வு சார்ந்தது. நாம் தொடர்ந்து அனுபவித்து வருகிற துயரும், இழப்பும், பயங்கரமும் மற்றவர்கள் தொடர்பான நேயத்தையும் பொறுப்புணர்வையும், அவர் களையும் தோழமையுடன் அரவணைக்கிற பரந்த மன நிலையையும் எங்களுக்குள் வளர்க்க வேண்டும். தஸ்தயேவ்ஸ்கியின் 'கரமஸோவ் சகோதரர்கள்' நாவலில் வருகிற அலியோஷ் கரமஸோவ் சொல் வார்: மற்றைய எல்லோருக்கும் கூட நாங்கள்தான் பொறுப்பானவர் களாக இருக்கிறோம். ஆனால், அவர்கள் எல்லோரையும் விட அத் தகைய பொறுப்புணர்வு எனக்குத்தான் அதிகமாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். இது ஆழமானதோர் உண்மை அல்லவா? தேசியத்தின் அரசியல் எழுச்சி அல்லது எமது அடையாளம் குறித்த தன்னுறுதிப்பாடு, என்பது இத்தகைய அறம் சார்ந்த முறையிலேயே கட்டி எழுப்பப் படவேண்டும்.

இந்தக் கட்டுரைகள் இயங்கும் நான்காவது தளம், எமது அறம் சார்ந்த அணுகுமுறையும் கடப்பாடும் குறித்தது; அறம் சார்ந்த கேள்விகளை எழுப்புவது; இலட்சியங்களுக்கும் நடைமுறைகளுக் கும் இடையே, கடக்க முடியாத ஒரு பெருவெளி இருந்துதான் தீரும் என்ற பொதுப்புத்தியைக் கேள்விக்கு உள்ளாக்குவது. இலட்சி யங்கள் ஞானத்துக்கு இணையானவை, நடைமுறைகள் ஆசைக்கு இணையானவை. ஆசையையும் ஞானத்தையும் உரிய முறைகளில் ஒன்றுவிப்பது சாத்தியமாக வேண்டும்; சாத்தியம் ஆகலாம் என்ற நம்பிக்கைத் தொனிப்பை எழுப்புவதோடு, அதற்கான சாத்தியப்பாடு கள் குறித்த வாதங்களையும் இந்தக் கட்டுரைகளூடாக நான் கிளப்ப முயல்கிறேன். இந்த வாதங்கள் அவசரமானவையும் அவசியமான வையும் ஆகும். சிக்கலான, நெருக்கடிகள் திக்கெட்டும் சூழ்ந்து,

இருள்படியும் காலங்களில்தான் அறம், விழுமியங்கள் சார்ந்த கேள்விகள் சாதாரண மனங்களில் மேலெழுகின்றன. அந்த நேரங் களிலாவது அவற்றை எதிர்கொள்வது எமது குறைந்த பட்சக் கடப் பாடுகளுள் ஒன்று என்பது என்னுடைய கடப்பாடு ஆகும்.

இந்தத் தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கும் கட்டுரைகள், என்னு டைய இயற்பெயரில் மட்டுமன்றிப் பல்வேறு புனைபெயர்களிலும் வெளியானவை. சஞ்சயன், சித்தார்த்தா, சூரியா, கவிதா, ஏகாந்தன், அபுமூஸா, சுப்புக்குட்டி, துடியன், வாஸ்கூஞ்ஞ, சிவப்பறையன், கலாநிதி ருத்ர துளசிதாஸ், அனுஷா ஆகியவைதான் இந்தப் புனை பெயர்கள். இப்புனைபெயர்களில் நான் எழுதியவற்றைத் தொடர்ந் தும் பிரசுரித்து வந்த இதழாளர்களுக்கும் சஞ்சிகையாளர்களுக்கும் நன்றி கூறுவது வெறுமனே மரபு சார்ந்தது மட்டுமல்ல. சிக்கல்களின் எழுச்சி கொதிப்பை உருவாக்கும்; கொதிப்பில் பிறக்கிற எழுத்து எவ்வளவு பொறுமையோடும் பொறுப்புணர்வோடும் எழுதப்பட்டா லும் அவற்றை வெளியிடுபவர்களுக்கும் ஒரு திட சித்தம் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் அது கோரி நிற்கிறது. அத்தகைய திடசித்த மும் ஓர்மமும் வாய்க்கப் பெற்ற இதழர்களை நான் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

என்னுடைய ஆரம்பக்காலப் பத்திகள்/கட்டுரைகள் 'புதுசு'வில் வெளியாயின. எனது இலக்கிய, இதழியல் வாழ்வின் பயில் புலமாக அமைந்த அக்காலகட்டத்தில், 'புதுசுகள்' என இயங்கிய அ. இரவி, இளவாலை. விஜயேந்திரன், பா. பாலசூர்யன், நா. சபேசன் ஆகியோ ரின் உற்சாகம் மிகுந்த ஊக்குவிப்பை நான் நினைவு கொள்கிறேன். அதற்குப் பிற்பாடு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் மறு மலர்ச்சிக் கழக வெளியீடான 'தளிர்' இதழ்களிலும் கவிதா என்ற பெயரில் என்னுடைய எழுத்துக்கள் வெளியாயின. நண்பர்கள் சிவ ரஞ்சித், த. சர்வேந்திரா ஆகியோர் தளிருக்குப் பொறுப்பாக இருந் தவர்களில் முக்கியமானோர். 'தாகம்' இதழில் 'சூர்யாவின் பக்கங் கள்' என எழுதத் துவங்கியமைக்கு சி. இராஜமோகனா பொறுப்பாக இருந்தார்.

குறுகிய காலமே வெளியான செய்திக் கதிர் இருவார இதழில் சித்தார்த்தா என்ற பெயரில் எழுதிய கட்டுரைகளுக்காக நான் எல். எம். கோபாலரத்தினம் (எஸ்.எம்.ஜி) அவர்களுக்கு நன்றி சொல்லவேண்டும். ஈழமுரசு நாளிதழுக்கும் செய்திக் கதிருக்கும் அவரே ஆசிரியராக இருந்தார். *1978 - 1986* வரையான காலக்கட்டத் தில்தான் இந்த எழுத்துக்கள் வெளியாயின. *1989* இல் 'திசை' வார இதழில் 'அங்கிங்கெனாதபடி' என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரை களை இத்தொகுதியில் சேர்க்க முடியவில்லை. அக்கட்டுரைகளுக் கான புனை பெயர் ஏகாந்தன். அப்பெயர் மு. பொன்னம்பலத்தின் உபயம். அந்தச் சூழலில் எனக்குப் பொருத்தமானதொரு பெயராக வும் அது இருந்தமையால் எனக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்வு. மு. பொவுக் கும் அ. யேசுராசாவுக்கும் திசைக் கட்டுரைகளுக்காக என்னுடைய

நன்றி உரியது. நான் எழுதும் பொருளில் ஈடுபாடும் ஆர்வமும் கொண்டிருந்து, அவ்வப்போது பயன்மிக்க விமர்சனக் குறிப்புகளை யும் தந்தவர் அ. யேசுராஜா.

1990இல் 'சரிநிகர்' வெளிவரத் துவங்கிய பிற்பாடு, எனது எழுத்துக்களுக்கான மூலவிசைகளில் சிறப்பான விசையாக அமைந்தது விக்கினேஸ்வரனும் சிவகுமாரும் வழங்கிய பொறுமை யுடன் கூடிய அன்பு; புரிந்துணர்வுடன் தந்த ஒத்துழைப்பு; சுட்டிப்பான திறனாய்வு. இந்த நூலில் இடம் பெற்றிருக்கும் பெரும்பாலான கட்டுரைகளுள் ஊடுபாவாக இருக்கும் 'பணிய மறுத்துப் பொங்கும்' உணர்வுக்கு அவர்களும் தோழர்கள்தான். சரிநிகரில் பல்வேறு பெயர்களில் வெளியான சில கட்டுரைகள் இந்தத் தொகுதியில் உள்ளன.

1991இல் வீரகேசரி நாளிதழின் சனிக்கிழமைப் பதிப்பில் 'சேரன் எழுதுவது' என்ற தலைப்பில் எழுதிய அனைத்துக் கட்டுரைகளும் இத்தொகுப்பில் உள்ளன. அப்போதைய வீரகேசரி ஆசிரியர், இப் போதைய தினக்குரல் ஆசிரியர், நண்பர் ஆ. சிவநேசச் செல்வ னுக்கு என்னுடைய அன்பும் நன்றியும்.

1993இல் கனடாவின் வார இதழான செந்தாமரையில் தொடர்ந்து எழுதக் காரணமாக இருந்தவர் நண்பர் டி. பி. எஸ். ஜெயராஜ். செந் தாமரையில் எழுதப்பட்ட எல்லாக் கட்டுரைகளும் கிடைக்கவில்லை. தேடி எடுக்க முடிந்தவற்றை இத் தொகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறேன். இதுவரை நாளும் எழுதிய கட்டுரைகள் அனைத்துமே என்னுடைய சேகரிப்பில் இருந்தன. 1992இல் அளவெட்டியிலுள்ள எங்களுடைய வீட்டோடு இழந்துபோனவை அநேகம். தாகம், தளிர், செய்திக்கதிர், திசை போன்றவை முற்றாகவே என்னிடமிருந்து தொலைந்துவிட் டன. நண்பர்களின் ஒத்துழைப்புடன் பழைய இதழ்களைத் தேடி எடுத்துத் தொகுத்துத் தர முடியும் என்ற நம்பிக்கை என்னுள் இன்னும் இருக்கிறது. போரும் இடப் பெயர்வும், அவலமும் எமது வரலாற்றில் மட்டுமல்ல, வரலாற்றியலிலும் ஏற்படுத்துகிற பாதிப்புக் கள் கணிசமானவை. இதழியலை வரலாற்றின் முதல் வரைவு என்று சொல்வது வழக்கம். இந்தக் கட்டுரைகள் வரலாற்றின் முதல் வரைவுகள் அல்ல; மாறாக, வரலாற்றைத் தேடும் ஒரு முயற்சி ஆகும்.

இந்தக் கட்டுரைகளை வாசித்துக் கருத்துத் தெரிவித்த கல்பனா, சோழன், கருணா, கண்ணன் ஆகியோருக்கும் படியெடுத்து உதவிய தர்ஷிக் கும் என்னுடைய மனங்கனிந்த நன்றி.

இந்தத் தொகுதியின் செப்பமான வெளியீட்டிற்கு பொறுப்பான பா. மதிவாணன், எம்.எஸ். ஆகியோருக்கு என் நன்றி.

'உயிர் கொல்லும் வார்த்தை' என்று உங்களுக்கு வழங்குகிற இந்தக் கட்டுரைகள் உயிர் கொல்பவை அல்ல; அவை உயிரை உவந்து ஊட்டுபவை.

சேரன்

வீரகேசரி

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”

குறைந்தது இரண்டாயிரம் வருடங்களாவது பழமை வாய்ந்த, ஆனாலும் நவில் தொறும் நூல் நயம் மிளிரும், சங்கக் கவிதை களின் சிறப்பம்சங்களில் ஒன்று காட்சிப் படிமங்கள். இந்தக் காட்சிப் படிமங்களைச் சொற்களாலும், சொல்லாடலாலும், சொற்களினிடையிட்ட அமைதியாலும், கிளர்ச்சியுற எழுப்பிய நானூற்று அறுபத்தொரு சங்கக் கவிகளின் பெயர்களில் கூட காட்சிப்படுத்தல் உள்ளது.

குறுந்தொகையில் நாற்பதாவது பாடலாக இடம்பெறும் “யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ” என்பதை எழுதியவர் செம்புலப் பெயல் நீரார். நாற்பத்தேழாவது பாடலை எழுதிய கவி நெடு வெண்ணிலவனார். காட்சிப் படிமங்களுக்கு அப்பால் இந்தப் படிமங்களின் பெயர்கள் எமக்கு உணர்த்தும் இன்னொரு முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால் அவர்களுடைய உருவ கங்களே அவர்களுடைய பெயராக அமைந்து விடுவது. கவிதை களில் அவர்கள் தரும் படிமங்களையும் உருவங்களையும்விட வேறு சிறப்பான “கையெழுத்து” அவர்களுக்கு வேண்டியிருக்க வில்லை என்று தோன்றுகிறது.

இன்றைய நவீன தமிழ்க் கவிதையும் காட்சிப் படிமங் களுக்குப் போய்விட்டது. இந்த வகையில் நவீன கவிதை, நவீன ஓவியம், நவீன திரைப்படம் அனைத்தும் பல தளங்களில் ஒன்றிப்பையும் இடைவெட்டையும் கொண்டிருக்கின்றன. எனினும் நவீன கவிதை மறுபடியும் யாப்பிற்கும் – குறைந்த பட்சம் ஒத்திசைவுக்காவது – திரும்ப வேண்டும் என்ற கருத்து ஆங்கிலக் கவிதையுலகில் ஏற்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் நம் மிடை வாழும் அற்புதமான ஆங்கிலக் கவி றெறி சிறிவர்த்தன. புதியபடி (பழையபடி என்ற சொல்லின் எதிர்ச் சொல்!) நவீன கவிதை, சந்தம், ஒத்திசை, நயம் என்பவற்றைப் பேண வேண்டும்

என்று அவர் சொல்கிறார். காட்சிப் படிமங்கள், யாப்பூடாகவும் ஒத்திசைவூடாகவும் வரும் கவிதைகளில் எழுப்பப்பட முடியாதா? முடியும்.

அண்மையில் ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே எழுதும் தமிழரான ஒரு கவியுடன் பல விடயங்களையும் பற்றி உரையாடும் வாய்ப்பு ஏற் பட்டது. இந்திரன் அமிர்தநாயகம் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்தவர். கொழும்பிலும், லண்டனிலும் வளர்ந்து அமெரிக்காவில் பதினைந்து வருடங்களாக வாழ்ந்து வருபவர். நியூயோர்க் நகரத்தின் முக்கியமான கவிதைப் பத்திரிகைகளில் கவிதைகளை எழுதியிருக்கும் இந்திரன், சங்கத் தமிழன் "யாதும் ஊரே: யாவரும் கேளிர்" என்ற கோட் பாட்டுக்கு நல்ல உதாரணம். நியூயோர்க் நகரச் சூழலும், ஆசிய ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க கலப்புச் சூழலும், கறுப்பு – வெள்ளை நிறவாத உணர்வுகளும் – மொழி ரீதியாக ஆங்கில அமெரிக்க மயப்பட்டமையும் இந்திரனுக்கு வழங்கிய வாழ்க்கை அனுபவங்களும், உணர்வு நிலையும் எம்மை விட முற்றிலும் வேறானவை.

இந்திரனுடைய கவிதைகள் ஒத்திசைவையும் காட்சிப் படிமங் களையும் ஒரு சேர எழுப்புகின்றன என்பதை விட அவற்றில் தூக்க லாகத் தெரியும் 'தமிழன்' என்ற இனங்காணலே சுவாரசியமானது. அவருடைய ஆங்கிலக் கவிதைகள் உருவகிக்கும் 'தமிழன்' என்பவனின் விம்பம் எப்படி இருக்கும்? யாழ்ப்பாணப் பனை மரங்களின் கீழ மர்ந்து சார்ள்ஸ் டிக்கன்ஸ் நாவலைப் படிக்கின்ற ஒருவன்! மத்தி யானச் சாப்பாட்டுக்குச் சோறுடன் யாழ்ப்பாணப்பாணியில் சமைத்த ஆட்டுக்கறி அவனுக்குத் தேவைப்படுகிறது. பதினைந்து வருடங் களாகத் தமிழைப் பிரிந்திருந்த தமிழே தெரியாத ஒருவருக்கு இந்த 'இனம் காணல்' எப்படி ஏற்படுகிறது என்பது பயன் தரும் ஒரு சமூகவியல் ஆய்வு. அதுபோக, இந்திரன் போல ஏராளமானோரை இன்றைய சமூக, அரசியல் சூழல் தமிழ் மக்களிடை உருவாக்கியுள் ளது. உண்மையில் தமிழ்ச் சமூகம் பல்வேறு திக்குகளிலும் இப்போது ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

அடுத்த தலைமுறைகளில் ஃபிரெஞ்சு, ஸ்வீடிஷ், ஜேர்மன் மொழி களில் எழுதும் தமிழர்கள் உருவாகிவிடப் போகிறார்கள். ஏற்கெனவே அழகு சுப்பிரமணியம், தம்பிமுத்து போன்றவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய முக்கியமான நம்மவர்கள். அவர்களுடைய மேலைத்தேய வாழ்வு, மேலோங்கிச் சமூக அடுக்கினால் நேர்ந்தது. இனி பிற மொழியில் எழுதும் நம்மவர்கள் (அடுத்த அடுத்த தலைமுறைகளில் இவர்களை நம்மவர் என்று சொல்வது கூடச் சாத்தியமாகுமோ தெரியவில்லை!) சமூகத்தின் எல்லா மட்டங்களிலிருந்தும் புலம் பெயர்ந்தவர்களும், புகலிடம் தேடியோரும் ஆவர். 'யாதும் ஊரே' என்ற கணியன் பூங்குன்றனாரின் கவிவரிகளுக்கு இதைவிட அர்த்தம் வேறெப்படி வரப் போகிறது?

நேசித்தே ஆக வேண்டும் என்ற கவிதையில் இந்திரன் அமிர்தநாயகம் சொல்வதைக் கேளுங்கள் :

நேசி,
கடலின் மீது வீடு கட்டச்
செல்லும் போது
நீ, நிலத்தை
நேசித்தே ஆக வேண்டும்
நேசி.
எவற்றை இழந்தாயோ
அவற்றை...
தோட்டத்தில் எரிந்து
கொண்டிருக்கும்
மாமரத்தை...
நேசி.
உன்னைச் சுற்றிப் படர்ந்து
உதிரம் பரப்பி
கடலின் அக்கரையில்
ஒவ்வொரு நாளும் காய்ந்து போகிற
உன் மொழியை,
நீ ஒருபோதுமே பேச முடியாத
உன் மொழியை
நேசி...

13.07.91

நட்சத்திரங்களும் இறந்த மனிதனும்

இப்போதுதான் தகவல் வந்தது. தொலைபேசியின் அடுத்த முனையில், குரல் நடுங்க அவள் சொன்னாள். "சிவரமணி தற்கொலை செய்து விட்டாள்." சொன்ன மறுகணமே தொலைபேசி மறுமுனையில் அழுகையில் நீர்த்துப் போயிருக்க வேண்டும்.

சிநேகிதியும், நல்ல ஆத்மார்த்தமான கவியும் பெண் நிலை வாதியுமான சிவரமணி ஏன் தற்கொலை செய்து கொண்டாள்? அவளுடைய தற்கொலைக்கு ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கிறதா? இந்தக் கேள்விகளுக்குரிய பதில்களுக்காக 'அறிவு' அந்தரப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிற வேளை கிளைக் கேள்விகளாகவும் பல முளைக்கலாயின.

கவிதைக்கும் சுய அழிப்பிற்கும் அப்படி என்னதான் உறவோ?

சாப்பிடு, தூங்கு, மலங்கழி, வேலைக்குப் போ, உயிர்மீது ஆசையிருந்தால் குறுக்கிடாதே

என்று எழுதிய தமிழகக் கவி ஆத்மாநாம் கிணற்றுள் பாய்ந்து தற்கொலை செய்து கொண்டார் சில வருடங்களுக்கு முன்பு.

இத்தனையாம் திகதி இத்தனை மணிக்கு இறந்து போவேன் என்று எழுதி வைத்துவிட்டு, எழுதியபடியே தற்கொலை செய்து கொண்டார் அமெரிக்கப் பெண் கவியான ஸில்வியா பிளாத். தன்னுடைய கவிதையொன்றில் சூரியனைத் தேநீர் பருக அழைத்த மயாகோவ்ஸ்கி, அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாழிட்டுவிட்டு, எல்லா யன்னல் திரைகளையும் இறக்கி இருளைப் பரப்பிய பிற்பாடு தன்னைத்தானே சுட்டுக்கொண்டு இறந்து போனார். அவருடைய கடைசிக் கவிதைக் குறிப்பில் :

தேங்கிப் போன யதார்த்தத்தில்
மோதி நொறுங்கியது காதல் படகு.
வாழ்வும் நானும் பிரிந்தனம்

என்று எழுதியிருந்தாலும் மயாகோவ்ஸ்கியின் இறப்புக்கான பழியை யார் பொறுப்பு எடுத்துக் கொள்வது என்பதில் வீரா என்ற மயா கோவ்ஸ்கியின் காதலியும் ஸ்டாலினிசத்தின் 'கலாசாரக் கொமிசார்த் தனமும்' தம்முள் போட்டியிட்டுக் கொண்டன.

மே மாதம் 19ஆம் திகதி சிவரமணி தன்னுடைய அறைக்குள் சென்று தீர்மானகரமாகக் கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்ட பிற்பாடு நச்சுக் குளிகையை விழுங்கி உயிரை மாய்த்துக் கொண்டார். அதற்கு முன்பாக, தான் எழுதிய எல்லாக் கவிதைகளையும் எரித்து விட்டிருந்தார். இப்போது மிஞ்சியிருப்பதெல்லாம் நண்பர்களிடம் எஞ்சியுள்ள ஏழெட்டுக் கவிதைகளும், யாழ்ப்பாணம் பெண்கள் ஆய்வு வட்டம் வெளியிட்ட "சொல்லாத சேதிகள்" தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள அவரது கவிதைகளும்தான்.

ஒரு தீவிரமான பெண்ணுரிமைவாதியாக இருந்த சிவரமணியும் எல்லாப் பெண்நிலைவாதிகளையும் போலவே ஆண் மேலாதிக்க முள்ள இச்சமூகத்துடன் முரண்பட்டார். அவருடைய நியமனங்களுக் கும் இறுகிப்போன, கலாச்சாரத் தளைகளால் பெண்மையைச் சிறுமைப்படுத்துகிற பாரம்பரியத் தமிழ்ச் சமூக அமைப்புக்கும் அதன் கலாச்சார நியமங்களுக்கும் இடையே முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டன. இந்த முரண்பாடுகளையும், அதன் விளைவாகப் பெண் நிலை அனுபவங்களில் ஏற்படுகிற பாதிப்பும் சிவரமணியின் கவிதை களில் முற்றிலும் புதிய வகையில் வெளிப்பட்டன. பெண் நிலைப் பட்ட ஆக்க இலக்கிய விமர்சனங்களில் இப்போது குறிப்பாகவும், முற்றிலும் வேறுபட்ட வகையிலும் சொல்லப்படும் "பெண்களது வாழ்வு அனுபவம் வித்தியாசம்; அது வெளிப்படுத்தப்படும் முறைமை யும், மொழிப்பாவனையும் கூட வித்தியாசம்" எனும் கருத்துக்கு சிவரமணியின் கவிதைகள் அற்புதமான உதாரணம். லேக்கன் எனும் உளவியலாளர் சொல்வது போல கவிதைகள் எழுதும் பெண்கள் முகம் கொடுக்கும் முக்கியமான பிரச்சினை அவர்கள் கலாச்சாரத் தளைகளை எதிர்த்து மட்டுமல்ல, மொழியியல் ரீதியான ஒடுக்குமுறை யையும் எதிர்த்துப் போராட வேண்டியிருக்கிறது. இந்த அம்சமே அவர்களுடைய கவிதைகளுக்கும் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஒருவகைக் கசப்பான தன்னுணர்வை ஊட்டுகிறது.

இன்னொரு புறத்தில் சிவரமணியின் தற்கொலை பெண் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான ஒரு பயங்கரமான சுய – எதிர்ப்பாகவும் அமைகிற தென்பதையும் மிகவும் தயக்கத்துடன் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. தாய்மார் தற்கொலை செய்வது அல்லது மகள் தற்கொலை செய்வது என்ற நிலை சமூகத்தில் பல தளங்களிலும் இருந்து வந்திருக்கிறது. எனினும் உறுதியான சிந்தனையும் தெளிவான கவிதை மொழியும்

துடிப்பும் ஒருங்கே அமையப் பெற்று தமிழ்க் கவிதையின் புதிய பெண் நிலைவாத நம்பிக்கையாக விளங்கிய சிவரமணியின் இந்த முடிவை அறிவுபூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமலிருக்கிறது.

மயாகோவ்ஸ்கியின் தற்கொலைக்குப் பிறகு அவருடைய நண்பரும் புகழ்பெற்ற மொழியியலாளருமான றோமன் ஜக்கோப்ஸன் மயாகோவ்ஸ்கி பற்றி எழுதுகிறபோது அவர் நீண்டகாலமாகவே தற்கொலை பற்றிய எண்ணத்திலிருந்தார் என்றும், அவருடைய உணர்வுச் செறிவும் வீச்சும் மிக்க கவிதைகளில் இந்தத் தற்கொலை முனைப்பாக்கம் தெரிகிறது என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

சிவரமணியின் கவிதைகளை இப்போது திருப்பிப் படிக்கிறபோது றோமன் ஜக்கோப்ஸன் மாயாகோவ்ஸ்கி பற்றி எழுதியது ஞாபகம் வருவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. ஆரம்பத்தில் 'முனைப்பு' என்ற கவிதையில்,

நான் வாழ்ந்தேன்
வாழ்நாளெல்லாம் நானாக
இருள் நிறைந்த
பயங்கரங்களினூடாக
நான் வாழ்ந்தேன்
இன்னும் வாழ்கிறேன்

என்று எழுதிய அதே சிவரமணிதான் பின்னர் அசாதாரணமான படிமங்களுக்குத் தாவுகிறார். "யுத்த கால இரவொன்றின் நெருக்குதல் நமது குழந்தைகளை வளர்ந்தவர்களாக்கிவிடுகிறது" என்கிறார். "புத்திசாலியான கடைசி மனிதனும் இறந்து போகிறான்" என்று இன்னொரு கவிதையில் எழுதுகிறார்.

மற்றொரு கவிதையில், "நட்சத்திரங்கள் இறந்து போனவனின் கண்களைப் போல இருக்கின்றன" என்று பாரம்பரியமான உவமையை துவம்சம் செய்துவிடுகிறார். பெண்மைக்கும் பெண்களின் கண்களுக்கும் காலம்காலமாக உவமிக்கப்பட்ட நட்சத்திரங்களை இறப்புக்கும் நிலையாமைக்கும் சின்னமாக சிவரமணி தன்னுடைய கவிதையில் மாற்றுகிற தன்மை – வழமையான உவமைத் தடங்களில் மென்மை, மலர், தாரகை, இதழ், கொடி போன்ற அம்சங்களை பெண்மையுடன் மட்டுமே தொடர்புபடுத்தி வந்த ஒரு இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை (இதில் ஆண்களே ஆட்சியுற்றிருந்தனர் – ஆண்டாள் மட்டுமே விதிவிலக்கு எனலாம்) ஒரு சிறு உவமை மூலமே தகர்த்து விடுகிறார்.

பேசாப் பொருளைப் பேசுவதும், பாரம்பரியமாகப் பேசப்பட்ட வற்றை அதே மாதிரிப் பேசாமல் புதுப்பித்துப் பேசுவதும் கலை இலக்கியங்களைச் செழுமைப்படுத்தும். சிவரமணியின் கவிதைகள் சிறு தொகுப்பாகவேனும் வெளிவர முடிந்தால் அவருடைய முக்கியத்துவம் மேலும் உணரப்படும்.

20.07.91

பல்லவ புராணம்

இம்மென்னும் முன்னே இருநூறும் முன்னூறும் அம்மென்றால் ஆயிரம் பாட்டும் பாடுகிற ஆசுகவிகளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அவ்வளவு துரித கதியில் தொடர்ந்தும் ஆக்க இலக்கியம் படைக்கப்பட முடியுமானால் கவிதை எழுதுவதற்கும் மிக்காடோ பப்படம், எட்னா சொக்லேற் மக்டொனால்ட் உருளைக்கிழங்குப் பொரியல் தயாரிப்பதற்கும் எந்தவிதமான வித்தியாசமும் இருக்காது. எனினும் நம்மில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு நிறைய எழுதுபவர்களைப் பற்றி உயர்ந்த அபிப்பிராயம் இருப்பது போலத் தோன்றுகிறது.

கொஞ்சக் காலத்துக்கு முன்பு தமிழ்நாட்டில் இருந்தபோது இது நடந்தது. என்னுடைய நண்பரும், கல்லூரி ஒன்றில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிபவரும், புகழ்பெற்ற கவிஞருமான ஒருவர் அன்றைய தினம் மதியச் சாப்பாட்டிற்கு அழைத்திருந்தார். கல்லூரியில் அவரைச் சந்தித்து பிற்பாடு வேறோரிடத்துக்குப் போவதாக ஏற்பாடு. எல்லாம் சரி.

புதுவைக் கல்லூரிக்குப் போயாயிற்று. "ஒரு காப்பி சாப்பிடலாமே" என்றார் நண்பர். "ஆகட்டும்" என்று சொல்லிவிட்டுத் தலையைத் திருப்பிய போது முன் கதவால் ஒருவர் உள்ளே நுழைவதைப் பார்த்தேன். நிச்சயமாகவே அவர் ஒரு எழுத்தாளராக அல்லது பத்திரிகையாளராக இருக்க வேண்டும் என்று தெரிந்து விடுகிறது. (தொள தொள ஜிப்பா; தோளில் ஒரு பை – ஜோல்னாப் பை – என்று சொல்கிறார்கள்; கவிதை பிரசுரமாகும் என்று நிச்சயமானால் எந்தப் பத்திதிகையாசிரியரது காலிலும் உடனடியாக சாஷ்டாங்கமாக விழத் தயாரான முகபாவம்!)

உள்ளே வந்தவர் நண்பரின் முன்னால் வந்து பவ்வியமாக நின்றார். அவருடைய முதுகு நாண் கொஞ்சம் வளைந்து கொடுக்க "வணக்கங்க . . ."என்றார்.

அவர் நிச்சயமாகவே நண்பரின் காலில் விழுந்து விடுவார் என்று தோன்றிற்று. நல்ல காலம் நண்பரின் கால்கள் மேசையின் கீழ் பத்திரமாக இருந்தன.

நண்பரும் சாதாரணமாக "வணக்கம்" என்றார். இத்தகைய பிரகிருதி களைப் பார்த்து அவருக்குப் பழகிப் போய் விட்டதோ என்னவோ!

"நா(ன்) தாமரைக்குயில் பத்திரிகையில் இருந்து வர்றேங்க. என் பேரு பல்லவன். புதுக்கவிதை சிறப்பிதழ் ஒண்ணு போடலாம்னு ஆசிரியருக்கு ஐடியா தோணிருக்கு, அதுதான் ஒங்களோட கவிதையும் நிச்சயமா வேணுமுன்னு . . ." என்று வந்தவர் இழுத்தார். என்னுடைய கவி நண்பர் தீவிரமான கொள்கைப் பிடிப்புவாதி; மார்க்சியவாதி; அப்பழுக்கற்றவர். எழுதுவதற்கும், செய்வதற்கும் அவருடைய வாழ் விலும் அகராதியிலும் வித்தியாசமில்லை: மாற்றுக் கட்சி மாற்றுக் குழுக்களாலும் மதிக்கப்படுபவர். தமிழ் நாட்டின் வெகுசனக் கலா சாரப் பத்திரிகைகளில் எழுத மறுப்பவர்.

பதில் வணக்கம் சொல்லிவிட்டு தாமரைக்குயில் (பத்திரிகையின் உண்மைப் பெயரை நான் மாற்றியிருக்கிறேன்) பிரதிகள் ஏதாவது இருக்குமோவென்று கேட்டார் நண்பர். ஜோல்னாப் பையிலிருந்து தாமரைக்குயில் பத்திரிகைப் பிரதியொன்றை எடுத்து நீட்டினார் பல்லவன். விரிவித்ததும் நடுப்பக்கத்தில் சிலுக்கு சுமிதா. (அப்போது தான் குளித்துவிட்டு வந்திருக்க வேண்டும்!)

"இந்த மாதிரி பத்திரிகையில எல்லாம் நான் எழுதமாட்டேங்கிறது ஒங்களுக்குத் தெரியாதா?" என்று கேட்டார் நண்பர். "இல்லீங்க! சர்க்குலேஷன் நல்லாப் போவணுமின்னு இடையிடை இப்படிப் பண்ணுவாங்க; மற்றப்படி பத்திரிகை ரொம்பத் தரமானது சார். . ." இது பல்லவன்.

மெல்லிய கள்ளச் சிரிப்புடன் என்னைப் பார்த்த நண்பர் பல்ல வனிடம் சொன்னார். இவரு இலங்கையிலிருந்து வந்திருக்கார் சேரன்: அவர்கிட்ட வாங்கிக்குங்க; என்னை விட்டுடுங்க . . . நண்பரின் சிரிப்பின் மூலமாகவே ஒரு சின்ன நாடகம் நடத்தலாமென்று நானும் நண்பரும் தீர்மானித்து விட்டோம்.

பல்லவன் எனக்கும் வணக்கம் தருகிறார். என்னுடைய 'இரண் டாவது சூரிய உதயம்' படித்ததாகச் சொல்கிறார். அப்புறம் தாழ் மையாக "ஒரு கவிதை தந்திடுங்க சார்; ஈழக் கவிஞர் அப்பிடின்னு பிரமாதமாகப் போட்டுடறோம் . . ." என்றார்.

"ஐயோ என்னிடம் புதிதாக ஒரு கவிதையும் இல்லையே, மேலும் நான் எழுதுவதும் குறைவு" – இது நான்.

"என்னா சார் அப்பிடிச் சொல்றீங்க. சும்மா "மளமள"ன்னு எழுதித் தள்ளணும் சார் கவிஞன்னா! ஒரு பதினைஞ்சு வரியில எழுதிக் குடுத்திடுங்க . . ." பல்லவன் விட்டபாடில்லை. மறுபடியும் ஒரு மெல்லிய குறும்புப் புன்னகையுடன் நண்பர் குறுக்கிட்டார். "வேறு யாரெல்லாம் புதுக்கவிதை தந்திருக்கிறாங்க ஒங்க பத்திரிகைக்கு?"

"பாப்புலரான எல்லாருமே குடுத்திட்டாங்க சார். மேத்தா, மீரா, தமிழன்பன். காமராசன் என்னை ஒக்கார்த்தி வச்சுட்டு மளமளன்னு எழுதிக் குடுத்திட்டார்! அற்புதமான கவிஞர் சார் அவரு!" சொல்லும் போது பல்லவனுக்கு நன்றியுணர்வைத் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை!

"அந்த மாதிரியெல்லாம் கவிதையெழுதுவது எங்களுக்குச் சரிப்பட்டு வராது. நீங்கள் அவர்களிடமே வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்" என்றேன் நான்.

இப்போது பல்லவன் என்னையும் நண்பரையும் அழாக்குறையாகப் பார்த்தவாறே "சார்! ப்ளீஸ் – ஒரேயொரு கவிதை: பத்து வரி போதும் சார்" என்றவாறு பேனையையும் தாளையும் என் பக்கம் நீட்டினார்.

"ப்ளீஸ் பத்து வரி முடியலேன்னா ஒரு 'ஹைக்கூ' எழுதிக் குடுத்திடுங்க. அது மூணு வரிதாங்க . . . ப்ளீஸ்" நண்பர் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் மூக்குச் சிந்துகிற சாட்டில் யன்னல் பக்கம் போய் விட்டார்.

பாவம் நான். இதோ பல்லவனிடமிருந்து அடுத்த தாக்குதல்: "சார் அவர்கிட்டயிருந்து ஏதாவது எடுத்திடலாம்.அட்லீஸ்ட் அவரோட 'கண்ட்ரவர்ஷியல்' கவிதை ஏதாவது மறுபிரசுரம் பண்ணிடலாம். ஒங்க கவிதை முக்கியம் சார்! நீங்க போராட்டம் அப்பிடி இப்பிடியின்னு எழுதியிருக்கீங்க; சும்மா குடுத்திடுங்க. ஜமாய்ச்சுடலாம். . ."

இனியும் பொறுப்பது மிகவும் சிரமமென்று தோன்றவே நான் புதுக்கவிதை எழுதுவதில்லையென்றும் என் வரையில் கவிதையின் பெயர் கவிதைதான் என்றும் மற்றப் பெயர்களெல்லாம் வெறும் லேபல் என்றும் சொல்கிறேன். இந்தத் தாக்குதலில் பல்லவன் குழம்பிப் போயிருக்க வேண்டும். "சிலுக்கு ஸ்மிதாவை அல்லது வேறு யாராவது நடிகையைக் கேளுங்கள். நாலுவரி எழுதித் தருவார்கள்: அல்லது நீங்களே எழுதிவிட்டு அவர்களுடைய பெயரில் போட்டு விடுங்கள்! பத்திரிகை ஓஹோன்னு விற்கும்" — இது நண்பர். பல்லவன் முகத்தில் திடீரென்று ஒரு ஒளி; அப்படியொரு தேஜஸ்: காதோரமாக மெது வாகக் கேட்கிறார்: "சார் நானே நாலுவவி எழுதி ஒங்க பேரில போட்டுடட்டுமா?"

நீங்கள் ஒரு எழுத்தாளராக இருந்தால் பல்லவனை என்ன செய்வீர்கள்?

27.07.91

"இறந்தவர்கள் கதை சொல்ல மாட்டார்கள்"

தீவிரமான எழுத்தும் கலையும் பத்திரிகைத் துறையும் பெரும் பாலும் எதிர்த்தரப்பிலேயே நிரந்தரமாக இருக்க விதிக்கப்பட் டுள்ளதோ என்று அடிக்கடி எனக்கு உறைப்பதுண்டு. சுதந்திர மாக கலை இலக்கியத்திற்காகவும், கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரத்திற்காகவும், பத்திரிகைச் சுதந்திரத்திற்காகவும் பணி புரிகின்ற "இன்டெக்ஸ் ஒன் சென்ஸர் ஷிப்" என்னும் மாதாந்த ஆங்கில இதழைப் படிக்கிறபோது என்னுடைய கருத்து ஒவ் வொரு மாதமும் உறுதியாகிக்கொண்டே போகிறது. சர்வ தேச எழுத்தாளர்களும் பத்திரிகையாளர்களும் சேர்ந்து லண்ட னிலிருந்து வெளியிடும் இந்த இதழின் ஆசிரியர் ஜோர்ஸ் கைனர் என்னும் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர். சூர்யா விக்ரமசிங்க (மனித உரிமைவாதி), ரொம் ஸ்ரொப்பர்ட் (நாடகாசிரியர்), ஃபிலிப்ரோத் (விமர்சகர் – எழுத்தாளர்), அமார்த்ய ஸென் (பொருளியலாளர்), அன்ரனி ஸ்மித் (சமூகவியலாளர்) போன்ற புகழ் பெற்றோரை ஆலோசனைச் சபையிலும், சினுவா அச் சபே, ஐ. எஃப்ஸ்ரோன் (எழுத்தாளர்கள்), யெஹூதி மெனுஹின் (இசையாளர்) போன்றோரை காப்பாளர்களாகவும் கொண் டுள்ளது இந்தப் பத்திரிகை.

இதிலிருந்து நஜி–அல்–அலி என்னும் புகழ்பெற்ற பாலஸ் தீனக் கேலிச் சித்திரக்காரரின் சித்திரிப்பு ஒன்றைப் பார்ப் போம். நஜி–அல்–அலி அரபுலகின் மிகப் பிரபலமான, திறன் வாய்ந்த கேலிச்சித்திரக்காரராவார். அவருடைய பிரதானமான கருப் பொருளும் உருப் பொருளும் தவிர்க்க முடியாமல் பாலஸ்தீன மக்களே பலவகையான தணிக்கைகளுக்கும் தடை களுக்கும் உள்ளான போதும் கூட அரபுலகம் முழுவதும் ஆங் காங்கே அவரது கேலிச் சித்திரங்கள் இடம் பெற்றே வந்துள் ளன. லெபனானில் வாழ்ந்து வந்த நஜி–அல்–அலி இஸ்ரேலிய ஆக்கிரமிப்பின் போது குவைத்தில் தஞ்சம் புகுந்திருந்தார். குவைத்திலும் ஆட்சியாளர்களது போக்கிரித் தனங்களையும்

இரட்டை வேடங்களையும் கேலிச் சித்திரங்கள் மூலம் அம்பலப் படுத்த முயன்றபோது லண்டனுக்குத் துரத்தப்பட்டார். எண்பத்தே ழாம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் லண்டனில் வைத்துச் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டார். துப்பாக்கிக்கும் பேனாவுக்கும் எதிரான ஒரு யுத்தத்தில் துப்பாக்கிக்கு ஒரு தற்காலிக வெற்றி கிடைத்தது. (தற்காலிக வெற்றி என்பதே நிரந்தரமான தோல்வியின் அடிப்படை என்பது சுதந்திரக் கலைக்கும் கட்டித்து இறுகிப்போன அரசமைப்புக்களுக்கும் இடையி லான வரலாற்றுப் போரின் வரலாற்றுப் பாடம்?) நஜி–அல்–அலியைச் சுட்டுக் கொன்றவர்கள் இஸ்ரேலிய உளவுப் படையா? அல்லது சுதந்திரத்தையும் சுய விமர்சனத்தையும் வெறுக்கிற அரபுத் தீவிர வாதிகளா? என்பது இன்றுவரை திட்டமாகத் தெரியவில்லை.

நஜி–அல்–அலியின் கேலிச் சித்திரங்களில் அதிக அளவில் இடம் பெறுகிற ஒரு பாத்திரம் ஹன்ஸாலா என்கிற ஒரு சிறுவன். அந்தச் சிறுவனுடைய பாத்திர உருவகிப்புச் சுதந்திரம், துணிவு என்பவற்றி னது பாலஸ்தீனத்தின் குறியீட்டாகவும் விளங்குகிறது. ஹன்ஸாலா வின் தலை சூரியக் குஞ்சு போல ஒளி கிரணங்களை வீசுகிறது. கொலை செய்யப்படுவதற்குச் சில நாட்கள் முன்பாக நஜி–அல்–அலி வரைந்த கேலிச் சித்திரம் ஒன்றில் சிறுவன் ஹன்ஸாலா அம்பு பட்டு வீழ்ந்து போகிறான். நமக்கு நன்கு பரிச்சயமான வில்லியம் தெல்லின் கதையை அடியொற்றிய அந்தக் கேலிச் சித்திரத்தில் சிறுவனின் தலையில் இருக்கிற அப்பிள் பழத்தைத் தாக்குதவற்குப் பதிலாக அம்பு சிறுவனைத் தாக்குகிறது.

வீழ்ந்து கிடக்கும் சிறுவனின் அருகில் அப்பிள் பழம் சாவகாசமாக உட்கார்ந்திருக்கிறது. கொலை செய்யப்பட முன்பாக நஜி–அல்–அலி ஏன் இந்தக் கேலிச் சித்திரத்தை வரைய வேண்டும்? அவரே உருவாக்கிய பலஸ்தீனத்தின் நம்பிக்கை நட்சத்திரமான ஹன்ஸா லாவை ஏன் இப்படி ஒரு முடிவுக்கு அவர் கொண்டு வர வேண்டும்? நமது முன்னோர் கருதியது போல உன்னதமான கலைஞர்களுக்கு "வரு முன் சொல்லும்" தீர்க்க தரிசனம் உண்டு தானா? அல்லது நன்றும் தீதும் பிறர் தர வாராது. நாமே விளைவித்துக் கொள்வதுதான் என்று தன்னுடைய கடைசிச் செய்தியில் சொல்ல விரும்பினாரா?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு என்னிடம் உறுதியான பதில் இப்போது இல்லை. எனினும் "இறந்தவர்கள் எந்த ஒரு கதையும் சொல்லமாட் டார்கள்" என்ற ஆங்கில வாக்கியம் அவ்வளவு உண்மை இல்லை யென்று மட்டும் சொல்ல முடிகிறது. அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்ட வர்களும் தங்களுடைய சுதந்திரமான நம்பிக்கைகளை மற்றவர்களுக் காக விட்டுக் கொடுக்க மறுத்ததால் உலகெங்கும் கொல்லப்பட்டவர் களும் எண்ணிறந்த கலைஞர்களும் சொல்வது இதுதான்: கடைசிக் கவிதையில் கவிஞன் சொல்வது குறைவு, சொல்லாதது அதிகம். சொல் லப்படாதவற்றில் தான் எதிர்காலம் பரிணமிக்கிறது. அந்தப் பரிணமிப் பில் இறந்து போனவர்கள் கதை சொல்ல மாட்டார்கள். காவியமும் நாடகமும வரலாறும் படைப்பார்கள். நஜி–அல்–அலியைப் போல.

10.8.91

எதிர்ப்புக் குரலாக வெள்ளை ரோஜா

இம்முறை நான் எழுதப்போவது திரைப்படங்களைப் பற்றி.

இனத்துவ ஆய்விற்கான சர்வதேச நிறுவனம் சென்ற வாரம் ஏற்பாடு செய்திருந்த தென்னாசிய விவரணத் திரைப் படங்கள்/குறுந்திரைப்படங்களுக்கான விழாவில் மனதைத் தொடும் படங்கள் பலவற்றைப் பார்க்க முடிந்தது. சிவகாசி தீப்பெட்டி தொழிற்றுறையில் ஆயிரக்கணக்கில் தொழில்புரியும் சிறுவர்களைப் பற்றிய தமிழ் விவரணப்படமான 'குட்டி ஜப்பானின் குழந்தைகள்' முதல் சிங்கள தமிழ் மொழிகளுக் கிடையிலான உறவைச் சித்தரிக்கும் 'இருமொழிகளின் கதை' வரை ஏறத்தாழ அறுபது படங்கள் திரையிடப்பட்டன. சத்யஜித் ரே, ஷியாம் பெனகல், அடூர் கோபாலகிருஷ்ணன், அரவிந்தன், மணி கௌல், ஆனந்த் பட்டவர்தன் போன்ற சிறப்பும் கலைத்துவமும் மிக்க இந்திய நெறியாளர்களினதும் முஸ்தாக் கஸதார் என்ற பாகிஸ்தான் நெறியினரதும் வசந்த ஒபேசேகர, தர்மசிறி பண்டார நாயக்க, திஸ்ஸ அபேசேகர, தர்மசேன பத்திராஜா, வெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீர்ஸ், ஜனிலால் ஆகிய புகழ் பெற்ற இலங்கை நெறியாளர்களது படங்களும் இவற்றுள் அடங்கும்.

இவற்றைத் தவிர சர்வதேசப் பிரிவில் பிரெஞ் திரைப்பட மேதை என்று வர்ணிக்கப்படும் ட்ரூ ஃகோவினதும் ரஷ்சிய நெறியாளர் மைக்கேல் றொம்மினதும் ஸ்வீடிஸ் நெறியாளர் அக்னேத்தா எலர்ஸ் ஜார்லெமனதும் படங்கள் இடம்பெற்றன.

விழாவில் இடம்பெற்ற நல்ல படங்கள் அனைத்தையும் பற்றி விரிவாக எழுதுவதைத் திரைப்பட விமர்சகர்களுக்கு விட்டு விடுகிறேன். இரண்டாம் உலக யுத்தத்தையும் நாஸி ஜேர்மனியில் ஹிட்லரின் தோற்றம், எழுச்சி, வீழ்ச்சி பற்றிய

இரண்டு படங்கள் பற்றிய என்னுடைய மனப்பதிவை எழுதியே தீர வேண்டும். முதலாவது படம் சோவியத் யூனியனின் தயாரிப்பான சாதாரண ஃபசிஸம் – நெறியாளர் மைக்கேல் றொம். (அசாதாரண பாசிசம் என்றும் ஒன்று இருக்கிறதா என்று சிலர் புருவத்தை நெரிக்கக்கூடும்) இரண்டாவது படம் : இரவும் மூடுபனியும் – நெறி யாளர் அலன்றெஸினே (பிரான்ஸ்). இரவும் மூடுபனியும் கொழும்பில் வீடியோவிலும் கிடைக்கிறது. இரண்டு படங்களுமே ஃபஸிஸத்தின் எழுச்சியையும் அக்கால கட்டத்தின் 'மக்கள் இருள் மனோபாவத்' தையும் வெவ்வேறு கோணங்களில் சொல்கின்றன, உண்மைக் காட்சிகள் சில மனதையும் கண்களையும் உறைய வைக்கின்றன. இரவும் மூடுபனியிலும் சில காட்சிகள். ஆயிரக்கணக்கில் வதை முகாம்களில் கொல்லப்பட்டவர்களை ஒரு புல்டோசர் மெல்ல மெல்ல ஒரு பெரிய புதை குழியினுள் தள்ளுகிறது. தள்ளி முடிந்த பிற்பாடு நாஜிப் படை வீரர்கள் சிலர் தனித்துத் தெறித்துக் கிடக்கும் குழந்தைகளின் தலைகளை இரண்டு கைகளாலும் தூக்கிக் கொண்டு வந்து குழியினுள் வீசுகிறார்கள். கறுப்பு வெள்ளை படமானாலும் திரை முழுவதும் சிவப்பில் இரத்தமும் பீதியும் பரவுவதாக எம்முள் பிரமை எழுகிறது.

என்ன இது? நமக்குப் பழக்கமான சமாசாரம் தானே இது? குழந்தைகளும் அப்பாவிகளும் ஆயிரக் கணக்கில் கொல்லப்படுவதில் நாம் ஆச்சரியப்பட என்ன இருக்கிறது என்று நீங்கள் கேட்கக்கூடும். உண்மைதான்.

"சாதாரண பஸிஸத்தில்" நெறியாளர் அத்தியாயம் அத்தியாயமாக ஹிட்லரின் எழுச்சியைக் காட்சிப்படுத்துகிறார். பல ஆவணக் காப்பகங்களில் தேடி, ஆய்ந்து எவ்வளவு அதிகப்படியாக முடியுமோ அவ்வளவு அதிகமாகவும் நுணுக்கமாகவும் விவரணப்படுத்தியுள்ளார்.

கொல்லப்பட்டவர்களின் பாதணிகளையும் மழிக்கப்பட்ட தலை மயிர்க் குவியல்களையும் கமெரா காட்டிக்கொண்டே செல்கிறது. இனப் படுகொலைக்கு இதைவிடச் சிறந்த உதாரணங்களே எதிர் காலத்தில் வராது என்று நெறியாளர்கள் நினைத்திருப்பார்களோ? அல்லது "இது சாதாரணமான ஃபஸிஸம் தான்; இன்னும் சிறப்பான ஃபஸிஸங்கள் இனிமேல்தான் வரும்" என்று மறைமுகமாகச் சொன்னார்களோ?

இரண்டு கறுப்பு வெள்ளைப் படங்களினதும் பலமான அம்சம் பீதியிலும் நம்ப முடியாமையிலும் உறைந்து போயிருந்த லட்சக் கணக்கான முகங்களில் சிலவற்றை மனச்சாட்சியிலறைகிற வகையில் வெட்டுக் காட்சிகளாகச் சேர்த்துள்ளமை, இத்தகைய படங்களைப் பார்க்கிறபோது வரலாறு மறுபடியும் திரும்பி வருகிறது என்ற எண்ணமும் மேலெழுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. மார்க்ஸ் கனவு கண்ட மாதிரி மனித குலம் முன்னேற முடியவில்லை என்ப தற்கு அப்பால் இன்று வரைக்கும் முழு மனித குலமும் தன்னுடைய வரலாற்றில் 'கற்காலத்தை' தாண்டவில்லை என்றோ அல்லது

இன்னும் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே தான் வாழ்கிறது என்றோ சொல்லத் தோன்றுகின்றது.

ஹிட்லரின் ஃபஸிஸத்துக்கு எவ்வளவுதான் 'மக்கள் திரள்' ஆதரவு இருந்தாலும் எதிர்ப்புக் குரல்களும் இல்லாமல் போகவில்லை. நாசி ஜெர்மனியில் இரகசியமாக இயங்கிய 'வெள்ளை ரோஜா' குழுவினர் 1942இலும், 1943இலும் மிகுந்த பயங்கரங்களுக்கு மத்தியில் யூதத் தடுப்பு முகாம்களுக்கு உணவுப் பொட்டலங்களை வழங்கினார்கள். முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆறு துண்டுப் பிரசுரங்களை ஜெர்மனியின் முக்கிய நகரங்களில் விநியோகித்தார்கள். வெள்ளை ரோஜா எதிர்ப்புக் குழுவினரில் பெரும்பாலானோர் ஹிட்லரின் இரகசியப் பொலிஸ் படையால் கைது செய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்டுவிட்டாலும் அவர்களுடைய கீர்த்தி பெற்ற வாசகங்கள் எஞ்சியுள்ளன. வெள்ளை ரோஜா குழுவினரின் முதலாவது எதிர்ப்புப் பிரசாரத்தில் இருந்து என்றென்றைக்கும் பொருந்தக்கூடிய ஒரு பகுதி பின்வருமாறு அமைகிறது.

'கடவுளின் படைப்புகள் அனைத்திலிருந்தும் மானுடத்தை உயர்த்தி வைத்திருக்கிற ஒரேயொரு உன்னதமான அம்சமான சுதந்திரச் சிந்தனையை அவர்கள் (ஜெர்மன் மக்கள்) விட்டுக் கொடுத்துச் சரணாகதி அடைவார்களேயானால், தீர்மானகரமான முடிவுகளை எடுப்பதைத் தவறவிட்டு வரலாற்றுச் சக்கரத்தை அறிவு பூர்வமாகத் திருப்பும் தமது கடமையையும் தவறவிடுவார்களானால், தனித்துவங்களற்று முகமற்ற பிண்டத்திரளான ஆத்துமமற்ற கோழைகளாக அவர்கள் மாறிவிடுவார்களேயானால்... ஆம்! அவர்கள் வீழ்ச்சியடையத்தான் வேண்டும்.

31.08.91

மூன்றாவது கண்

"நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே" என்பதைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்தது மட்டுமல்லாமல் விமர்சனத்துக்கே இன்றியமையாத துணிவையும், வீரத்தையும், ஒருபாற்கோடாமையையும் சுட்டியவன் நக்கீரன்.

நக்கீரனைச் சுட்டது சிவனின் மூன்றாவது கண். சிவனின் மூன்றாவது கண் நெற்றியிலிருப்பதாம். இந்த மூன்றாவது கண் ஊனக் கண்ணா அல்லது ஞானக் கண்ணா என்று ஏன் ஒருவரும் இதுவரை பட்டிமன்றம் நடத்தவில்லையென்று முன்பொருமுறை யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது நம்மூர்க் கவிஞர் ஒருவரின் 'புதுக்' கவிதை ஒன்று தட்டுப்பட்டது.

'எனக்கும் மூன்றாவது கண் ஒன்றுள்ளது! நெற்றியிலல்ல நெஞ்சத்தில்' என்று அவர் எழுதியிருந்தார். நெற்றிக் கண் அழித்தலுக்கான குறியீடு என்றால் நெஞ்சக் கண் புது உயிர்ப்புக்கான குறியீடு என்பது நமது கவிஞரின் வியாக்கியானம்.

கவிஞரையும் கவிதைகளையும் விட்டு விடுவோம். பல சமயங்களில் தான்தோன்றிகளும், குழப்பல்வாதிகளும் கவிஞர்களே என்று ஓட்டு அரசியல், வேட்டு அரசியல், ரோட்டு அரசியல் என எல்லாவகை அரசியல் செய்பவர்களும் மேலான அபிப்பிராயம் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது.

ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. தத்துவஞானி பிளேட்டோ தனது சிந்தனையில் எழுப்பிய குடியரசில் எல்லாக் கவிஞர்களையும் நாடு கடத்தி விடுகிறான். சமுதாயத்திற்குக் கவிஞர்களால் எவ்வித நன்மையும் இல்லை என்பதும் கவிஞர்கள் சோம்பேறிகள் மட்டுமல்லாமல் 'விசும்பேறிகள்' என்பதும் பிளேட்டோவினுடைய கருத்து. (இடைப்பிறவரல்: பிளேட்டோ

வின் 'குடியரசு' நூல் வெ.சாமிநாதசர்மாவின் உயிர்ப்பான மொழிபெயர்ப்பில் தமிழிலும் ஒரு காலத்தில் கிடைத்தது)

கவிஞர்களைத் தன்னுடைய குடியரசிலிருந்து பிளேட்டோ நாடு கடத்தி விடுவதைக் கூட மன்னிக்கலாம். ஆனால், தான் உருவாக்க விழையும் குடியரசில் எல்லாப் பெண்களையும் பொதுவுடைமை யாக்கி விட்டுக் கவிஞர்களை மட்டும் நாடு கடத்தி விடுவதை எப்படி மன்னிப்பது?

லெனினுடைய வாழ்க்கைத் துணையும் ரஷ்யப் புரட்சியின் பங்காளிகளிலொருவருமான நடேஷ்தா குரூப்ஸ்கயா பிளேட்டோ வின் எழுத்துக்களைப் புரட்சிக்குப் பின்னான சோவியத் யூனியனில் தடை செய்து விட்டார் என்பது பலரறியாத ஒரு விடயமாக இருக்கக் கூடும்.

1920களிலேயே நூலகங்களிலிருந்து 'தேவையற்ற' புத்தகங்களை அகற்றும் வேலையில் குரூப்ஸ்கயா முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார். ரொல்ஸ்ரோயை ஏற்றுக்கொள்ளலாமென்றும் பிளேட்டோ, இம்மனு வல் கான்ட் போன்றோரை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதென்றும் வலியுறுத்தி 1924இல் பிராவ்தா இதழில் ஒரு நீண்ட கட்டுரையை அவர் எழுதியுள்ளார். குரூப்ஸ்கயாவின் இந்த நூலகச் சுத்திகரிப்பை அறவே வெறுத்த மக்சிம் கோர்க்கி தனது ரஷ்யக் குடியுரிமையைத் துறந்துவிடப் போவதாகக் கூட அன்றைய சோவியத் ஆட்சியாளரைப் பயமுறுத்தி இருக்கிறார். சரி. பிளேட்டோவை விட்டு விடுவோம்.

ஃபிராங் ஃபோட் ஸ்கூல் என்று அழைக்கப்படும் சிறப்பு மிக்க ஒரு மார்க்ஸிய சிந்தனைப் பள்ளியின் முக்கியமான சிந்தனையாளர் களில் ஒருவரான தியோடோர் அடோர்னோ ஒரு முறை சொன்னார். 'அவுஷ்விற்சுக்குப்' (யூதர்களை லட்சக் கணக்கில் கொன்று குவித்த முகாம்களுள் பெயர் பெற்ற ஒன்று) சிற்குப் பிறகு கவிதை எழுது வதென்பது காட்டுமிராண்டித்தனமானது என்று.

அடோர்னோ சொல்லி விட்டார் என்பதற்காகக் கவிதை எழுது வதை ஒருவரும் விட்டுவிடவில்லை. பயங்கரங்களுக்கும், போருக்கும், மனிதம் (இ)மலிந்து போகும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் நடுவில் கவிதையும் தன்வழியில் பிரவாகம் எடுக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் கவிஞர் களுக்கு என்ன நடக்கிறது என்பதுதான் இன்றைய பிரச்சினை.

லுட்விக் வக்கூலிக் என்னும் புகழ்பெற்ற செக்கோஸ்லவேக்கிய எழுத்தாளர் தணிக்கையும், நெருக்கடியும் இல்லாவிட்டால் நல்ல இலக்கியமோ கவிதையோ வரவே வராது என்று அடித்துச் சொல் கிறார்! அவருடைய எல்லாப் படைப்புகளையும் செக்கோஸ்ல வேக்கியா அரசு தடை செய்திருந்தது. (அதனால்தானோ!)

சிறையில் வாழும் பலஸ்தீனக் கவிஞர்களின் எண்ணிக்கையோ மிக அதிகம். றோக் டோல்ட்ரன் என்கிற லத்தீன் அமெரிக்க கவியை எல்சல்வடோரில் அவருடைய சொந்த விடுதலை இயக்கத்தைச்

சேர்ந்தவர்களே சுட்டுக் கொன்றார்கள். காரணம் வேறென்ன இருக்கப் போகிறது – அபிப்பிராயபேதம் என்பதைத் தவிர?

சிலி நாட்டின் சர்வாதிகாரி பினோஷே, பாடகரும் கவியுமான விக்டர் ஹாராவை சித்திரவதை செய்து கொன்றான். விக்டர் ஹாராவின் இறுதிப் பாடல் – அவர் கொல்லப்படுவதற்குச் சில மணி நேரங்கள் முன்பாக சிலி நாட்டின் பிரதான ஸ்ரேடியத்தில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த எண்ணற்ற மக்களுக்காக அவர் பாடியது – இன்றும் லத்தீன் அமெரிக்கா எங்கும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. பிறெய்ற்றன் பிறெய்ற்றன்பாஹ் எனும் கவிஞரை வருடக் கணக்காக தென்னாபிரிக்க நிறவெறி அரசு சிறைக்குள் தள்ளியிருந்தது. தென்னா பிரிக்க கறுப்பின மக்களின் போராட்டத்தை ஆதரித்ததுதான் அவர் செய்த குற்றம்; ஒரே குற்றம்.

லெனினுடைய காலத்திலேயே நிக்கோலாய் ஸ்ரெஃபானோவிச் குமிலேவ் எனும் கவிஞர் (அன்னா அஃமத்தோவா என்கிற அற்புத மான ரஷ்யப் பெண் கவியின் கணவரும், நண்பரும் இவரே) பொய்க் குற்றம் சாட்டப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அவரைத் தப்ப வைக்க மக்ஸிம் கோர்க்கி எடுத்த தீவிரமான முயற்சிகள் கூட வெற்றி பெறவில்லை.

குமிலேவ் கொல்லப்படுவதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன்பாக லெனின் எழுதினார். "புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை பயங்கரத் திற்கு ஒரு முடிவைக் கொண்டு வரும் என்று நீங்கள் எதிர்பார்த்தால் அது தவறு. மறுபடியும் எங்களுக்குப் பயங்கரம் தேவைப்படுகிறது. இம்முறை இயலுமானவரை அதனைச் சிக்கனமாகப் பாவிக்க முயல்வோம்."

எல்லாவற்றையும் கேள்விக்குள்ளாக்க வேண்டுமென்று அறிவுறுத் தினார் ஏங்கெல்ஸ். பெரஸ்ட்ரோய்க்காவிற்குப் பிறகு எல்லாவற்றை யும் பிரசுரித்தே தீர வேண்டும் என்று சண்டை பிடிக்கிறார் ரஷ்யக் கவி அந்த்ரோய் ஊநெஷன்ஸ்கி. நாங்கள் எதைச் செய்யலாம்?

நெற்றிக்கண் துப்பாக்கியாக மாறாதவரை இரண்டையும் செய்யலாம்.

07.09.91

சோஷலிஸம் பற்றிய கேள்வி

ஒக்டோபர் மாதத்திலிருந்து லெனின்கிராட் நகரத்தின் பெயர் சென்ற் பீற்றர்ஸ் பேர்க் என்னும் அதனுடைய பழைய பெயரைப் பெற்றுவிடப் போகிறது. சோவியத் யூனியனில் இருந்து பால்டிக் குடியரசுகள் முற்றாகச் சுதந்திரம் பெற்று விடப் போகின்றன. லெனினுடைய சிலைகள் மட்டுமல்லாமல் மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் ஆகியோருடைய சிலைகளும் உருவப் படங்களும் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து அகற்றப்படு கின்றன. நோபல் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளரும், தேசத்துரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுச் சோவியத் யூனியனிலிருந்து வெளி யேற்றப்பட்டவருமான சோல்ஷெனித்ஸன் ரஷ்யாவிற்குத் திரும்பிச் செல்லப் போகிறார்.

"சோவியத் சோஷலிஸம்" என்பதற்கு என்ன நடந்துவிட்டது?

இந்தக் கேள்விக்குரிய பதிலை விரிவாகத் தருவதற்கு இந்தச் சனிக்கிழமை இரண்டாம் பக்கத்துக் கீழ்க்கால் போதாது. இயன்றவரை முயன்று பார்க்கலாம்.

இப்பொழுது மொஸ்கோவில் பிரபலமாகிவிட்டிருக்கிற ஒரு பகிடி இது. சோஷலிஸம் என்றால் என்ன? மறுமொழி : முதலாளித்துவத்திலிருந்து முதலாளித்துவத்திற்குப் போகும் வழியில் இடையில் இருக்கும் ஒரு தாண்டு புள்ளி! சோவியத் தில் "சோஷலிஸம்" எப்போதாவது இருந்திருக்கிறதா என்று நாம் கேட்க வேண்டும். ஏனென்றால் உழைக்கும் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறதான ஒரு அரசு சோவியத்தில் இருந்ததில்லை.

பலமும், பணமும் வாய்க்கப் பெற்ற ஒரு அதிகார அடுக்கே கட்சியிலும் அரசிலும் முதன்மையாக இருந்தது. யதார்த்தத்தில் முதலாளித்துவச் சுரண்டலில் இருந்து மக்கள் இந்த அதிகார

அடுக்கினாலும் அவ்வடுக்கினாலான அரசாலும் சுரண்டப்படுகிற நிலைக்கு மாறிவிட்டிருந்தனர். சாதாரண மக்களுக்கு உருளைக்கிழங் கும் இறைச்சியும் கிடைக்காதபோது (கிடைக்க நேர்கிற சந்தர்ப்பங்களி லும் கியூ வரிசை சொல்லி மாளாது) ஆட்சி செய்யும் அதிகார அடுக்கைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு பிரத்தியேகக் கடைகளில் எல்லாம் கிடைத்தன. சாதாரண மக்களுக்கு முறையான வைத்திய வசதிகள் இல்லாதபோதும் இந்த அதிகார அடுக்கினர்க்குத் தனியானதும் சிறப்பானதுமான வைத்தியசாலைகள் இருந்தன.

எல்லா மக்களுடைய அடிப்படைத் தேவைகளையும் நிறைவேற்ற வேண்டிய பணம், அமெரிக்காவை மடக்க ஏவாயுதம் செய்யப் பயன்பட வேண்டியதாயிற்று. மக்கள் கேள்வி கேட்கவோ, எதிர்க் கவோ முடியாதபடி உயிர்ப்பற்ற தசைப் பிண்டங்களாக மாற்றப்பட்டு விட்டிருந்தார்கள். சோவியத்தில் மட்டுமல்ல, பொதுவாகவே "சோஷ லிஸ்ட்" நாடுகள் என்று வழங்கப்பட்டு வந்த எல்லா நாடுகளிலேயும் இதுதான் நிலைமை.

மனிதர்கள் தங்களுடைய சுதந்திரத்தின் விகசிப்பை முற்று முழு தாகத் துய்ப்பதே கொம்யூனிசத்தின் இறுதி இலட்சியம் என்று மார்க்ஸ் எழுதினார். ஆனால் மக்களைச் செம்மறியாடுகளாக மாற்ற முற்பட்டதிலேயே அடிப்படைப் பிரச்சினை தங்கியிருந்தது.

சோறா, சுதந்திரமா? எது வேண்டுமென்று மக்களைக் கேட்டால் சோறுதான் வேண்டும் என்று சொல்வார்கள் என்றும், பசித்தவர்களு டைய பிரச்சினை சோறுதான் என்றும், ஒருவகை வரட்டுப் பொருளா தார அணுகுமுறையிலூறிய தீவிர சோஷலிஸத்தால் சோற்றையும் வழங்க முடியவில்லை, சுதந்திரத்தையும் தர முடியவில்லை.

எழுபத்து நான்கு வருட "சோஷலிஸ" வாழ்க்கைக்குப் பிற்பாடும் கறுப்பு நிற மக்கள் மீது வன்முறையைப் பிரயோகிக்கும் "பாமியத்" போன்ற புதிய நாஸிக் குழுக்கள் பலமாக வளர்ந்திருக்கின்றன என்றால், எல்லோரும் சமன் என்பது மருந்துக்குக் கூடக் கிடையாது என்றால், அது மார்க்ஸோ எங்கெல்ஸோ கனவு கண்ட சோஷலிஸக் கலாசாரமாக எப்படி இருக்க முடியும்?

இனத்துவப் பிரச்சினையை வெற்றிகரமாகத் தீர்த்துவிட்ட நாடுகள் சோஷலிஸ நாடுகள்தான் என்று எல்லாத் தரப்பினராலுமே பலமுறை சொல்லப்பட்டிருந்தது. இன்றைய நிலை தலைகீழ். உண்மையில் சோவியத் யூனியனில் என்றுமே சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களின் உரிமை சரிவர மதிக்கப்பட்டதோ, பேணப்பட்டதோ கிடையாது.

கடைசிவரை முரட்டுத்தனமான ஜோர்ஜிய மொழி உச்சரிப்புத் தொனியில் ரஷ்ய மொழியைப் பேசிய, ரஷ்யர் அல்லாத ஸ்டா லினுக்கு சிறுபான்மைத் தேசிய இன மக்களின் உரிமைகளை மிதித்ததில் பிரதான பங்கு இருந்தது என்றாலும், அவருக்குப் பின்னால் வந்தவர்களும் ஒன்றும் குறைந்தவர்களல்லர். பல சிறுபான்மைத்

தேசிய இனங்களை லட்சக்கணக்கில் ஓர் இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்துக்குக் கட்டாய இடமாற்றம் செய்து தேசியத் தனித்துவங்களே துண்டாடப்பட்டிருக்கின்றன. இன்று அதே தேசிய இனத்துவம் பூச்சாண்டி மாதிரி வளர்ந்து சோவியத் கூட்டாட்சியையே உலுப்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

வர்க்கப் பிரிவினையைக் காட்டிலும் பல சந்தர்ப்பங்களில் இனத்துவ பிரிவினைகள் ஆட்சியுடைய சக்திகளாக விளங்குகின்றன என்பது இந்த வரலாற்றுப் பாடம். மொத்தத்தில், சோவியத் யூனியன் உள்ளிட்ட கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் தமது ஒட்டுமொத்தமான "வல்லரசு" நிலையை இழந்துள்ளன. இரு முனைப்பாங்காக இருந்த உலக அதிகாரச் சமன்பாட்டில் ஒருமுனை போய் விட்டது. இதனால் இப்போது பல்வேறு அதிகார முனைகள் ஆங்காங்கே தோன்றிப் பலம் பெற்று வரக்கூடிய சூழல் ஒன்று தோன்றியுள்ளது.

பிரதேச ரீதியான குட்டி வல்லரசுகளுக்கு ஒரு கணிசமான அளவு இடம் கிடைக்கும் என்று தோன்றுகிறது. சோஷலிஸத்தின் சவப் பெட்டிக்குக் கடைசி ஆணியையும் அடித்தாயிற்று என்று ஜோர்ஜ் புஷ் மார் தட்டுகிற அதே நேரம் எரித்திரியாவில் ஒரு வகை "சோஷலிஸம்" பிறந்துள்ளது.

வரட்டுத்தனமான இயக்க மறுப்பு சோஷலிஸம் செத்துப் போய் விட்டது என்பது உண்மை. ஆனால், அமெரிக்க, அய். எம். எஃப், உலக வங்கிச் சித்தாந்தமான கட்டுப்பாடற்ற பொருளாதாரக் கொள்கையும் அதன் விளைவுகளும் மக்களுக்கு விடிவைத் தரும் என்பதும் அப் பட்டமான பொய் என்பதைச் சமகால வரலாறு சொல்கிறது.

நமக்குரிய வழியென்ன? இந்த இரண்டு பாதைகளும் மூடுண்டவை. புதிதாக, மூன்றாவதான ஒரு வழியைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டும்.

21.09.91

கண் விழித்திருங்கள்

ஜெர்மனியக் கவிஞரும் காவிய நாடகப் பாணி என்பதை அறிமுகப்படுத்தியவருமான பெர்தோல் பிறெஃச்ட் தன்னுடைய கவிதை ஒன்றில் பின்வருமாறு சொல்கிறார்:

> மக்களுக்கு இந்த அரசு பிரச்சினையாக இருக்குமானால், ஆட்சியை மாற்றுவதைவிட முழு மக்களையுமே மாற்றிவிட முடியாதா?

உலக வரலாற்றில் சில சந்தர்ப்பங்களில் முழு மக்கள் திரளையுமே முற்றாக மாற்றி விடுவது அல்லது இல்லாது அழித்துவிடுவது என்று சிலர் முயன்றிருக்கிறார்கள். வரலாறு அவர்களுக்குக் குப்பைக் கூடையையோ அல்லது ஒழுங்கான கல்லறையையோ கூடத் தரவில்லை.

பிறெஃச்ட் தன்னுடைய "முடிசூடிய தலையின் சஞ்சலம்" என்ற கவிதையில் "ஆட்சி புரிவது கடினம் என்றே அரசினர் அடிக்கடி மக்களுக்கு உரைப்பர்" என்று சொல்வதோடு மட்டும் நின்று விடாமல் அரசு கட்டில் இருந்து ஆட்சியாளர் எவரும் இறங்க விரும்பார் என்றும் சொல்கிறார்.

இது தெரிந்த விஷயம் தானே! என்று நீங்கள் முணுமுணுக்கலாம். கொள்கைப் பிடிப்பு மிக்க சில அரசியல் தலைவர்கள் பதவியைப் பெரிதுபடுத்தாமல் துறந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். எங்களுடைய பிராந்தியத்தில் இவ்வகையான அபூர்வமான தலைவர்கள் ஒருவருமில்லை! (அப்படியிருப்பாரேயானால் அவர் பறக்கும் தட்டில்தான் வந்து இறங்கியிருக்க வேண்டும்.)

இன்னும் கொஞ்சம் பிறெஃச்ட் யுக தர்மம் நாடகத்தில் வருகிற ஒரு பாடல்

விழுகிற பழங்களை விழ
விடுங்கள் விழுந்த பின்னால்
எட்டி உதைவிடுங்கள்.

விழுந்த பிற்பாடு உதைப்பதை விடவும், விழும்போதே உதைப்பதை விடவும், மரத்தில் இருக்கும்போதே உதைப்பதுதான் ஜனநாயகத்துக்கு நல்லதென்று பிறெஃச்டுக்கும் தெரியும்; உங்களுக்கும் தெரியும்; எனக்கும் தெரிகிறது. ஆனால் பழம் மரத்திலிருக்கிற போது உதைக்கிற சுதந்திரம் யாருக்குத்தான் இருக்கிறது? எனவே, சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிற போது பயன்படுத்த வேண்டியதுதான்.

அப்படி பயன்படுத்தத் துவங்கியபோது பிறெஃச்டை ஜெர்மனியிலிருந்து ஓட ஓட விரட்டி விட்டார்கள் ஹிட்லருடைய ஆட்கள். நாலு பக்கமும் கடல் சூழ்ந்த நம்முடைய தேசத்தை விட்டுத் தப்புவதும் சிரமம். எனவே இரண்டு வழிகள் உள்ளன.

ஒன்று கவிஞர் நீலாவணன் தன்னுடைய "பாவம் வாத்தியார்" கவிதையில் கிண்டலடித்தது போல,

யாராண்டால் என்ன
ஆளும் அவனுடைய
பேரைப் புகழ்ந்து எனது
பங்கைப் பெறுகின்றேன்

என்று சார்ந்ததன் வண்ணமாக மாறித் தானேயாகி தனக்கேயாகி, அத்துவிதத்தையும் மீறி விடுகிற ஒரு வழி. இதன் வழி நீங்கள் ஆஸ்தான வித்துவான் ஆகலாம். அரசியின், அரசனின் சட்ட ஆலோசகராகலாம் அமைச்சராகலாம்...

இரண்டாவது,

மன்னவனும் நீயோ வளநாடும்
உன்னதோ உன்னை
அறிந்தோ தமிழை ஓதினேன்?
என்னை விரைந்தேற்றுக்
கொள்ளாத வேந்துண்டோ,
உண்டோ குரங்கேற்றுக்
கொள்ளாத கொம்பு?

என்று, விட்டு வெளியேறுவது. இந்த இரண்டாவது வழியைத்தான் உண்மைக் கலைஞர்கள் பலர் நாடினாலும் அதிலும் ஒரு சிறு சிக்கல்.

ஒரு வேந்தனை விட்டு இன்னொரு வேந்தனிடம் மாறுவது என்பது பிழை. மேற்படி கவிதையின் வழி பீறிடும் தர்மாவேசத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் வேந்தரிலோ, அரசிலோ தங்கியிருப்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அப்படித் தங்கியிருக்க வேண்டுமானால் கவிஞர் கவியாகத்தான் (குரங்கு என்ற அர்த்தத்தில்) மாற வேண்டும். இடத்துக்கு இடம் தாவுவது.

எம். ஏ. நுஃமான் ஒரு முறை தன் கவிதையில் எழுதினார்.

வேடனின் கையிலிருந்து
விடுவித்துக் கொண்டு
கசாப்பு கடைக்காரனைத்
தஞ்சமடையும் முயற்குட்டிகளே!
கண் விழித்திருங்கள்

என்று நானும் சொல்ல விரும்புவது அதைத்தான்: கண் விழித்திருங்கள்.

28.09.91

மீன்களோடு வாழுதல்

மாலை தீவு விமான நிலையத்தில் விமானம் இறங்குகிறபோது இரண்டு புறமும் கடல்தான் தெரிகிறது. எப்படிக் கடலுக்கு நடுவில் விமானம் இறங்க முடிகிறது என்ற ஆச்சரியமும் கூடவே எழுகிறது. ஏறத்தாழ ஆயிரத்து முந்நூறு சிறு சிறு தீவுகளின் கூட்டமான மாலைதீவுகளில் ஒரு விமான நிலைய ஓடுபாதை அமைக்கக் கூடியளவு பெரிதானதாக ஒரு தீவும் இல்லை. எனவே இரண்டு குட்டித் தீவுகளை ஓடுபாதை இணைக்கிறது.

நூற்றுக்கு நூறு வீதம் இஸ்லாம் வழங்குகிற இந்த நாட்டில் கட்டித்த, இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதத்தின் நிழலே இல்லை. பழைய பள்ளிவாசல்களில் தென்னாசியக் கட்டிட அமைப்புக் காணப்படுகிறது. பல சமயங்களில் அவை பௌத்த, இந்துக் கட்டிட மரபுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒரேயொரு விதி விலக்காக சவூதி அரேபியா அன்பளிப்பாக நிர்மாணித்து வழங்கிய பள்ளிவாசல். முற்றுமுழுதான மத்திய கிழக்கு இஸ்லாம் அமைப்பில் உயரமாகத் தெரிகிறது. தலைநகரான மாலேயில் இரவு பன்னிரண்டு, ஒரு மணி வரை பெண்கள் சாதாரணமாகச் சைக்கிளில் போய் வருகிறார்கள். நாகரிக மெருகு மாலேயில் தெரிகிறது. மாலை தீவுகளின் இஸ்லாமியப் பாரம்பரியம் விசேடமான பல தன்மைகளைக் கொண்டிருக் கிறது என்று உத்தியோகபூர்வமான மாலை தீவு அரசுப் பிரசுரம் ஒன்று சொல்வது உண்மை என்று உணர முடிகிறது.

பவளப் பாறைகளால் உருவாகி, பவளப் பாறை வலயம் ஒன்று ஒரு மாலை போலச் சூழ்ந்திருக்க, பவளத் தீவுகளாகவே இருந்து வரும் மாலை தீவின் எளிமையும் ஆர்ப்பாட்டமற்ற அழகு மிளிரும் தீவுக் கூட்டங்களும், நிச்சலனம் மேலோங்கிய கடலும் பிரமிப்பூட்டுவன. கடற்கரையில் வெண் மணலுக்குப்

பதில் பவளப் பாறைத் தூளும் துகள்களும்தான் வியாபித்திருக்கின் றன. பரிதிக் குஞ்சின் தனித்துறங்கும் தேவதைக் கூட்டமாக வாழ்ந்து வருகிற இத்தீவுகளில் சாந்தம் மிளிரும் அமைதி காணப்படுகிறது.

மாலை தீவுகளில் வழங்கப்படுகிற "திவேஹி" மொழி "சட்"டென்று சிங்கள மொழியை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தாலும் பழைய தமிழ்ச் சொற்களும் கன்னட தெலுங்குச் சொற்களும் கூட திவேஹி யில் விரவியிருக்கின்றன என்று தெரிய வருகிறது. தென்னாசியாவில் வழங்கப்படும் பழைய மொழிகள் அனைத்தும் ஆரியமும் அல்ல திராவிடமும் அல்ல. ஒரு தென்னாசியப் பொதுத் தோற்றுவாயைக் கொண்டிருக்க முடியும் என்ற கருத்து இந்த மொழிகளைச் சரியான ஒப்பியல் ஆய்வுக்குட்படுத்தினால் வலுப்படுமென்று தோன்றுகிறது.

இஸ்லாம் மாலை தீவுகளுக்குப் பிந்தி வந்தது என்றாலும், சிதறி யிருக்கும் பல தீவுகளில் முன்பு பௌத்தமும் வழங்கியிருந்தது என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. சிறிய நாடுகளைப் பெரிய நாடுகள் அலட்சியப் படுத்துகிற பூகோள அரசியல் மனோபாவம் ஆட்சி யிலிருக்கும் இக்காலத்தில் மாலை தீவுகளைப் பற்றிய சமூக வரலாற்று ஆய்வுகளுக்கு யார் அக்கறைப்படப் போகிறார்கள்?

ஆனால், தென்னாசியாவை ஒரு பிரதேச அலகாக ஆய்வு செய்யும் எவரும் அல்லது தென்னாசியப் பார்வை வீச்சை வலியுறுத் தும் எவரும் (இது நீண்ட காலக் கண்ணோட்டத்தில் தவிர்க்க இயலாத ஒன்று) மாலை தீவுகளின் முக்கியத்துவத்தைப் புறந்தள்ளி விட முடியாது.

பஸ் போக்குவரத்து என்பது தேவைப்படாத மாலை தீவில் தீவுகளுக்கிடையில் பயணம் செய்ய வகைவகையான படகுகள் உள்ளன. தென்னை மரத்தைப் பயன்படுத்தி அற்புதமாகக் கப்பல் கட்டுகிறார்கள். தலைநகரான மாலேயிலிருந்து தொலைவிலுள்ள தீவுகளுக்குச் செல்ல ஆறுநாள் ஏழுநாள் கூட எடுக்கிறது.

தீவுகளைச் சூழ வரவுள்ள பவளப் பாறைகளை நீருக்கு அடியில் சென்று பார்ப்பது என்பது ஒரு தனி அனுபவம். "இரு வேறு உலகத்து இயற்கை வேறு" என்று வள்ளுவர் சொன்னதற்கு உண்மை யான அர்த்தத்தை நீங்கள் அங்கு பார்க்கலாம்.

நீருக்குக் கீழான பவளப்பாறை உலகத்தில் மீன்கள் உங்களைத் தங்களுடைய உலகத்தில் ஒருவராக இலகுவில் ஏற்றுக் கொண்டு விடுகின்றன. ஆயிரக்கணக்கில் கூட்டங் கூட்டமாக அவை உங்களைத் தாண்டியும் உங்கள் மேலாகவும் படர்ந்து செல்கிறபோது ஒரேயொரு கேள்வி மேலெழுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை:

மிருகங்களுடன் மனிதர்கள் வாழ முடியாது என்பது உண்மை தான். ஆனால் மீன்களுடனும் வாழ முடியாதா?

பாவம் மனிதர்கள்.

12.10.91

நடின் கோடிமருக்கு நோபல் பரிசு

"ஒரு கொடுங்கோல் ஆட்சி ஒழிந்து புதிய அரசியல் யாப்பு ஒன்று வந்தவுடன் தாம் இழந்து போன எல்லாச் சுதந்திரங்களுமே மீளக் கிடைத்துவிட்டதாக எழுத்தாளர்கள் நினைக்கக் கூடாது. காலத்துக்கேற்ற சுலோகங்களை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இலக்கியம் பண்ணுபவர்களுக்குத்தான் ஆட்சி மாற்றங்கள் வியாபாரத்தில் பிரச்சினையைக் கொண்டுவரும். ஆனால் உண்மையான எழுத்தாளர்களுக்கோ கொடுங் கோலாட்சி மாற்றத்தின் பிற்பாடு, ஆரவாரமற்ற, பரப்பரப்பூட்டாத இலக்கியப்பணி காத்துள்ளது. இந்தப் பணி மனிதத்தின் எல்லாப் பரிமாணங்களையும் பற்றி எழுதுவதாகும். மனிதத்தின் சூக்குமங்களைப் பற்றி மட்டுமல்லாது மனிதத்தின் பல்வேறு பட்ட உணர்வு நிலைகளையும் தனித்துவமான உள்ளுணர் வூடாக எழுதுவதாகும்."

இப்போது நீங்கள் வாசித்த பத்தி இந்த வருடம் டிசம்பர் மாதம் இலக்கியத்துக்காக நோபல் பரிசு பெறப் போகும் நடின் கோடிமர் என்கிற தென்னாபிரிக்கப் பெண் எழுத்தாளரின் வரிகள். தென்னாபிரிக்காவின் நிறவெறிக் கொள்கைகளுக் கெதிராகப் போராடுவதற்காகவே தனது வாழ்வையும் எழுத்தையும் முற்றாக ஈடுபடுத்தியவர் நடின் கோடிமர். சென்ற வருடம் லண்டனில் நடைபெற்ற அனைத்துலக எழுத்தாளர்கள் தினத்தை ஒட்டிய நிகழ்ச்சியில் நடின் கோடிமர் ஆற்றிய உரையிலிருந்தே மேற்படி பத்தியை மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன்.

இந்த வருட இலக்கிய நோபல் பரிசு நடின் கோடிமருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது என்ற தகவல் இந்த மாதம் மூன்றாம் திகதி சுவீடனில் வெளியிடப்பட்டது. அறுபத்தெட்டு வயதான நடின் கோடிமரின் நாவல்களும் சிறுகதைகளும் தென்னாபிரிக் காவின் நிற ஒதுக்கலையும் இன ஒடுக்கு முறையையும் அவற்றின் விளைவுகள், தாக்கங்கள் பற்றியுமே சுற்றிச் சுழல்கின்றன.

அரசியல் தளத்தில் தென்னாபிரிக்க அரசுக்கெதிராகவும் அவ்வர சின் தீவிரமான தணிக்கை முறைக்கு எதிராகவும் போரிட்ட நடின் கோடிமரின் எல்லாச் சிறுகதைகளிலும் அதே தீவிரம் வெளிப் படுத்தப்படவில்லை என்று சில விமர்சகர்கள் குற்றஞ்சாட்டியிருந் தாலும் இனவெறி, நிறவெறி ஏற்படுத்துகிற நுண்ணிய பல பிரச் சினைகளை நடின் கோடிமர் சித்திரமாக்கியிருக்கிறார். எழுத்தாளர் களிடம் இருந்து எல்லா நேரமும் ஒரே வகையான தீவிரத்தை எதிர்பார்க்க முடியுமா என்ன?

Burshar's Daughters என்ற நடின் கோடிமருடைய சிறப்பான ஒரு படைப்பு, போராடும் கறுப்பின மக்களோடு சேர்ந்து போராடுகிற ஒரு மத்தியதர வர்க்க, வெள்ளை தென்னாபிரிக்கப் பெண்ணின் மனநிலையைத் தத்ரூபமாகச் சித்திரிக்கிறது. எவ்வளவுதான் அர்ப் பணிப்புணர்வோடும் முழு மனதோடும் கறுப்பின மக்களோடு இணைந்து வேலை செய்தாலும் சமயங்களில் ஒட்டு மொத்தமான வெள்ளையர் எதிர்ப்பு மேலெழுகிற போது நிலைமை எவ்வளவு சிக்கலாகிறது என்பதை நடின் கோடிமர் சித்திரிக்கிறார். ஆயுதப் போராட்டமும், வன்முறையும் இன/நிற வெறித்தனமும் மேலோங்கிய சூழலில் ஒரு சாதாரண மனிதம், எவ்வளவு சிரமப்படுகிறது என்பதே நடின் கோடிமரின் இலக்கியத்துக்கான இடையறாத ஆய்வுப் பொருள் என்று சொல்லலாம்.

நடின் கோடிமருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள இந்தப் பரிசு இன்னொரு வகையிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இருபத்தைந்து வருடங்களுக்குப் பிறகு நோபல் பரிசு ஒரு பெண் எழுத்தாளருக்குக் கிடைக்கிறது என்பதே அது. 1966 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மனியப் பெண் கவியான நெல்லி ஷாஹ்ஸ் என்பவருக்கு நோபல் பரிசு வழங்கப்பட்டிருந்தது.

லித்துவேனியா நாட்டைச் சேர்ந்தவர் நடின் கோடிமரின் தந்தை; தாய் பிரித்தானியர். பிறப்பு வளர்ப்பு முழுவதுமே தென்னாபிரிக்கா வின் ஜோகன்னஸ்பேர்க் நகரத்தில்தான்.

தென்னாப்பிரிக்கப் பல்கலைக்கழகமொன்றினால் வழங்கப்பட்ட "கலாநிதி"ப் பட்டத்தை நிராகரித்த நடின் கோடிமர் தான் ஒரு அரசியல் முனைவர் அல்ல என்றும், இலக்கியம் படைப்பவர் மட்டுமே என்றும் தன்னடக்கத்துடன் சொல்லிக்கொள்கிறார்.

ஜோகன்னஸ்பேர்க் சூழலும் கறுப்பு – வெள்ளை மக்களிடையே யான கலப்புக் காதலும் / திருமணமும் அதனால் ஏற்படுகிற சிக்கல் களும்கூட நடின் கோமரின் எழுத்தில் நளினமாக வருகின்றன.

"சாதாரணமான வெள்ளை இன, மத்திய தர வர்க்க கதாபாத் திரங்களையே" வெறுமனே உருவகிக்கிறார் என்ற விமர்சனம் நியாய மற்ற முறையில் நடின் கோடிமர் மீது வைக்கப்பட்ட போதும் நடின்

கோடிமருடைய எழுத்து உன்னதமானது என்பதில் நல்ல இலக்கிய வாசகர்களுக்கு இரண்டாவது கருத்து இல்லை.

நடின் கோடிமருடைய எல்லாப் படைப்புகளும் "விராகோ" நிறுவனத்தின் மலிவுப் பதிப்பில் கிடைக்கிறது. மேலைத்தேயக் கருத்தியல் சார்புடையவர்களுக்கே நோபல் பரிசு வழங்கப்பட்டு வந்தது என்ற விமர்சனம் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் இலக்கியத்துக் கான நோபல் பரிசு தொடர்பாக உண்மையல்ல என்று தோன்றுகிறது.

26.10.91

சார்க் – சோகம்

சார்க்கிற்கு என்ன நடந்தது?

வெண்ணெய் திரண்டு வருகிற போது தாழி உடைந்தது போல, என்றொரு தமிழ்ப் பழமொழியில் வருகிறது போல, இறுதி நேரத்தில் இலங்கையரசின் முகத்தில் அறைந்தது போல, சார்க் மாநாடு ஒத்தி வைக்கப்பட்டமை பற்றிப் பல வகையான ஊகங்களும் அபிப்பிராயங்களும் தெரிவிக்கப்படு கின்றன.

இந்த எல்லா ஊகங்களிலும் அடிநாதமாகத் தொனிப்பது "இந்தியச் சதி" என்பது.

1989ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் நடைபெற்றிருக்க வேண்டிய மாநாட்டை, இந்தியப்படை இங்கிருந்த காரணத்தை முன் னிட்டு இலங்கை அரசு எதிர்த்ததால், ஒத்திவைக்க நேர்ந்தது. அந்தக் கணத்தில் இருந்து இலங்கையில் சார்க் மாநாட்டை நடத்த இடம் தருவதில்லை என்ற முனைப்பில் இந்திய அரசு தொழிற்பட்டதாகக் குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. புலிகளுக்கு ஆயுதம் வழங்கியமை பற்றிய இந்திய அரசு அதிருப்தி, பின்னர் ஜனாதிபதிக்கு எதிரான ஒழுக்க வழுவுரைப் பிரேரணைக்கு ஆதரவாக இந்தியா தொழிற்பட்டது என்று அரசு சார்பாளர் களிலொரு பகுதியினர் குற்றஞ்சாட்டும் – இந்தியாவின் மறுப் பும் பின்னர் அனைத்திந்திய வானொலி நிருபர் கருப்பசாமியை இலங்கை அரசு வெளியேறச் சொன்னமை எனச் சம்பவங் களின் தொடர்ச்சி இலங்கை – இந்திய உறவில் விரிசல் மேல் விரிசலாகக் கொண்டு வந்துள்ளது. இந்தியப் புலனாய்வுத்துறை பிரதமர் நரசிம்மராவுக்கு இலங்கையில் போதிய பாதுகாப்பு இல்லையென்றும் மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதைத் தவிர்க்கும் படியும் அறிவுறுத்தியதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

வருவதற்குத் தயாராக இருந்த பூட்டான் மன்னரும் இறுதி நேரத்தில் "உள்நாட்டு நெருக்கடி" காரணமாக வரமுடியாமல் போய்விட்டது என்று உத்தியோகபூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டது.

பூட்டான் மன்னருக்குப் பிரச்சினை என்பது உண்மைதான். ஜனநாயகம் கோரிப் போரிடும் பூட்டான் ஜனநாயகக் கட்சி ஒருபுறமும் அரச குடும்ப ஆதிக்கச் சிக்கல் ஒருபுறமுமாக மன்னர் பாடு சிரமம்தான்.

உரிய முறையில் மன்னர் அழைக்கப்படவில்லை என்றும், ஏனைய சார்க் நாடுகளுக்கு வெற்றிலை, பாக்கு வைத்து அழைத்த இலங்கை அரசு பூட்டான் மன்னருக்கு மட்டும் வெறும் "ஃபக்ஸ்" அழைப்பு அனுப்பியதாகவும் ஒரு கதை. விமானமேறி இலங்கை வரவிருந்த நேபாள மன்னரும் இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்கு முன்பு தன் வரவை, இந்தியா கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்கத் தள்ளி வைத்து விட்டார்.

ஏழு நாடுகள் மட்டுமே கொண்ட சார்க் அமைப்பில், ஏதவாது ஒரு நாடு, பங்கு பெறுவது சிரமமானதாக இருந்தாலும் மாநாட்டில் முக்கியத்துவம் இல்லை என்பது உண்மையாயினும் அரசுத் தலைவர் வரமுடியாத இடத்து உயர்தரப் பிரதிநிதி ஒருவரை அனுப்பி வைப்பது வழக்காக இருக்கிறது. சென்ற சார்க் மகாநாட்டில் இலங்கை ஜனாதிபதி கலந்து கொள்ளவில்லை. பிரதமரே பங்கேற்றார் என்பதை நாம் நினைவு கொள்ளலாம்.

தென்னாசிய அரசியலரங்கைப் பொறுத்தவரை சார்க் அமைப்பிற்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் உண்டு. இன்னும் குறிப்பாகச் சொல்லப் போனால், அமெரிக்க – சோவியத் மேலாதிக்கக் கெடுபிடி முற்றாகத் தீர்ந்து போய் உலகப் பரப்பெங்கும் குட்டிப் பிராந்திய வல்லரசுகள் மேலோங்குகிற காலம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த வல்லரசுப் பரவலாக்கத்தினால் நன்மைகளும் அபாயங்களும் சரிக்குச் சரி ஏற்படுகின்ற சாத்தியங்களுண்டு. பிராந்திய வல்லரசுகளின் அதிகாரத்திற்கும் கட்டற்ற செல்வாக்கிற்கும் எல்லைப்படுத்தும் காரணியாகவும் சம நிலைப் படுத்தியாகவும் உதவக்கூடிய அமைப்புகள் சார்க், ஆசியான் போன்ற பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகள் பாரம்பரியமாக, இத்தகைய பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகள் வெளியே இருந்து வரக்கூடிய ஒரு அச்சுறுத்தலுக்கெதிரான தற்காப்பாகவே உருவாக்கப்பட்டன. இன்றைய உலக அரசியற் சூழலில் இத்தகைய 'வெளியே' இருந்து வரக்கூடிய அச்சுறுத்தல்களின் பரிமாணம் மிக கணிசமான அளவு குறைந்துவிட்டதால் – இத்தகைய பிராந்திய அமைப்புகள் பிராந்திய மேலாதிக்கங்களுக்கு எதிரான அல்லது அவற்றைச் சமன்படுத்தும் கருவியாகத் தொழிற்படும் சாத்தியக் கூறுகள் நிறைய உள்ளன. இந்திய அரசின் அதீத உணர்திறன் இந்த இடத்தில் தான் மையம் கொண்டுள்ளது.

இந்திய அரசின் பார்வையில் சார்க் என்பது, இந்திய எதிர்ப்பு மேலோங்கிய "நால்வர் குழு"வின் (இலங்கை, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ், நேபாளம்) கூடுதளம் ஆகும். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் இந்திய அரசின் நலன்களுக்கு விரோதமாக அல்லது மாறாக சார்க் ஒழுங்காவதை இந்தியா அனுமதிக்காது. மறுபுறத்தில், மற்றைய சார்க் நாடுகளின் இறைமையை இந்தியா உதாசீனம் செய்வதையும் அனுமதிக்க முடியாது. பாரம்பரியமாக இந்திய அரசின் சாணக்கியர்களாகத் தொழிற்பட்டு வந்த / வருகிற இந்திய மேலோங்கிச் சமூக அடுக்கு (வசதி கருதி "சவுத் புளொக்" என்று அழைப்பர்) கலாசாரப் பெருமிதமும், பூகோள இறுமாப்பும், பௌதிகக் கனமும் பொருந்தியது. இந்தக் குணாம்சங்களின் தருக்க ரீதியான விளைவாக ஆணவமும் அவ்வப்போது தெறிக்கத்தான் செய்கிறது.

தென்னாசிய நாடுகளின் அரசியல், பொருளாதார ரீதியான ஒற்றுமையே இந்திய அரசின் நலன்களுக்கு உதவக் கூடியது என்பதை இந்த இந்திய அடுக்கு உணர்ந்தாலும் ஒற்றுமையை உள்வாங்கல் மூலமும் தன்மயமாதல் மூலமும் ஏற்படுத்த முடியாது என்பதை உணரத் தவறுகிறது. புவிப் பரப்பில் சிறிய நாடுகளின் உளவியல் எப்படித் தொழிற்படுகிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறுவது பெரிய நாடுகளின் உளவியலாக இருக்கிறது.

மறுபுறத்தில் இலங்கை, நேபாளம், மாலைதீவு போன்ற சிறிய நாடுகளும், பாதுகாப்பற்ற உணர்வு மேலோங்கப்பெற்ற பெரிய நாடுகள் விஷயத்தில் அவதானமாகவும் சாதுரியமாகவும் இருக்க வேண்டும். காற்றாடியோடு சண்டை பிடிக்கப் போன டொன்கி ஹோட்டே (ஸ்பானிய எழுத்தாளர் சேர்வாண்டேயின் புகழ்பெற்ற கதாபாத்திரம்) போல, அரசியலையும் வெளியுறவுக் கொள்கையையும் பொறுத்தவரை நாங்கள் நடந்து கொள்ள முடியாது.

பொதுவான கலாசாரப் பாரம்பரியத்தையும் அடித்தளத்தையும் கொண்டிருப்பதாக உத்தியோகபூர்வமான அறிக்கைகளில் எப்போதும் பிரலாபிக்கிற தென்னாசிய நாடுகள் ஒருபோதும் இந்தக் கலாசாரப் பாரம்பரிய அடித்தளத்தையொற்றித் தமது அரசியல், பொருளாதார உறவுகளை சேதனா பூர்வமாக வார்த்தெடுக்கவில்லை.

உலகின் பல பகுதிகளிலும் பிரதேச ரீதியான அரசியல், பொருளாதாரக் கட்டமைப்புகள் பலமாகவும் தீர்க்கமாகவும் உருவாகி வருகிற போது தென்னாசியாவில் மட்டும்தான் நாம் எமக்குள் குத்துச் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தக் குத்துச் சண்டைகளுக்கு அடிப்படைக் காரணம் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கை ஆகும். தென்னாசியா முழுவதுமே தேசிய இனங்களது ஏனைய இனக் குழுமங்களதும் அரசியல் அபிலாஷைகள் தகுந்த முறையில் பூர்த்தி செய்யப்படுவதுதான் சார்க் அமைப்பினது மட்டுமல்ல தென்னாசியாவில் நல்ல எதிர்காலத்துக்கு மிக முதலாவதும் தவிர்க்க முடியாததுமான "படி". இந்த முதல் படியைத் தாண்ட முடியாவிட்டால் தென்னாசியா சின்னாபின்னமாவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

16.11.91

தனியார் மயப்படுத்தல்

ஆசியா எங்கும் மிகப் பலமாக வீசிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு அலை தனியார் மயப்படுத்தலாகும். பொருளாதாரத்தைத் தான் இது அடிப்படையில் குறித்தாலும் சந்தையையே தெய்வ மாக வழிபடும் கட்டற்ற பொருளதார அமைப்பினால் சமூக, கலாசாரத் தளங்களிலும் பாரிய வெடிப்புகளும் மாற்றங்களும் ஏற்படும் என்பது ஏற்கனவே தெரிந்தது.

1977இன் பிற்பாடு இலங்கையின் கட்டமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களே நல்ல உதாரணம். மெல்ல மெல்ல இலங்கையின் எல்லாப் பரப்பையும் இந்தத் தனியார்துறை தம்வசமாக்கி வருவதைப் பார்க்கிறோம். இதுவரையும் இந்தத் தனியார்துறை என்கிற "கான்சர்" பரவாத இடமாக இருந்து வந்தது மலையகத் தின் பெருந்தோட்டத்துறை. ஆனால், அதுவும் நிச்சயமாகத் தனியார் துறையிடம் செல்லப்போகிறது என்பது இப்போது எல்லோருக்கும் தெரிந்த இரகசியமாகும்.

தனியார் மயப்படுத்தலின் சாதக, பாதக அம்சங்களைப் பற்றி எழுதுவது எனது நோக்கமன்று. இன்றைய சூழலில் – அதுவும் குறிப்பாக உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம் எனும் இரண்டு அரக்கர்களின் பிடியில் நிபந்தனையற்றுச் சரணாகதியடைந்திருக்கும் இலங்கை அரசுக்கு, வேறு மாற்றுத் திட்டம் எதுவும் இல்லை. வேறு மாற்றுத் திட்டங்களை எவரும் தருவதாகவும் காணோம்.

எனினும் பெருந்தோட்டத் துறையைத் தனியார் வசம் ஒப்படைக்கிற போது தனித்துவமான சில பிரச்சினைகள் மேலெழ வாய்ப்புண்டு. அந்தப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிச் சுட்டிக் காட்டுவதே என்னுடைய இப்போதைய நோக்கம்.

இன்னும் இரண்டொரு வாரங்களில் அரச பெருந்தோட்ட

யாக்கம், ஜனதா தோட்ட அபிவிருத்திச் சபை எனும் இரண்டு நிறுவனங்களின் கீழுள்ள அனைத்துப் பெருந்தோட்டங்களையும் நிர்வகிப்பதற்குத் தனியார் துறையிடம் இருந்து விண்ணப்பங்கள் கோரப்பட இருக்கின்றன என்று நம்பிக்கையான வட்டாரங்களில் இருந்து தெரிய வருகின்றது. ஆரம்பத்தில் நிர்வாகமும் முகாமையும் மட்டுமே தனியாரிடம் வழங்கப்படும். பின்னர், இலாபமீட்டத் தொடங்கிய பிற்பாடு பெருந்தோட்டங்களை தொண்ணூற்றொன்பது வருடக் குத்தகையில் விடுவதற்கும் அரசு முடிவு செய்துள்ளது.

இப்போதுள்ள பெருந்தோட்டங்கள் இருபத்திரண்டு அலகுகளாகப் பிரிக்கப்பெற்று இருபத்திரண்டு தனியார் நிறுவனங்களிடம் வழங்கப்படும். இவை தொடர்பான எல்லா ஏற்பாடுகளும் பூர்த்தியாகி விட்டன. நிர்வாகத்தையும் முகாமையையும் போட்டி போட்டுப் பெற்றுக் கொள்ள மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற இடங்களில் இருந்தெல்லாம் தனியார் நிறுவனங்கள் முண்டியடிக்கின்றன.

இந்தத் தனியார் மயமாக்கல் இன்றைய சூழலில் தவிர்க்க இயலாத ஒன்று என்பதற்கும் அப்பால், இரண்டு பெரிய தொழிற் சங்கங்களான இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸும் ஐ.தே.க.வின் தொழிற்சங்கமும் தனியார் மயமாக்கலை ஆதரிக்கின்றன என்பதும் கவனத்திற்கு உரியது.

எனினும் பிரச்சினை எங்கு வருகின்றதென்றால் மலையக மக்க ளின் "தனித்துவமான இருப்பு" எவ்வாறு பாதிக்கப்படப் போகிற தென்பதிலேயே. இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் "இந்தியர்களாக"க் கணிக்கப் பெற்றவர்கள் இன்று பலவகையான எதிர்ப்புகளுக்கும் சவால்களுக்கும் மத்தியில் "மலையக மக்களாக" இனத்துவப் பரிணா மம் பெற்றிருக்கிறார்கள். இந்தப் பரிணாமத்தின் அரசியல், கலாசார, சமூக முக்கியத்துவம் அடுத்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பங்களிலே முற்றாக உணரப்படும்.

இந்தத் தனித்துவப் பரிணாமத்தை வேரோடு கிள்ளி எறிய முயன்று வந்தவர்களில் கண்டிசார் சிங்கள பௌத்த அரசியல்வாதி கள் முதலிடம் பெறுவர். அண்மைக் காலங்களில் திரு. காமினி திசாநாயக்காவின் "கொத்தணி" முறை மலையக மக்களின் தனித்துவ இருப்பைச் சிதைக்க எடுத்த நாசூக்கான திட்டம். திரு. காமினியின் திட்டப்படி முற்றான தனியார் மயமாக்கலுக்கு முன் கொத்தணி முறையைக் கொண்டு வருவதன் மூலம் மலையக சனத்தொகை விகிதாசாரத்தை மாற்றுவது ஆகும்.

ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியைச் சேர்ந்த நிமால் சிறிபால டீ சில்வா என்ற "புத்திசீவியும்" இரவு பகலாக முயன்று எப்படி மலையக மக்களின் தனித்துவத்தைச் சிதைப்பது என்பது பற்றிச் சென்ற வருடம் முயன்று ஒரு "ஆய்வுக் கட்டுரை" எழுதினார். சுவீடனில் அதை அவர் சமர்ப்பித்து அந்த ஆய்வரங்கில் மூக்குடை பட்டதுதான் மிச்சம்!

இப்போதிருக்கும் சனத்தொகை அமைப்பு முறை பெருந்தோட்டங்களைப் பொறுத்து மாறாது என்று உத்தியோக பூர்வமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிற போதிலும் இலாபமீட்டத் தவறும் பெருந்தோட்டங்களில் உள்ள தொழிலாளர்களது இருப்புக்கு என்ன நடக்கும் என்பதுதான் பெரிய கேள்வி. அவர்கள், தாம் காலம் காலமாக வாழ்ந்து வந்த இடங்களை விட்டு நகர்ப்புறங்களுக்குத் துரத்தப்படுவார்களா?

மேலும் "இலாபம்" ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு இயங்கும் தனியார் துறைத் தத்துவம் பெருந் தோட்டத்துறையுடன் காலங்காலமாகப் பிணிக்கப்பட்ட மலையக மக்களை வெறும் இயந்திரங்களாகவும், கருவிகளாகவுமே பார்க்கும். அவர்களுடைய தனித்துவமான குறிப்பான பிரச்சினைகள் "தொழிலாளர்" என்ற பொதுமைப்படுத்தலில் சிதறடிக்கப்பட்டுவிடும்.

இத்தகைய பிரச்சினைகளைப் பற்றி இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் போன்ற தொழிற் சங்கங்கள் தங்களுடைய நிலைப் பாட்டையும் அணுகுமுறையையும் தெளிவுப்படுத்துவது இன்றைய நிலையில் நல்லது. அப்படிச் செய்கிற துணிவு அவர்களுக்கு இல்லை என்பதுதான் என்னுடைய கூற்று.

23.11.91

பெயரில் என்ன இருக்கிறதாமோ?

அரசின் ஏரிக்கரைப் பத்திரிகையான 'டெய்லி நியூஸ்' இலங்கையைக் குறிக்கும் பெயரான "சிறிலங்கா" என்பதை "ஷிறீ லங்கா" என்று மாற்ற வேண்டும் என்று சொல்லி அப்படியே எழுதியும் வருகிறது. பிரித்தானியர்களால் சிலோன் என்றும், டச்சுக்காரர்களால் செயிலான் என்றும், அராபியர்களால் செரன்டிப் என்றும் வேறு பலரால் வேறு பல பெயர்களால் வழங்கப்பட்டு வந்த இலங்கைக்கு அடிக்கடி ஒரு நாமகரணப் பிரச்சினை ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து எழுபத்திரண்டில் ஐக்கிய முன்னணி அரசு இலங்கையை "இறைமை முற்றாக வாய்க்கப் பெற்ற" குடியரசாகப் பிரகடனப் படுத்தியபோது "சிலோன்" சிறிலங்கா என மாறிற்று. ஒரு வகையில் சிங்கள பௌத்தம் அரசியல் யாப்பு வழியாக மேலாட்சி பெற்றமைக்கான ஒரு குறியீடு அது என்றும் நாங்கள் விளக்கலாம்.

சிறிலங்கா என்பது சரியான சிங்கள உச்சரிப்பு இல்லை என்றும், "ஷிறீ லங்கா" என்பதே சரியான சிங்கள உச்சரிப்பு என்றும் சில திடீர் தேசபக்தர்களால் வாதிடப்படுகிறது. "ஷிறீ லங்கா" என்பதைத் தமிழில் எழுதும்போது தமிழ் மொழி படுகிற சித்திரவதை சொல்லிமாளாது. இலங்கை ஜனநாயகத்தில் மனிதர்கள் படுகிற சித்திரவதைகளைப் பற்றிச் சொல்லவே துணிவும் வாய்ப்பும் இல்லாத சூழலில் தமிழ் மொழி படுகிற சித்திரவதையைப் பற்றி யார் கவலைப்பட வேண்டும். போகட்டும்; பெயரில் என்ன இருக்கிறதாமோ? என்று ஒரு நல்ல கவிதையைச் சிவசேகரம் எழுதியுள்ளார். பெயரும் அடையாளமும் அல்லது இனங்காணலும் எவ்வாறு இரண்டறக் கலந்தும் தொக்கியும் நிற்கின்றன என்பதை நளினமாக விளக்

கும் அந்தக் கவிதை "பெயரில் என்ன இருக்கிறது என்று எவனாம் சொன்னான் பேயன்" என்று முடியும்.

உண்மையில் பெயரில் ஒன்றும் இல்லை என்பது உண்மையில்லை. பெயரிலும் பெயர் சூட்ட நினைக்கிற பல விஷயங்களில் நிறைந்த அரசியல், கலாச்சார அர்த்தங்கள் உள்ளன. உதாரணமாக ஏன் சிறிலங்காவை "திம்பக்கூ" என்று பெயர் மாற்றம் செய்ய முடியாது? அல்லது ஏன் செக்கோஸ்லாவேக்கியா தன்னுடைய பெயர் செக் — சிலோவாக்கியா குடியரசுகள் என்று மாற்றிவிட்டுள்ளது? காரணங்கள் சொல்லாமலே புரியும். இனத்துவ அடையாளங்களை அவை அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்டுள்ள வேளை மாற்றுவதோ, அழிப்பதோ, மறைப்பதோ சிரமம். இந்த அரசியல் அரிச்சுவடியை இன்றுவரை உணர மறுக்கும் இலங்கை அரசின் முரட்டுப் பிடிவாத மும் அதனைப் பல்வேறு காரணங்களுக்காக வழிமொழியும் அதி காரத்துவமும் சிறிலங்காவை, ஷிறீலங்கா என்று மாற்றுவதில் வெற்றி யடையக்கூடும். ஆனால் சிறி / ஷிறீலங்கா உருப்படியாக இருக்கும் என்பதை அவர்களால் உத்தரவாதப்படுத்த முடியாது.

எண்சோதிடம் மற்றும் வேறு வேறு சோதிடக் காரணங்களுக் காகவேதான் இந்தப் பெயர் மாற்றம் அவசியம் என்று ஒரு பகுதியினர் சொல்கிறார்கள். மலையாள மாந்திரீகத்திலும், சத்திய சாயி பாபா கலாசாரத்திலும் ஊறிய அரசியல் தலைமைகள் என்ன விபரீதமான முடிவுகளை எடுப்பார்கள் என்பது என்னுடைய சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்டது.

பெயர் என்பது அடையாளம் என்ற கருத்துப்படுமானால் சிறிலங்கா, சிங்க(ள)க் கு(கொ)டியினருக்குரிய நிலமாகவே கருதப்படும். ஆனால் இத்தகைய பெயர் மாற்றங்கள் உண்மையில் பிரதிபலிப்பது ஒரு ஆழமான அடையாளச் சிக்கல் ஒன்று இலங்கையைப் பீடித்திருப் பதையே காட்டுகிறது.

சிறிய தேசங்களின் உளவியல் என்றும் "தீவு" மனோபாவம் என்றும் சில தேசங்களில் அழைக்கப்படுகிற இந்தப் பாதுகாப்பற்ற உணர்வு அல்லது இருப்பு குறித்த அச்சம் இத்தகைய பெயர் மாற்றம் போன்ற நிகழ்ச்சிகளில் பிரதிபலிக்கிறது.

இருப்பு குறித்த அச்சமும் பாதுகாப்பற்ற உணர்வும் இலங்கையின் எல்லா இனக் குழுமங்களையுமே பீடித்துள்ளது. "தோழர் சண்" ஒரு முறை சொன்னது போல சிங்கள மக்கள் இலங்கையில் பெரும்பான்மையினராக வாழ்ந்தாலும் அவர்களின் உளவியலில் தென்னிந்தியா குறித்து ஒரு சிறுபான்மை இன உணர்வு உண்டு. மறுபுறத்தில் ஏனைய இலங்கை இனக்குழுமங்களுக்கும் அவரவர்க்கேயுரிய முறையில் பாதுகாப்பற்ற உணர்வு, சிறுபான்மை / பெரும்பான்மை இனப் பிரச்சினைகள் உண்டு.

எனவே, பெயர் பற்றிய பிரச்சினை அடிப்படையில் சமூக உளவியலில் வேர் கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்ல முடியும்.

இனி எனக்குள் எழும் சில கேள்விகள் பங்கருக்குள் பிறந்த குழந்தைகளுக்கு பங்கர்தாஸ், பங்கர் செல்வி என்றும் பிரான்சில் பிறந்த குழந்தைக்குப் பிரான்ஸினி என்றும் நம்மவர்கள் பெயர் வைக்கிறார்கள்.

அளகம்மா என்று பெயர் வைத்துவிட்டு தலைமுடியை வெட்டிக் கொள்கிறார்கள். (அளகம் – கூந்தல்) இந்திய அமைதிப்படைக் காலத்தை மறந்துபோய் இந்துஜா, சிந்துஜா என்றும் பெயர் வைக் கிறார்கள். ஆயுதப் போராட்டத்திற்குச் செல்பவர்களுக்கும் சாந்தி என்று மாற்றுப் பெயர் தரப்படுகிறது. இவற்றுக்குப் பின்னால் இருக்கும் சமூக உளவியல் என்ன?

30.11.91

தேசிய கீதச் சிந்தனை

ஜனாதிபதி பிரேமதாசவின் பணிப்புரையின் பேரில் புதுப்பிக்கப்பட்டும் சீரமைக்கப் பெற்றும் உருவாகியிருக்கும் எல்ஃபின்ஸ்ரன் அரங்கில் திரைப்பட விழாக்களுக்குச் செல்கிற போதெல்லாம் எனக்கு ஏற்படுகிற ஒரு தர்மசங்கடமான உணர்வை வேறு எத்தனை பேர் உணர்கிறார்களோ தெரிய வில்லை.

அரசுக்கு மிகுந்த விசுவாசமிக்க முறையில், ஒவ்வொரு படத்தின் ஆரம்பத்தின் முன்பும் தேசிய கீதத்தை ஒலிபரப்பு வதை வழக்காகக் கொண்டிருக்கிறது அரங்க நிர்வாகம்.

சில மாதங்களுக்கு முன்பு நடந்தேறிய ஃபிரெஞ்ச் நெறி யாளர் ட்ரூஃபோவின் படவிழாவின் போது "ஸாகித்யம்" இல்லாமல் இசை வடிவிலேயே ஒலிபரப்பப்பட்ட தேசிய கீதம் இம்முறை எண்பதுகளின் இந்தியக் கலைப் படங்களின் விழாவின்போது, சிங்கள மொழியில் ஒலி பரப்பப்படுவதா யிற்று. இத்தகைய திரைப்பட விழாக்களின் போது சம்பந்தப் பட்ட தேசங்களின் தேசிய கீதங்களை இசைப்பதும் எல்ஃபின் ஸ்ரன் மரபாக உள்ளது போலத் தெரிகிறது.

நானும் என்னைப் போல பல்லாயிரக்கணக்கான இளைஞர் களும் இலங்கையின் துரதிருஷ்டம் தொற்றிய அரசியல் சமூக வரலாற்றில், அறுபதுக்குப் பின்பு வந்த ஒரு தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள்.

"ஜாதிகச் சிந்தனை" என்று இப்போது வழங்கப்பட்டு வரும் சிங்களப் பேரினவாதக் கருத்து நிலையின் பிதாமகர்களில் ஒருவரான கலாநிதி நளின் த சில்வா பரபரப்பூட்டும் வகையில், அறுபதுக்குப் பின்பு வந்த சிங்கள (பௌத்த) தலைமுறையைப்

பற்றித் "திவயின" சிங்கள பத்திரிகையின் ஞாயிறு இதழில் தொடர்ந்து எழுதி வந்தார்.

அந்த இரண்டு தலைமுறையினரும் கருத்து நிலையிலும் உணர்வு நிலையிலும் நேரெதிரானவர்களாக இருந்தமை இலங்கை அரசியலின் தவிர்க்க இயலாத சோகம்.

தென்னிலங்கையின் தேசிய எழுச்சி, பண்டாரநாயக்காவிற்குப் பிற்பாடு சிங்கள பௌத்த மேலாதிக்க எழுச்சியாக இருந்தபோது வடக்குக் கிழக்கில் எமது தலைமுறை அதற்கு எதிரான தீவிரத் தன்மையை வெளிப்படுத்தியது, நியூட்டனின் மூன்றாம் இயக்க விதியின் பாற்பட்டது. (ஒவ்வொரு தாக்கத்துக்கும் சமனும் எதிருமான மறு தாக்கம் உண்டு!)

எழுபதுகளில் – குறிப்பாக என். எம். பெரேரா பீற்றர் கெளமன் போன்ற ட்ரொட்ஸ் அமைச்சர்களின் உபயத்தில் நடைமுறைக்கு வந்த "சோஷலிஸ்ட்" அரசியல் யாப்பின் பிற்பாடு தேசியக் கொடி ஏற்றுவதையும் தேசிய கீதம் இசைப்பதையும் எங்களுடைய பாட சாலைகள் நிறுத்தி விட்டன.

குடியரசு தினத்தைக் "கரி" நாளாக அனுஷ்டித்ததும் எங்கள் கல்லூரியில் தேசிய கீதம் பாட ஆரம்பித்தபோது அதனைக் கூக் குரலிட்டுக் குழப்பியதும் அனைவரதுமே பொது அனுபவம்.

எங்களுடைய பாடசாலையில் (தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரி) எங்களுக்குத் தரப்பட்ட "றிப்போட்" புத்தகத்திலும் தேசிய கீதமும் கல்லூரி கீதமும் இடம் பெற்றிருந்தன.

எங்கள் கல்லூரியைப் பொறுத்தவரை, இப்போது திரும்பிப் பார்க்கிறபோது வேடிக்கையாகவும் முரண்நகை கொண்டதாகவும் இருக்கிற ஒரு அம்சம் என்னவென்றால் எமது கல்லூரிக் கீதம், இந்திய தேசிய கீதமான "ஜன கண மன" என்ற மெட்டிலே அமைந்திருந்தது தான்.

எனக்குத் தெரிந்த வரை இலங்கைத் தேசிய கீதம் இசைக்கப்படுகிற போது அதனை எழுந்து நின்று கௌரவம் செய்ததாக எனக்கு நினைவில்லை. அப்படிக் கௌரவம் செய்யத் தகுதி பெற்ற அளவுக்கு "இலங்கைத் தேசியம்" என்ற ஒன்று இன்றுவரை எம்மிடையில்லை.

எல்ஃபின்ஸ்ரனில் ஷாஜி கருணின் உன்னதமான மலையாளப் படமான "பிறவி"யைப் பார்க்க அமர்ந்திருக்கையில் தேசிய கீதச் சிந்தனை அலைகள் எனக்குள் கிளர்ந்தன.

இம்முறை சிறிலங்காவின் தேசிய கீதத்தையும், இந்தி(ய) தேசிய கீதத்தையும் கௌரவிக்க வேண்டிய இரட்டிப்புச் சுமையும் தர்ம சங்கடமும்!

"கொழும்பு" என்கிற இரவல் நாட்டில்தானே இருக்கிறோம்; அவர்களுடைய கீதம்; மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகை மணக்கிறதோ இல்லையோ மாற்றானின் இடத்தில் மதிப்போமே என "வழுவமைதி" கண்டு சிறிலங்காவின் தேசிய கீதம் ஒலிக்கிறபோது எழுந்து நின்றேன்.

அந்தக் கணத்தில் இலங்கையின் எல்லாச் சிறுபான்மை இன மக்களின் முகத்திலும் அசடு வழிவது போல எனக்குள் ஒரு உணர்வு.

பின்னர் இந்திய தேசிய கீதம். பாரதத்துக்கு வெற்றி என்று உரத்த தொனியில் முழங்கும் அந்தக் கீதத்தைச் செமிப்பது இப்போது சாத்தியமானதாக இருக்கவில்லை.

ஏனென்றால் பாரதம் வெற்றி கொள்வதற்கு நாங்கள் என்ன கிரிக்கட் விளையாட்டா விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறோம்? "ஹிந்தி" வெற்றி பெறுவது இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் அத்தனை சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களதும் தோல்வி அல்லவா?

இந்த உணர்வு மேலெழ அரங்கில் உடனடியாக அமர்ந்துவிட்டேன். "பிறவி" படத்தைப் பார்த்த பிற்பாடு அதன் நெறியாளர் ஷாஜியும் இந்திய தேசிய கீதம் ஒலிக்கிற போது எழுந்திருக்கவே மாட்டார் என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்தது!

07.12.91

32 நிபந்தனைகள்

இலங்கைக்கு உதவி வழங்கும் நாடுகளின் கூட்டமொன்று அடுத்த வருடம் பெப்ரவரி மாதம் பாரிஸில் நடைபெற உள்ளதாகத் தெரிய வருகிறது. வருடா வருடம் "எய்ட் குறூப் மீற்றிங்" என்று அழைக்கப்படும் இந்தக் கூட்டம் பரிஸில் இடம் பெறுகிறபோது இலங்கை அரசு சார்பில் முக்கியமானவர்கள் சென்று, இலங்கையில் எப்படி மனித உரிமைகள் பேணப்படுகின்றன என்பது பற்றிய, ஜனநாயகம் எப்படிச் செழிப்பாக வளர்கிறது என்பது பற்றிய அறிக்கைகளைச் சமர்ப்பித்து, வருடா வருடம் இந்த தகுதிகாண் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து விடுவார்கள்.

அமெரிக்கா, நெதர்லாந்து, ஜப்பான், சுவீடன் போன்ற நாடுகள் கலந்து கொள்ளும் இந்தக் கூட்டத்தில் வழமையாக இலங்கை அரசு தன்னுடைய வேண்டுகோள்களுடன் கலந்து கொள்ளும். எனினும், அமெரிக்க அரசையும் ஜப்பானையும் என்ன வகையில் திருப்திப்படுத்துவது என்ற கலையை நீண்ட காலமாகவே தெரிந்து வைத்திருப்பதால் எப்போதும் எதிர் பார்த்த தொகையைவிட அதிகமாகவே "அமத்தி"க்கொண்டு வந்துவிடுவது வரலாறாகிவிட்டது. எனினும், இம்முறை அவ்வளவு இலகுவாகக் காரியம் நடைபெற மாட்டாது என்று பரிஸில் இருந்து கிடைக்கும் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

செப்டம்பர் மாதம் வெளியான சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் குற்றச் சாட்டுகளும், இம்மாதம் வெளியான "செவன" ராணுவ முகாமில் காணாமல் போன 48 சிங்கள மாணவர்கள் பற்றிய நீண்ட மன்னிப்புச் சபை அறிக்கையும் குற்றச்சாட்டுகளும் முன்னெப்போதுமே இல்லாதவாறு சர்வதேச உதவி வழங்கும் நாடுகள் / நிறுவனங்களின் அரங்கில் இலங்கை

அரசை மிகுந்த சிக்கலுக்குள்ளாக்கியிருக்கின்றன எனத் தெரிய வருகின்றது.

போதாதற்கு, சர்வதேச மன்னிப்புச்சபை 32 நிபந்தனைகளை / சிபாரிசுகளை இலங்கை அரசு அமுல்செய்ய வேண்டும் என்றும் நிர்பந்தமாகக் கேட்டு வருகிறது. இந்த முப்பத்திரண்டு நிபந்தனைகளும் பல தன்மையானவை. காணாமல் போனவர்களைத் தேடுவதில் இருந்து காவலில் உள்ளோரைப் பேணுவது வரை மனித விழுமியங் களை இயன்றளவு சிறப்பாகப் பேணுவதை வலியுறுத்துவனவாக இந்த நிபந்தனைகள் அமைந்துள்ளன.

இந்த நிபந்தனைகளைக் கட்டம் கட்டமாகவாவது நடைமுறைப் படுத்த வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு இலங்கை அரசு தள்ளப்படக்கூடும் என்று தெரிகிறது. உதவி வழங்கும் நாடுகளின் கூட்டம் பெப்ரவரியில் இதனை மிக முக்கியமான முன் நிபந்தனையாக வைக்கப் போகிறது.

செல்வந்த நாடுகள் வறிய நாடுகளுக்கு உதவுகிறபோது மனித உரிமைகள், சூழல் பாதுகாப்பு, ஜனநாயகம் என்பனவற்றை வலியுறுத்துவது, அமெரிக்க – சோவியத் "கெடுபிடி யுத்தம்" முடிவுக்கு வந்த பிற்பாடு இன்னும் அதிகமாகிவிட்டது. தங்களுடைய சொந்த நாடுகளிலேயே மனித உரிமைகளை மதிக்கத் தெரியாதவர்கள் எங்களுக்கு எப்படி உபதேசம் செய்யலாம் என்ற குரல்களுடன் சில பத்திரிகைச் சிந்தாந்திகளும் கோஷமெழுப்புகிறார்கள். "அவர்கள் அசிங்கமாக இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக நாமும் அசிங்கமாக இருக்கலாம்" என்ற கருத்துத் தோன்றுவது அவ்வளவு நல்லதல்ல.

சர்வதேச நெருக்குவாரம் இலங்கை அரசை சில விஷயங்களிலா வது திருத்த முடியும். ஆனால், எப்படிச் சர்வதேச நெருக்குவாரத்தி லிருந்து "தப்புவது" என்பதைக் கண்டுபிடிக்க இலங்கை அரசு ஒரு புத்திஜீவிப் பட்டாளத்தையே பயிற்சி அளித்து வருகிறது. இவர்களுடைய கண்டுபிடிப்பே, மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு அமைப்பது, அனைத்துக் கட்சி மகாநாட்டைச் "சூயிங்கம்" சாப்பிடு வதுபோல இழுத்தடிப்பது, மேலும் எல்லாவற்றுக்கும் ஆணைக்குழுக் களை அமைத்து விடுவது அல்லது அப்படியே கை கழுவி விடுவது போன்ற நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் உதவி வழங்கும் நாடுகளின் கண்ணுக்கு மண்ணைத் தூவச் செய்யப்படும் கைங்கரியங்களே தவிர உள்ளார்ந்த நேர்மையுடனும் விசுவாசத்துடனும் முன்னெடுக்கப் படுகிற நடவடிக்கைகள் அல்ல என இதை மறுப்பவர்களும், நிதான மாக சிந்திக்கும்போது உணர்ந்துகொள்வார்கள்.

எதற்கும் பின்வரும் விடயங்கள் சிந்திக்கப்பட வேண்டியவை.

* எப்போதோ முடிவடைந்திருக்க வேண்டிய கொக்கட்டிச் சோலைப் படுகொலை விசாரணைகள் நீண்டுகொண்டே இருக்கின்றன.

* காணாமல் போனவர்கள் பற்றிய ஆணைக்குழு இதுவரை எத்தனை வழக்குகளைப் பதிவு செய்துள்ளது?

* அடிப்படை உரிமை மீறல் என்று உயர்நீதிமன்றம் இருநூறு வழக்குகளில் தீர்ப்பளித்துள்ளது. தீர்ப்புக்கள் ஏன் இன்னும் நடை முறைப்படுத்தப்படவில்லை?

இப்படி நிறையக் கேள்விகளை எழுப்பிக்கொண்டே போகலாம். எனினும் அரசு முன்வருகிறபோது சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, ஏதாவது நல்ல காரியங்களைச் செய்துவிடுவோமே என்று சிந்தித்துச் செயல்படுகிற தாராளவாதக் கட்சிக்காரரும் வேறும் சில கட்சிக்கார ரும் ஒரு விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்: பப்பாசி மரத்தில் ஏறுவதற்கும் பனை மரத்தில் ஏறுவதற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை இந்த நிலையிலாவது விளங்கிக் கொண்டு நிதானமாக சிந்திக்க முற்படுவதே சரியான பாதைகளை இனங்காட்டுவதாக இருக்கும்.

14.12.91

மனிதம்

ஒரு அரசியல் விஞ்ஞானப் பேராசிரியர், அமெரிக்காவின் கொலம்பியாப் பல்கலைக் கழகத்தில் பணி செய்பவர். மற்ற வரும் பேராசிரியர்தான். ஆனால் சட்டத்துறை – பணிபுரிவது அவுஸ்திரேலியாவில். ஆசியாவில் மனித உரிமைகளைக் "கண் காணிக்க" அமெரிக்காவில் மையங்கொண்டிருக்கும் நிறுவன மான "ஏசியா வோச்" சார்பில் இலங்கை வந்திருந்த இருவரும் அமைச்சர்கள், அதிகாரிகள், மனித உரிமைவாதிகள் எனப் பலரையும் சந்தித்த பிற்பாடு ஒரு நாள், பிற்பகலில் அவர்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தபோது இரண்டு முக்கியமான பிரச்சினைகள் மேலெழுந்தன.

ஒன்று : தனிமனித உரிமைகளையும் சுதந்திரத்தையும் வலியுறுத்துவதில் அமெரிக்காவும் ஏனைய மேலை நாடுகளும் காட்டும் அக்கறையை இனக்குழும உரிமைகள் மற்றும் தேசிய இனங்களின் உரிமை விஷயங்களில் காட்டுவதில்லை என்பது.

இரண்டு : தங்களுடைய அரசியல், பொருளாதார நலன் களுக்கு உகந்த வகையில் இந்த மனித உரிமைகள் வாய் பாட்டை அடக்கி வாசிப்பது; அல்லது உரத்து வாசிப்பது. உதாரணமாக, பனாமாவில் ஒரு அமெரிக்கச் சிப்பாயின் காதலியை ஒரு பனாமா வாசி பாலியல் நிந்தனை செய்ததைக் காரணம் காட்டி பனாமா மீது படையெடுத்தது அமெரிக்கா.

அதே அமெரிக்காதான் எல்சல்வடோரில் ஆளும் கட்சிக் கொலைக் குழுக்களால் பாலியல் வன்முறைக்குள்ளாக்கப் பட்டுக் கொல்லப்பட்ட ஏழு "கன்னியாஸ்திரிகள்" விஷயத்தை மூடி மறைக்க முயன்றதுடன், சம்பவம் நடந்த மறுவாரம் எல்சல்வடோரின் அமெரிக்க சார்பு அரசுக்கு கோடிக்கணக் கான டொலர்களை மனிதாபிமான உதவியாக வழங்கியது.

இந்தப் பட்டியல் நீளும். மேலை நாடுகள் அனைத்தையும் ஒன்று விடாமல் இப்படித் தகவல் தகவலாக அம்பலப் படுத்தலாம்.

கேள்வி என்னவென்றால், இந்தச் சமச் சீரற்ற அணுகுமுறையும் பக்கச்சார்பான அரசியலும் நெடுநாளைக்கு நீடிக்கப் போகிறது. எங்களுடைய அணுகுமுறை என்ன? இந்தக் கேள்வி, தனக்குரிய பதிலாகப் பொருளாதாரம், சமூகம், அரசியல் போன்ற முக்கியமான அம்சங்களில் புதிய அணுகுமுறையையும் புதிய பார்வையையும் சர்ச்சைகளையையும் புதிய அரசியலையும் கோரி நிற்கிறது.

சோவியத் யூனியனையும், கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளையும் "மனித உரிமைப் பூச்சாண்டி" காட்டிய காலம், மேற்கு நாடுகளைப் பொறுத்தவரை போய்விட்டது. இனி அந்த ஆயுதம், தமது சிந்தனை யையும் அரசியல் பாங்கையும் பின்பற்றாத வறிய நாடுகள் மீது ஏவப்படும். அப்போது இந்த வறிய நாடுகளின் கொடுங் கோலாட்சி கள் எவ்வாறு சமரசம் செய்வார்கள் என்பது சிந்திக்கத் தக்கது.

ஐரோப்பிய அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் ஆணைக்குழுவும் ஸ்கண்டிநேவிய, பெனிலக்ஸ் நாடுகளும் இந்த விஷயத்தில் மிகவும் தீவிரமாக இருக்கின்றன.

நம்மூர் இனப் பிரச்சினையிலும் நோர்வே, ஸ்வீடன் மற்றும் சில மேலை நாட்டு நிறுவனங்கள் தீர்வு தொடர்பாகவும் பேச்சு வார்த்தை, "மத்தியஸ்தம்" தொடர்பாகவும் தீவிரமாக ஈடுபட்டு வந்தன; வருகின்றன என்பது பழைய கதை. எனினும் இலங்கைத் தேசிய இனப் பிரச்சினையை மனித உரிமைகள் என்ற கண்ணாடி யூடாக மீண்டும் பார்ப்பதில் சில அடிப்படையான சிக்கல்கள் உள்ளன. முதலாவது இந்த நோக்கு தேசிய இனங்களைப் பொறுத்த வரை அரசியல் வீச்சு / வீரியம் குறைந்தது. கருத்துச் சொல்வதோடு நிறுத்திக் கொள்ளுமே தவிர நடைமுறை அரசியலைப் பற்றிக் கவலைப்படாது.

இரண்டாவது, இந்தத் தேசிய இனங்களும் தமக்குள் எவ்வளவு தூரம் ஜனநாயகம் (எந்த வகையான ஜனநாயகமாகவாவது இருந்து தொலைக்கட்டும்!) மற்றும் அடிப்படை மனித உரிமைகளைப் பேணுகின்றன என்பது.

இன்றைக்குத் தமிழ் மக்களுக்காக (முஸ்லிம் மக்களுக்காக அல்ல) சர்வதேச அரங்கிலும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பல்வேறு உப குழுக்களிலும் குரல் எழுப்பும் நிறுவனங்களும் அரசியல் இயக்கங் களும் எவ்வளவு தூரம் இதய சுத்தியோடு தமிழ் மக்களின் மனித உரிமை மீறல்களைப் பற்றிப் பேச முடிகிறது?

இந்த வருடம் ஆரம்பத்தில் நடந்த ஒரு சர்வதேச மாநாட்டில் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை பற்றிய கலந்துரையாடல் நேரம் வந்ததும் பல பிரதிநிதிகள் அலுப்புடன் வெளியேறி விட்டார்கள்.

லண்டனில் இருந்து வெளிவரும் பத்திரிகை ஒன்றின் நிருபர் (அவர் தமிழர் மீது அனுதாபம் கொண்டவர்!) அதிசயப்பட்டு ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறீர்கள் என்று வினவியபோது அவருக்குக் கிடைத்த பதில் : நாங்கள் சிங்கங்களையும் புலிகளையும் யானைகளையும் நாகப்பாம்புகளையும் பற்றிப் பேச விரும்பவில்லை!

21.12.91

அந்த ஐம்பது ஆண்டுகள்

இந்த மாதம் இருபதாம் திகதியில் (20 ஜனவரி 92) அந்த ஐம்பது ஆண்டுகள் நிறைவடைகிற, உலகின் மனச்சாட்சியைக் குலுக்கிவிட்ட ஒரு சம்பவம் நினைவில் வரவேண்டும். வன்ஸீ மகாநாடு. 20 ஆம் திகதி 1942 ஆம் ஆண்டு ஜேர்மனியின் பேர்லின் நகருக்கருகே உள்ள வன்ஸீ என்ற அழகான ஏரியின் மருங்கில் இன்றும் அழகான ஒரு மாளிகையாக இருக்கும் ஒரு இடத்தில் இடம் பெற்ற அந்த மகாநாட்டுக்கு என்ன முக்கியத்துவம் இருந்தது?

இந்த மகாநாட்டில்தான் அப்போது ஐரோப்பா முழுவதும் செறிந்து வாழ்ந்த நூற்றிப்பத்து லட்சம் யூதர்களையும் கொன்றழிக்கும் "இறுதித் தீர்மானத்தை"எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்துவது என்று திட்டமிடப்பட்டது. மகாநாட்டின் தலைவராக பாஸி உளவுப்படையின் அதியுயர் தலைவர் றைன் ஹார்ட் ஹைட்றிச் அமர்ந்திருந்தாலும் ஏனைய பிரதிநிதிகள் அனைவருமே உயர் பதவியில் இருந்த அரச சேவகர்கள்தான் என்பதும் அவர்களே பின்னர் கட்டம் கட்டமாக யூதர்களைக் கொன்றழிக்கும் திட்டங்களின் மூலவர்களாக இருந்தனர் என்பதும் பின்னர் மறைக்கப்பட்டு விட்டது.

ஹிட்லலின் மீதும் நாஸிப் படைகளின் மீதும் பழியைச் சுமத்திவிட்டு ஐரோப்பிய வரலாறு மிக இலகுவாக அதிகாரிகள் மற்றும் அந்தக் காலத்து ஜேர்மன் மக்கள் இனப்படுகொலைக்கு வழங்கிய தார்மீக ஆதரவை மறைத்து விட்டது. இந்த 'இனப்படு கொலை' பற்றிய முழு விபரங்களையும் தாங்கிய புத்தக மொன்று "The Holocaust" என்ற பெயரில் மர்ட்டின் சில்பேட் டால் எழுதப் பெற்று நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பே வெளிவந்து விட்டது.

இந்த நாட்டின் மாபெரும் அநியாயங்களில் ஒன்றை அச்சொட்டாக விவரிக்கும் அந்த நூலை வாசிக்கிறபோது பயங்கரமான, அருவருப்பான அனுபவத்தைத் தான் தரும் என்றாலும் அந்தநூலை வாசிப்பது இன்றைய மனிதர்களுக்கு உண்மையிலேயே மிக அவசியம்.

முழு யூதர்களையுமே அழித்தொழிப்பது என்ற முடிவு ஹிட்லரால் எடுக்கப்பட்டாலும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் இந்த இறுதி முடிவு பற்றிய உத்தியோகபூர்வமான ஆவணத்தை ஹிட்லர் வைத்திருக்க வில்லை. எனினும் தவிர்க்க முடியாத அந்த இறுதி முடிவு பற்றிய ஒரு சுற்று நிருபம் 1941 மே மாதம் 20ஆம் திகதி உயரதிகாரிகளுக்கு இரகசியமாக விநியோகிக்கப்பட்டது. 1941ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் ரஷ்யா மீது ஹிட்லரின் நாஸி ஜேர்மனி படையெடுத்த போது யூதக் குடியேற்றங்களை ஒழிப்பதற்காகவே "ஜன்ஸாட்ஸ் குறுப்பன்" என்ற சிறப்புப் படையும் சென்றிருந்தது.

இந்தச் சிறப்புப் படையின் முதலாவது நடவடிக்கை ரஷ்ய எல்லைப் புறக் கிராமமான விர்பாலிஸ் என்னும் இடத்தில் இடம் பெற்றது. இரண்டு மைல் நீளமான ஒரு டாங்கி எதிர்ப்புப் படுகுழி ஓரமாக ஆயிரக்கணக்கான யூதர்களை நிறுத்திவிட்டு மெஷின் துப்பாக்கியால் சுட்டுத் தள்ளினார்கள். ஏழு தடவைகள் அந்த இடத்தில் மட்டுமே இவ்வாறு நடந்தது. ஆனால் குழந்தைகளை அவ்வாறு கொல்லவில்லை. குழந்தைகளைக் கால்களைப் பற்றித் தூக்கிப் பாறைகளில் மோதிய பின்னர் உயிரோடு போட்டு எரித்தார்கள். அவர்களின் அந்த நேரத்துத் திட்டம் "ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு ஆயிரம்" என்று வழங்கப்பட்டது.

வன்ஸீ மகாநாட்டுக்குப் பிற்பாடுதான் மிகவும் அவதானமாகத் திட்டமிடப்பட்டு, அவுஸ்விச், செல்ம்னோ, பெல்ஸென், ஸோபி போர் போன்ற இடங்களிலெல்லாம் கொலை முகாம்கள் நிறுவப்பட்டன.

யூத இனப் படுகொலைகளின் ஐம்பதாவது வருடத்தை நினைவு கூரும் இந்த மாதத்தில் இனப் படுகொலைகள் தொடர்பாக வேறும் பல சிந்தனைகள் எழுவதைத் தவிர்க்க முடியாதுதான். அடிப்படையில் இனப்படுகொலைகள் "கூட்டுத் தண்டனை" யைப் பிரயோகிக்கின்றன. கூட்டுத் தண்டனை என்பது ஒரு தனி நபர் அல்லது ஒரு குழு செய்யும் தவறுக்காக (அல்லது தவறே செய்யாத போதும் வேறு காரணங்களுக்காக) அந்த நபர் அல்லது அந்தக் குழு பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் அல்லது அந்தக் குழு சார்ந்த மக்கள் திரளை ஒரேயடியாகத் தண்டனைக்குள்ளாக்குவது. குற்றம் செய்த மாணவனைக் கண்டு பிடிக்க முடியாத ஒரு ஆசிரியர் வகுப்பறையிலுள்ள முழு மாணவர் களையுமே தண்டிப்பதற்கு ஒப்பானது இது.

உலகம் முழுவதிலுமே ஹிட்லருக்குப் பிற்பாடு இரண்டு தேசங்களில் தான் இந்தக் கூட்டுத் தண்டனை நடைமுறையில் உள்ளது. ஒன்று தென்னாபிரிக்கா, மற்றது இஸ்ரேல்.

12.10.91

சோஷலிஸத்தின் ஆரம்பம்

நீண்ட காலமாகத் தீவிர மார்க்சியவாதியாகச் செயல்பட்டு வந்த நண்பர் ஒருவரை முற்றிலும் எதிர்பாராதவிதமாக வேறொரு நாட்டில் சந்திக்க நேர்ந்தபோது ஏற்பட்ட உரையாடல் மிகுந்த, சுவை தருவது. அண்மைக் காலத்தில் (முன்னாள்) சோவியத் யூனியனிலும் ஏனைய கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் ஏற்பட்ட தலைகீழ் மாற்றங்களால் அவர் குலைந்து போயிருந்தது மட்டுமல்லாமல் "மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் தங்களுடைய கல்லறைகளில் தலைகீழாகப் புரண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்று வேறு குறிப்பிட்டார்.

"நடைமுறையில் இருந்த" சோஷலிஸ அமைப்பை மார்க்சியத்தின் நிறுவுனர்கள் கனவு கண்ட சோஷலிஸ அமைப்பாக மயங்கியவர்களுக்கு அண்மைக்கால மாற்றங்கள் இரண்டு வகையான விளைவுகளைக் கொடுத்துள்ளன. ஒன்று "எல்லாம் போய்விட்டது; இனி என்ன?" என்ற ஆற்றாமையும் இந்த ஆற்றாமையால் சமூக ஜனநாயகம் பரவாயில்லை; தாராளவாத மும்கூட அவ்வளவு மோசமில்லை என்ற பின்வாங்கல் நிலை. மற்றது "இன்னும் சீனா மிஞ்சியுள்ளது; வடகொரியா உள்ளது; ஃபிடல் இருக்கிறார்தானே பார்ப்போம் ஒரு கை" என்ற விட்டுக் கொடுப்பற்ற நம்பிக்கை. நடைபெற்ற சம்பவங்கள் அனைத்தையும் ஒரு அறிவார்ந்த தளத்தில் நின்று வரலாற்றுணர்வுடன் பார்ப்போமானால் சில அடிப்படையான அம்சங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

சோஷலிஸம் பொய்த்துவிட்டது என்று சொல்லிக்கொண்டு முதலாளித்துவ தாராளவாதத்தின் பின் "தம்மை மறந்து தம் நாமம் கெட்டுத்" தலைதெறிக்க ஓடுபவர்கள் இறுதி ஆய்வில் சர்வதேச நாணய நிதியமும் உலக வங்கியும் நெறிப்படுத்தும்

உலகப் பொருளாதாரக் கூட்டுத்தாபனத்தில் சிக்கிச் சிதைவதைச் சொல்ல முடியும்.

அபிவிருத்தி அடைந்து வரும் எந்த ஒரு நாட்டிலாவது இந்த உலக நிறுவனங்களின் பொருளாதார, அரசியல் கொள்கைகள் வறுமை ஒழிப்பு, வளங்களின் பங்கீடு, மக்கள் நலம் போன்ற விஷயங்களில் நன்மைகளைக் கொண்டு வந்துள்ளதா என்று கேட்டால், மறுமொழியாகக் கிடைப்பது ஒரு பிரமாண்டமான "இல்லை"!

இந்த "ஸ்ட்ரக்ஷரல் அட்ஜஸ்மெண்ட்டும்" ஏனைய வழிமுறைகளும் மேலும் மேலும் இலங்கை போன்ற நாடுகளைச் சுரண்ட வழி வகுக்கிறதே தவிர சுபிட்சத்திற்கு வழி காட்டவில்லை. மறுபுறத்தில் 1917இன் பிற்பாடு ஏற்பட்ட "சோஷலிஸ உலகம்" தன்னளவில் மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை (பொருளாதார அர்த்தத்தில்) பரந்துபட்ட அளவில் நிறைவேற்றியுள்ளது. எனினும் அரசியல் சுதந்திரம், அதிகளவு மையப்படுத்தப்பட்ட பொருளாதாரக் கட்டுமானம், அதிகாரத்துவம் இவை அனைத்தினதும் ஒட்டு மொத்தமான விளைவால் ஏற்பட்ட சீர் குலைவு, அதிருப்தி என்பவற்றால் இன்று மாற்றங்களை நோக்கிச் சென்றுவிட்டது.

எனவே ஆசிய ஆப்பிரிக்க லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் மனித நலச் சிந்தனையாளர்களும் புரட்சியாளர்களும் இன்று தம்முள் எழுப்பியுள்ள கேள்வி மார்க்சியம் செத்துவிட்டதா? அல்லது முதலாளித்துவம் தீர்வா? என்பது அல்ல. மாறாக எப்படி ஒரு மாற்று வழிமுறையை மார்க்சீய அடிப்படைகளில் இருந்து புதிதாகப் படைத்தெடுப்பது என்பதே.

இந்தக் கடமை இப்போதுள்ள மூன்றாம் உலக நாடுகளின் (உண்மையில் "மூன்றாம் உலகம்" என்ற தொடர் இப்போது வழக்கில் இல்லை. ஏனெனில் இரண்டாம் உலகமான "சோஷலிஸ" உலகம் சிதைந்துவிட்டதே!) அரசியல், பொருளாதார அமைப்பை ஆய்வு செய்வதில் தொடங்க வேண்டும். உதாரணமாக, இன்றைய உலகப் பொருளாதாரக் கட்டுக்கோப்பில் "தேசிய பொருளாதாரம்" என்பது எவ்வளவு தூரம் சாத்தியம்? மேலைநாடுகளில் மையங் கொண்டிருக்கும் உலகப் பொருளாதாரப் பலத்தை நாம் எப்படி உடைக்கப் போகிறோம்? எவ்வகையான அரச அமைப்பு எங்களுக்கு இப்போது தேவைப்படுகிறது? பொருளாதார சுபிட்சத்திற்காக அரசியல் சுதந்திரத்தையும் அடிப்படை உரிமைகளையும் விட்டுக் கொடுக்கலாமா? அல்லது விட்டுக் கொடுக்க வேண்டுமா? இவை சில பொதுவான கேள்விகள். இந்தப் பகுதியைத் தொடர்ந்து படித்துவரும் வாசகர்களின் சிந்தனையைத் தூண்டுவதற்கு.

நன்கு வளர்ச்சியடைந்த மேற்கு நாடுகளைத் தவிர ஏனைய நாடுகளின் இன்றைய "நிலை"யை எப்படிப் புரிந்து கொள்ளலாம்? மிகச் சுருக்கமாக அவற்றை மூன்றாகப் பிரித்துவிடுவோம். முதலாவது

வகை – "மூன்றாம் உலக" முதலாளித்துவ நாடுகள், இவை கடன் பளுவில் மூழ்கி "அட்ஜஸ்ட்மெண்ட்" சிக்கலில் தத்தளிப்பவை.

இரண்டாம் வகை நன்கு தொழில் மயமான "சோஷலிஸப் பொருளாதார அமைப்பைக் கொண்டிருந்தவை / கொண்டிருப்பவை. கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள், சீனா, வடகொரியா போன்றவை உதாரணமாகும். இந்த நாடுகளின் அடிப்படைப் பிரச்சினை மையப்படுத்தப்பட்ட பொருளாதார அமைப்பினால் ஏற்பட்ட இறுக்கமும், சர்வதேச அரங்கில் போட்டி போட முடியாமையும், மாறுபட்ட பொருள் உற்பத்தி, தர உயர்வு, மக்களின் மேலதிக தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாமல் போனமை என்பன ஆகும்.

மூன்றாவது வகையான நாடுகள் வறிய, "மூன்றாம் உலக" சோஷலிஸ்ட் நாடுகள். இவை அண்மைக் காலத்துப் புரட்சியினால் விளைந்தன. நிக்குரகுவா, மொஸாம்பிக், அங்கோலா, எத்தியோப்பியா போன்ற நாடுகள். இந்த நாடுகளின் பிரச்சினை தமது நாட்டு மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதிலும் அந்நிய / வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்புகளுக்கு மத்தியில் பொருளாதாரத்தைக் கொண்டிருப்பதும் பணவீக்கம், வர்த்தகம், பற்றாக் குறையைச் சமாளிப்பதுமாகும்.

இந்த மூன்றாவது வகை நாடுகள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினையும் சோஷலிஸத்தை நோக்கிய அபிவிருத்தியில் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள தடைகளும் சோவியத் யூனியனோ, சீனாவோ அல்லது கியூபாவோ எதிர்கொண்டுள்ள தடைகளைவிட குணாம்ச ரீதியில் வேறானவை.

வளங்களைப் பயன்பாடு மிக்க முறையில் மீள விநியோகம் செய்வது என்ற அடிப்படை மார்க்சிய அம்சத்தினையே இந்த மூன்றாம் உலக சோஷலிஸ்ட் நாடுகள் நடைமுறைப்படுத்துவதில் நிறைய சிக்கல்கள் இருந்தன. நாடு முழுவதிலும் அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்ட ஜனநாயக மயப்படுத்தப்பட்ட நிறுவனங்கள் மூலமே வளங்களின் மீள விநியோகமும் சோஷலிஸ அமைப்பு மாற்றமும் மெல்ல மெல்ல நிகழ்த்தப்பட வேண்டும் என்பது கொள்கை. இது தர்க்க ரீதியாக மக்களின் உணர்வு நிலையும் இத்தகைய மாற்றங்களை நோக்கி ஆற்றுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதையும் கோருகிறது. ஸ்டாலின் முனைந்ததுபோல வன்முறையும் மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரமும் இதனை நீடித்து நிலைக்கும் வகையில் செய்ய முடியாது. இத்தகைய சிக்கல்கள் "மூன்றாம்" உலக சோஷலிஸ்ட் நாடுகளைப் பீடித்திருப்பதால் அவை விரும்பியோ விரும்பாமலோ "கலப்புப் பொருளாதாரம்" போன்ற இடை நிலைகளுக்குத் தள்ளப்படுகின்றன.

இன்னொரு தளத்தில் கல்வி, எழுத்தறிவு, சுகாதார வசதிகள் போன்றன அனைத்து மக்களுக்கும் பரவலாக கிடைக்கிற ஒரு மாற்றமும் இந்த நாடுகளில் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும்.

எஸ். ஜே. பட்டேல் என்ற இந்திய பொருளியலறிஞர் இதனை "கல்வி அதிசயம்" என்று வர்ணிக்கிறார். சாராம்சத்தில் சோஷலிஸக் கட்டுமானத்தினூடாக பரந்த அளவில் மக்களுக்கு அபிவிருத்தியைக் கொண்டு வரலாம் என்பது இன்னும் பொய்யாக்கப்படவில்லை. மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கான உரிமை, ஜனநாயக அரசியலை இணைப் பது தொடர்பாகத்தான் மாற்று வழிமுறைகளையும் புதிய ஆக்கபூர்வ மான தந்திரோபாயங்களையும் நாம் கண்டுகொள்ள வேண்டி இருக்கிறது.

09.05.92

புதிய தமிழ் [1]

"கம்பன் என்றொரு மானிடன் வாழ்ந்ததும் காளிதாசன் கவிதை புனைந்ததும் உம்பர் வானத்துக் கோளையும் மீனையும் ஓர்ந்தளந்த தோர் பாஸ்கரன் மாட்சியும் நம்பருந் திறலோடு ஒரு பாணினி ஞாலமீதில் இலக்கணம் கண்டதும் இன்ன யாவும் அறிந்திலர் பாரதத்து ஆங்கிலம் பயில் பள்ளியுட் போகுநர்" என்று பாரதி வெம்பி வெடித்ததற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை.

இற்றைக்கு நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பாணினி வடமொழிக்கு இலக்கணம் எழுதினார் என்பதும், இன்று அமைப்பியல் மொழியியல் என்று அபரிமிதமாக வளர்ந்துள்ள நவீன மொழியியலின் முதலாவது படைப்பாக பாணினி இலக்கணத்தையே கொள்ள வேண்டும் என்பதும் உலக நூல் மேலோர் முடிவு. (ஆம்! எல்லாவற்றையும் நாங்களே முதலில் படைத்தோம்; கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்திலேயே பிறந்த மூத்த குடி நாம் என்று துள்ளிக் குதிப்பவர்கள் சற்றே பொறுக்கவும்.)

பாணினிக்குப் பிற்பாடு தொல்காப்பியர் வந்தும் பன்னூறு வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. தொல்காப்பிய இலக்கணம் செய்யுளை மனம் கொண்டதும் மையங் கொண்டதும் ஆகும். சென்ற நூற்றாண்டின் பின்னரையிலும் இந்த நூற்றாண்டிலு மாக உரைநடைத் தமிழ் மேலோங்கிவிட்டது. எனவே பழைய இலக்கணத்தையும் பழைய தமிழையும் இன்று பேண முடிவ தில்லை என்பதும் நவீனமயமாக்கத்தின் விளைவால் எல்லா அறிவுத் துறைகளிலும் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களைத் தமிழ் மொழி மூலமாக உள்வாங்குவதில் சிரமங்களும் சிக்கல்களும் நிறைய உள்ளன என்பதும் உணரப்படுகிறது.

எவ்வாறு ஆங்கிலம் பயில் பள்ளியுள் போகுநர்க்குத் தமிழின் வளத்தையும் வாழ்வையும் பற்றிய ஞானம் இல்லாமல்

போகிறதோ அவ்வாறே தமிழ் மொழி மூலம் மட்டும் பயில்பவர் களுக்கு நவீன அறிவுத்துறை வளங்கள் பற்றிய ஞானமும் மட்டுப் படுத்தப்படுகிறது. இதற்கான தீர்வாக இரண்டு வழி முறைகளைச் சொல்லலாம். ஒன்று தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் புலமையை அனைவருக்கும் வற்புறுத்துதல்; குறிப்பாக அறிவுத் துறையினருக்கு மேலும் வலியுறுத்தல். இரண்டாவது, தமிழை நவீன அறிவுத்துறைகளையும் புதிய வளங்களையும் உள் வாங்கக் கூடிய "புதிய தமிழாக" நவீனப் படுத்துதல். தமிழ் மொழி வளர்ச்சியின் வரலாற்றைத் திரும்பிப் பார்க்கிறபோது அயல் மொழிப் புலமையும் மிக்க அறிவோர் பலரே தமிழ் மொழியை வளப்படுத்தியுள்ளது தெரியவரும்.

புதிய தமிழ் என்பதுதான் என்ன? அண்மையில் இந்து கலாசார அமைச்சின் ஏற்பாட்டில் தமிழ்ச் சாகித்திய விழாவையொட்டி நிகழ்ந்த தமிழ்மொழியியல் ஆய்வு மகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட மொழியியல் அறிஞர் அண்ணாமலை அவர்கள் இது பற்றிச் சொல் வதை இங்கு குறிப்பிடுதல் சாலப் பொருந்தும்.

"புதிய தமிழ் என்று சொல்லும் போது புதிய காலத்தில் வழங்கும் தமிழ் என்று பலரும் பொருள் கொள்ளுவார்கள். புதிய காலம் என்னும் போது புதிய வாழ்க்கை மதிப்பீடுகளைக் கொண்ட காலம் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். இந்தப் புதிய மதிப்பீடுகளை வெளியிடும் தமிழையே புதிய தமிழ் என்று சொல்ல வேண்டும்."

மேற்குலகம் புதுமையாக்கத்திலிருந்து அதி புதுமையாக்கத்திற்கு மாறிவிட்டது. அதற்கியைந்தவாறே மேற்கு மொழிகளும் தம்மை இயைவுபடுத்திக் கொண்டுள்ளன. தமிழ், அரபு போன்ற தொன்மை யான மொழிகளுக்குத் தம்முடைய வரலாற்று, கலாசாரச் சுமைகளி லிருந்து விடுபடுவது சிரமம் தான். இதனைத்தான் நம்மூர்க் கவி முருகையன் "இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பெரிய சுமை எங்களுக்கு" என்று கேலியாகக் குறிப்பிடுவார்.

புதிய தமிழையும் புதுமையாக்கத்தையும் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறபோது இந்தப் புதுமையாக்கம் மேல் நாட்டு மயப்படுத்தலோ அல்லது ஆங்கிலம், ஃபிரெஞ்சு போன்று தமிழையும் அவற்றின் "போலி"யாக மாற்றுவதோ அல்ல என்பதை நாங்கள் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

புதிய தமிழின் எழுச்சிக்கான முக்கியமான கூறுகளில் தொழில் நுட்பத் திறனைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வருவது, தமிழ் மொழி வளத்தை விரிவுபடுத்துவது, புதிய சமூக மதிப்பீடுகளை வெளியிடும் வகையில் அமையும் மொழிப் பொருள் அமைப்பின் மாறுதல்களைப் பரவலாக ஏற்றுக்கொள்வது என்பன அடங்கும்.

இன்றைய கணினி யுகத்தில் இடத்தையும் காலத்தையும் கடந்த மொழிப் பரிமாற்றம், மொழியின் உள்ளடக்கத்தைச் சேமித்து வைத்தல், சேமித்து வைத்ததை நொடியில் மீளவும் எடுத்துப் பயன் படுத்துதல் என்பனவெல்லாம் சாதாரணமாக வந்துவிட்டன. கம்பன், பாரதி, வள்ளுவன், பாஞ்சாலி, கலைஞர், அண்ணாதுரை என்று வேறு வேறு பெயர்களிலும் வடிவங்களிலும் தமிழ்ச் சொல் வழி யமைப்பு கணினி வழி வந்திருக்கிறது.

இவை பரவலாக்கப்படுவதும் இவை தொடர்பான புதிய சொற்கள் உருவாகி வளர்வதும் இன்று தவிர்க்க முடியாதது மட்டுமல்ல; அவசியமானதுமாகும். தமிழைப் பிழையற எழுதுவது என்பது கூட இந்த நவீன தொடர்பாடல் சாதனங்களால் சாத்தியம். இலக்கணப் பிழைகள், எழுத்துப் பிழைகளை கணினிகள் கண்டு பிடித்துத் திருத்திவிடுகின்றன.

இலக்கணம் என்னும் போதுதான் சிக்கலே எழுகிறது. எந்தக் காலத்து இலக்கணம் என்றும் புதிய தமிழ் என்றால் புதிய இலக்கணம் வேண்டும் என்றும் கேள்விகள் எழ நியாயமுண்டு. இத்துடன் தொடர் பாடல் தொடர்பான கேள்விகளும் எழுகின்றன. புதிய தமிழ் இன்று பன்னிலைப்பட்டுள்ளது. அறிவியல் தமிழ், சட்டத் தமிழ், பத்திரிகைத் தமிழ், நிருவாகத் தமிழ். விளம்பரத் தமிழ் என்று இந்தப் பன்னிலை கொஞ்சம் கூர்ந்து நோக்கினால் ஆச்சரியம் தருவது. சொற் புணர்ச்சி, புதிய சொற்கள், இலக்கணம் என்பவை இந்தப் பன்னிலைபட்ட தமிழில் 'சரியாகவும்' 'பிழையாகவும்', விதிமுறைக்குட்பட்டும், விதி முறையை மீறியும் பயன்பட்டு வருவதைப் பார்க்கலாம்.

சின்ன தம்பி என்று விளம்பரம் ஒட்டுகிறார்கள். எங்கே "த்" தன்னாவை இடையிலே காணோம் என்று கேட்டால் பல்கலைக் கழகம் என்று எழுதுகிறீர்களே? பற்கலைக்கழகம் என்று ஏன் புணர்த்தவில்லை என்று திருப்பிக் கேட்கிறார்கள்.

"நான் புதிதாக வாங்கிய கார் ஒரு லீற்றர் பெட்ரோலில் பத்துக் கிலோ மீற்றர் ஓடும்" என்று சொன்னால் அது நிச்சயமாகக் கம்பருக்கும் கபிலருக்கும் பரிமேலழகருக்கும் விளங்காது என்று அடித்துச் சொல்கிறார் நுஃமான்.

என்ன செய்யலாம்?

புதிய தமிழ்ச் சிக்கல் இது.

உருவாகி வரும் புதிய தமிழை எப்படிப் பொதுமைப்படுத்தி, ஒப்புக் கொள்ளத்தக்க விதி முறைகளை ஏற்படுத்துவது என்பது முக்கியமானது. புதிய தமிழின் ஆக்கபூர்வமான கூறுகளை நிலைப் படுத்தித் தமிழ் வழங்கும் நாடுகள் அனைத்திலும் சீரான முறையில் தமிழ்ப் பயன்பாடு ஏற்பட புதிய மேற்கோள் நூல்கள், புதிய இலக்கண நூல்கள், அகராதிகள், மொழிப் பயன்பாட்டுக் கையேடுகள் என்பன தேவை.

சென்னை 'க்ரியா' நிறுவனம் வெளியிட்டுள்ள புதிய தமிழ் அகராதி கணினி மயப்படுத்தப்பட்ட தமிழின் பிரயோகத்துக்கும் பயன்பாட்டிற்கும் அற்புதமான உதாரணம் ஆகும். எனினும், தமிழை நியமப்படுத்துவதில் சில அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் உண்டு.

20.05.92

புதிய தமிழின் சிக்கல்கள்

"உயிர் தமிழுக்கு: உடல் மண்ணுக்கு" என்று உணர்வு மேலேறப் பெற்று முழங்குவது திராவிடர் இயக்கப் பாரம்பரியத்தின் முதிசமாக நமக்குக் கிடைத்த 'பொன் மொழி'. மேற்பூச்சும், அலங்காரமும் பொருட் செறிவற்றுச் செங்கற் கட்டிகளைத் தொடர்ந்து அடுக்கிய மாதிரிச் சொற்களை அடுக்கிப் பேசுகிற எழுதுகிற பண்பும் திராவிடர் இயக்கம் வழியே நமக்குக் கிடைத்தது. தமிழ்மொழிக்கு ஆழத்தையும், அகலத்தையும், அறிவையும் வழங்குவதை விடுத்து அலங்காரத்தையும், பாசாங்குத் தனத்தையும், போலி மேட்டிமையையும் வழங்கியது தான் தமிழ்நாட்டு அரசியல் கலாசாரத்தின் சிறப்பு. இந்தப் போக்கினால் எரிச்சலுற்ற கவிஞர் ஞானக்கூத்தன் தன்னுடைய 'அன்று வேறு கிழமை' என்னும் கவிதைத் தொகுப்பில் ஒரு சிறு கவிதையைச் சேர்த்திருந்தார். அது பின் வருமாறு:–

எனக்கும் தமிழ்தான் மூச்சு:
ஆனால் பிறர் மேல் அதை விட மாட்டேன்!

சில வாரங்களுக்கு முன்பு இலங்கை வந்திருந்த இந்திய மொழிகள் அனைத்துக்குமான மத்திய நிறுவனத்தின் பணிப் பாளர் பேராசிரியர் அண்ணாமலை தமிழுக்காக உயிரைக் கொடுக்க வேண்டாம்: தமிழுக்கு அறிவைக் கொடுங்கள் என்று மிகுந்த உணர்வுபூர்வமாகக் கேட்டுக் கொண்டார்.

தமிழ்மொழிக்கு அறிவைக் கொடுக்கிறோமா நாங்கள்? இது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. இலங்கையில் தாய்மொழிக் கல்வி கட்டாயம் என்று வந்துவிட்ட பிற்பாடு தமிழ்மொழியில் புதிய சொற்களஞ்சியங்களும் புதிய துறைகளும் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டன. பல்கலைக்கழகம் வரையில் விஞ்ஞானக் கல்வியைத் தமிழில் பெறக் கூடியதாக இருந்தது. இருக்கிறது. இந்த வகையில் இந்தியத் தமிழகத்தை விட இலங்கை முன் சென்றிருந்தது என்பது உண்மை. எனினும் இது பகுதி உண்மை தான். ஏனெனில் இந்த முன்னேற்றம் இலங்கை அரசுகளின் சிரத்தை யின்மை காரணமாகத் தேங்கிவிட்டது. இன்று இரு மொழிக் கலாசாரம் என்பதை இலங்கையில் ஆவணக் காப்பகங்களில்தான் தேட வேண்டும். (அங்கும் தமிழ் தெரிந்த ஊழியர்களில்லாதபடியால் நிலைமை கவலைக்கிடம்.)

அரச ஆதரவு அல்லது தமிழும் ஆட்சி மொழியாக இருப்பது அல்லது தமிழ் அரசு ஒன்று இருப்பது என்பது தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்கும், புத்துயிர்ப்புக்கும் அத்தியாவசியம் என்று எல்லோரா லும் வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆனால் கடந்த பல வருடங்களில் தமிழ் நாட்டு அரசுகளின் அனுபவத்தில் இருந்து இந்தக் கருதுகோள் பிழை என்று பிழையறத் தெரிகிறது. உதாரணமாக எம். ஜி. ஆர் அரசின் போது மிகுந்த ஆர்ப்பாட்டமான முறையில் தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

அந்தப் பல்கலைக்கழகம் தொகுத்து மொழி பெயர்த்து அச்சுக்குத் தயாரான நிலையில் இருக்கும் ஏராளமான தமிழ் அறிவு நூல்கள் வெளியிட முடியாமல் உள்ளன. காரணம் தமிழக அரசு நிதி தருவதில்லை. மலினமான கொண்டாட்டங்களுக்கும் விளம்பரங்களுக் கும் கோடிக்கணக்கில் செலவு செய்கிற அரசுகள் மொழி வளர்ச்சியில் அக்கறை செலுத்தும் என்று எதிர்பார்ப்பது அவிவேகம்.

காலங்காலமாகத் தமிழ்மொழி வளர்ச்சி என்பது சிறிய எண் ணிக்கையிலான அறிஞர்கள், கலைஞர்கள் மற்றும் புலவர்களிடத் தேயே துரதிர்ஷ்டவசமாகத் தங்கியுள்ளது. எந்தத் 'தமிழ் அரசும்' தமிழ்மொழிக்கு ஆக்கபூர்வமாக ஒன்றையும் செய்ததாகக் காணோம்.

இந்த லட்சணத்தில் சிங்கள மொழியே அதிகாரத்தின் குறியீடாக விளங்குகிற இலங்கையில் நாங்கள் செய்யக் கூடிய விடயங்களுக்கு மிகவும் இறுக்கமான எல்லைகள் உண்டு. தமிழையே அறியாத இலங்கை அரசுகளிடம் புதிய தமிழைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? அது வேறு விடயம். இப்போது எங்களுடைய கவனத்தை, புதிய தமிழை நியமப்படுத்துவது சாலுமா? என்ற வினாவை நோக்கித் திருப்புவோம்.

பல்வேறு இணைமொழிகளையும், கிளைமொழிகளையும் கொண்டிருக்கும் ஒரு மொழியை நியமப்படுத்துகிற போது எதனைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்பது சிக்கல். இன்னும் பேச்சு வழக்குக்கும், எழுத்து வழக்குக்கும் இடையே பாரிய இடைவெளியுள்ள போது புதிய வழக்குத் தமிழை இலக்கணம் செய்வது என்பது எப்படி என்ற வினாவும் எழுகிறது.

மொழிக்கும் கருத்தியல் உண்டு. மொழியை முற்றுமுழுதாக ஒரு விஞ்ஞானமாக ஆய்வு செய்யவோ வரையறை செய்யவோ முடியாது. அதிகாரத்துடனும் மேட்டிமைத்தனத்துடனும் இணைந்து வருகிற ஒரு மொழி வழக்கு அதே மொழியின் ஏனைய வழக்குகளைவிடப் பலம் பெற்று ஆட்சியுள்ளதாக வரலாம்.

உதாரணமாக அமெரிக்க ஆங்கிலத்தை நியமப்படுத்துவது பற்றிப் பேசுவோர் 'அமெரிக்க மத்தியதர வர்க்க வெள்ளை இனத்தவர்' பேசும் ஆங்கிலத்தையே மூலமாகக் கொள்கிறார்கள். ஏராளமான கறுப்பின மக்களின் ஆங்கில வழக்கை ஒட்டு மொத்தமாகத் தவிர்த்து விடுகிறார்கள். எனினும் இக்கறுப்பின மக்களின் ஆங்கில வழக்கு இலக்கியத்திலும் பாடல்களிலும் 'றெகே' இசையிலும் அழியா நிழல்கள் போலப் பதிந்துள்ளன.

எனவே எத்தகைய நியமப்படுத்தலையும் மீறி அவர்களுடைய வழக்கு வாழ்கிறது; வாழப் போகிறது.

புதிய தமிழை நியமப்படுத்துவதிலும், இலக்கணம் செய்வதிலும் இத்தகைய சிக்கல் எழும் என்று தோன்றுகிறது. ஏற்கெனவே யாழ்ப் பாணத்துத் தமிழ் வழக்கு செம்மையானது; உயர்ந்தது என்ற அபிப் பிராயம் நம்மவரிடையே பரவலாக உண்டு. இது தவறானது மட்டு மல்ல பிழையான வியாக்கியானங்களுக்கும் இட்டுச் செல்லும் என்பதும் என்னுடைய கருத்து. மேலும் தமிழ் நாட்டு வழக்கில் பல வகையான பிரதேச வேறுபாடுகள் உண்டு. நாகர்கோவில் தமிழ், தஞ்சைத் தமிழ் என்று இவ்வழக்குகள் பலப்பல. இவற்றை எப்படி ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டு வந்து நியமப்படுத்துவது? இந்தக் கேள்வியைத் தமிழ்மொழியியல் அறிஞர்களிடமே விட்டு விடுகிறேன்.

30.05.92

கந்தர்வ கானம்

இந்த வருடத்தில் இதுவரைக்கும் இரண்டு கலை மேதை களைத் தென்னாசியா இழந்துவிட்டது. ஒருவர் நாம் அனை வரும் நன்கு அறிந்த திரைப்படக் கலைஞன் சத்யஜித் ரே. சில வாரங்களுக்கு முன்புதான் அவருடைய உயிர் காற்றோடு கலந்தது. எதிர்பார்த்திராத வகையில் உலகம் முழுவதிலுமே சத்யஜித் ரேயைப் பற்றிய கட்டுரைகளும் அவர்தம் பெருமையும் அவருடைய படங்களைப் பற்றிய சிலாகிப்பும் அவருடைய மரணத்தையொட்டி வெளிவந்தன.

ஆனால் இசைத்துறையில் மேதமை வாய்க்கப் பெற்றுத் தன்னுடைய அற்புதமான குரல் வளத்தாலும் ஆற்றல்மிக்க ஞானத்தாலும் லட்சக்கணக்கான தென்னாசிய மக்களின் இதயங்களை உருகச் செய்த பண்டிதர் குமார் காந்தர்வா அவர்களுடைய மரணம் எங்கள் நாட்டில் கவனிப்பாரற்றுப் போய்விட்டது.

உண்மைதான். ஹிந்துஸ்தானி இசைக்கு, அதிலும் பாரம்பரி யம் வாய்ந்த செம்மை சேர் ஹிந்துஸ்தானி இசைக்கு, இலங்கை யில் ரசிகர்கள் குறைவு. சிங்கள மக்களின் "தேசிய இசை" ஹிந்துஸ்தானி மூலங்களில் இருந்தும் ரவீந்திர சங்கீதத்தில் இருந்தும்தான் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்று ஒரு சாரார் வாதாடுகிற போதிலும் குமார் காந்தவர்வாவின் கந்தர்வ கானங்கள் எவ்வளவு பேருக்குத் தெரியும் என்பது என்னுடைய சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்டது.

சங்கீதம், திரைப்படம் ஆகிய இரண்டு விடயங்களுக்கும் தேசிய எல்லைகளும், தேசிய கலாசார நெறிப்படுத்தல்களும் சாத்தியமில்லை. உயர்ந்த கலைக்கும், சங்கீதத்திற்கும் "தேசியம்" என்று ஒன்று இருக்க முடியும் என்றும் தோன்றவில்லை. பல தடவைகளில் ஒரு தனி மனிதரின் கலாசாரம், ரசனை, ஈடுபாடு

அனைத்தும் தேசிய எல்லைகளை மீறி, பல்வேறு மொழி, கலாசார அம்சங்கள் சார்ந்த கலையை, சங்கீதத்தை உள்வாங்குகிற நிலை மையை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன்.

குமார் காந்தர்வாவின் சங்கீதமும் இப்படியான ஒரு உண்மைதான். நம்மில் பலருக்குப் பழக்கமில்லாமிட்டாலும் குமார் காந்தர்வா வாவைப் பற்றி இப்போது எழுதி அவரை அறிமுகப்படுத்திவிட வேண்டும்.

பாரம்பரிய இசையைப் பொறுத்தவரை படே குலாம் அலி கானைப் போன்ற அல்லது பாலமுரளி கிருஷ்ணாவைப் போன்ற அற்புதங்கள் அடிக்கடி சாத்தியமில்லை.

தன்னுடைய அறுபத்தேழாவது வயதில் இவ்வருட ஆரம்பத்தில் காலமான குமார் காந்தர்வாவும் என் வரையில் அத்தகைய அற்புதங் களில் ஒன்றுதான். ஹிந்துஸ்தானி இசையின் ஒரு சாகரந்தான் குமார் காந்தர்வா என்ற போதும் நிர்மாண பஜன்கள் என்று பரவலாக அறியப்படும் ஒருவகை பஜனைப் பாடல்கள் மூலம்தான் அவர் மிகுந்த கீர்த்தி பெற்றார்.

ஆழமான பாரம்பரியச் சங்கீத ஞானம் இல்லாதவர்களும்கூட மனம் பறி கொடுக்கும் கம்பீரம், நளினம் என்பன குமார் காந்தர்வா வின் பஜனை பாடல்களுக்குண்டு.

தன்னுடைய ஆறு வயதில் பாட ஆரம்பித்த குமார் காந்தர்வா பதினொரு வயதிலே ஒரு முழுக் கச்சேரியைத் தனியே நடத்துகிற அளவுக்குச் செழுமை பெற்றிருந்தார். சிவபத்ரா சித்தாராமையா என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட இந்த அற்புதமான பாடகருக்கு காந்தர்வா என்ற பெயர் பின்னர் வந்து சேர்ந்ததுதான்.

ராகங்களைப் பயன்படுத்துவதில் மட்டுமல்லாமல் சித்திரிப்பதிலும் நுணுக்கமான பல புதுமைகளைச் சாதித்துள்ளார் குமார் காந்தர்வா. இந்தப் புதுமைகளால் பல தடவைகளில் சர்ச்சைக்குரியவராக விளங்கினார் அவர். ராகங்கள் தொடர்பாகவும் சாஸ்திரிய இசை தொடர்பாகவும் குமார் காந்தர்வாவின் அணுகுமுறை பழமை தழுவியதாகும்.

கோட்பாடுகளை வெறுமனே பேணுவதாகவும் அது இருக்க வில்லை. இசையென்பது மாறாத ஒன்று என்றும் அவர் நம்பவில்லை. புதுமையும், இயக்கமும் வளம் சேர்ப்பவை என்று அவர் திடமாக நம்பி, ஹிந்துஸ்தானி இசையில் புதிய ராகங்களை அறிமுகப்படுத்தி னார். இத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபட்ட பாலமுரளிகிருஷ்ணாவும் நிறைய எதிர்ப்புக்களைச் சம்பாதிக்க வேண்டி இருந்தது.

சாஸ்திரீய சங்கீதம் பழைய சம்பிரதாயங்களுடனும் பல வகை யான கட்டுப் பெட்டித் தனங்களுடனும் பிணைந்துள்ளது. உன்னதம் பேணுவது என்ற பெயரில் தேவையான முற்போக்கான மாற்றங்களை யும் பரிசோதனை முயற்சிகளையும் கூட எதிர்க்கிறது. சாஸ்திரீய சங்கீதத்தைக் கண்மூடித்தனமாகப் பேணும் நிறுவனங்களும் ஏனைய

அமைப்புக்களும் விரும்பியோ விரும்பாமலோ கலைஞர்களின் சுவையைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. எல்லையற்ற வண்ணங்களுக்கு வழிவிடாமல் பழமை பேணும் ஒரு நெறிமுறையிலேயே ஆற்றுப்படுத்த விழைகின்றன.

இவ்வாறான பாரம்பரியத்திலிருந்துதான் குமார் காந்தர்வா வெளிக் கிளம்பினார். எனினும் சங்கீதத்தின் உயிரோட்டம் என்பது இறுகிப்போன ஒன்றல்ல என்பதை அவர் நன்கு புரிந்திருந்தமையால் உண்மையிலேயே அவர் ஒரு கந்தர்வனாக வாழ்ந்தார்; இசை வழங்கினார்.

மழை பெய்து ஓய்ந்த ஒரு இரவில் நடுநிசிக்குப் பிற்பாடு மெல்லிய தொனியில் குமார் காந்தர்வாவின் சங்கீதத்தைக் கேட்பது உயிர் தடவும் ஒரு அனுபவம். கேட்க முடிந்தவர் கேட்டுப் பார்க்க வேண்டும்.

06.06.92

நொறுங்கிய விளக்கும் ஷெல்லியின் கவிதையும்

ஆங்கிலக் கவி ஷெல்லியின் இரண்டாவது பிறந்த நூற்றாண்டு வந்து சென்றுவிட்டது. இங்கிலாந்தில் மட்டுமன்றி, இத்தாலி, ஒஸ்ட்ரியா, அமெரிக்கா, ஜெர்மனி செக்கோஸ்லாவாக்கியா போன்ற நாடுகளிலும் சென்ற வருடம் ஷெல்லி மிகுந்த விருப்புடன் நினைவு கொள்ளப்பட்டார்.

தன்னுடைய அஞ்ஞாதவாத வாழ்க்கையின் போது, முப்ப தாவது வயதில் ஒருநாள் ஷெல்லி ஆற்றில் மூழ்கி இறந்து போனார். தமிழகக் கவி ஆத்மாநாமும் இப்படித்தான் தன்னு டைய முப்பதுகளில் கிணற்றுள் விழுந்து காலமாகிவிட்டார் என்பதும் வருத்தத்துடன் நினைக்கப்பட வேண்டியது.

ஷெல்லி ஆங்கிலக் கவியாக இருந்த போதும் அவருடைய காலத்து ஏனைய பல கவிஞர்களைப் போல ஒரு தேசியவாதி யாகவோ அல்லது தேசிய கலாசார எல்லைகளுக்குள் தன்னை முடக்கிக் கொண்டவராகவோ இருக்கவில்லை. உலகளாவிய மானுடத்தை நேசித்த ஒரு சர்வதேசவாதி ஷெல்லி. இந்த மானுடவாதத்துடன் இணைந்ததாக அவரிடம் காணப்பட்ட ஒரு தீவிரத் தன்மையும் கடவுள் எதிர்ப்புவாதமும் அவர் காலத்து விமர்சகர்கள், எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் போன்ற பல தரப்பினரிடமிருந்து அவருக்கு எதிர்ப்பைக் கொண்டு வந்தது. அரசாங்கம் ஷெல்லிக்குத் தந்த தொல்லை களைப் பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. ஜனநாயக விழுமியங் கள் குறித்து ஷெல்லியின் தீவிரமான கருத்துக்களும் ஆட்சி யாளரை நோக்கிய விமர்சனக் கணைகளும் ஷெல்லி எதிர்ப் புக்கு மேலும் வலுச் சேர்த்தன.

இன்றைக்கு இடதுசாரி அரசியலின் முக்கியமான ஒரு ஆங்கிலக் கவி என்ற அங்கீகாரம் அவருக்குக் கிடைத்துள்ளது. எலியற், லீவிஸ் போன்ற விமர்சனப் பெருந்தகைகளின் இருட்ட டிப்புகளை மீறி ஷெல்லியின் கவிதா முத்திரை வாழ்கிறது.

ஷெல்லியின் "மேலைக் காற்றுக்கு", "இன்று புன்னகை செய்யும் பூக்கள்" போன்ற தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களையும் இதுபோன்ற ஏராளமான அழகும் நளினமும் செறிந்த தன்னுணர்ச்சிப் பாடல் களையும் வாசிப்பவர்களுக்கு, ஷெல்லி ஒரு தன்னுணர்வுக் கவிஞன் மட்டும்தானா என்ற அபிப்பிராயம் எழலாம். ஆனால் இக் கவிதை களைத் தனியே பிரித்துப் பார்க்க இயலாது என்று குறிப்பிட வேண்டும். அரசியல், வரலாறு மற்றும் நாகரிக மெருகு மேலேறப் பெற்ற சமூகங்களில் கவிதையின் இடம், பங்கு என்பன குறித்த ஷெல்லியின் நெடுங்கவிதைகளை எவரும் புறந்தள்ளி விடமுடியாது.

எஃப். ஆர். லீவிஸ் போன்ற விமர்சகர்கள் அழகியல் காரணத்தைச் சொல்லி ஷெல்லியைக் குறைத்து எடை போட்டார்கள். இது அந்த விமர்சகர்களின் சொந்த அரசியல் கோபத்தாலும், சரியாக ஷெல்லி யின் கவிதைகளை வாசிக்க முடியாமையாலும் விளைந்தது என்று இன்றைய நவீன விமர்சகர்கள் சாடுகிறார்கள்.

ஷெல்லியின் விஷயத்தில் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் என்ற வரையறைக்கே இடமில்லை என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால் ஷெல்லியைப் பொறுத்தவரை, தனிப்பட்ட மற்றும் சமூகம் சார்ந்த என்ற பிரிவினை எழ நியாயம் இல்லை. கூர்ந்த ஒரு வாசிப்பில் ஷெல்லியுடைய தன்னுணர்ச்சிக் கவிதைகளிலும் அரசியல் சாயம் ஏறியிருப்பதைக் காணலாம்.

கவிதைகளை மிக விரைவாகவும், எங்காவது போய்க் கொண்டிருக் கும் போதோ அல்லது தொலை தூரப் பயணங்களின் போதோ எழுதிவிடுவது ஷெல்லியின் பழக்கம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பெரும்பாலும் ஷெல்லியின் கவிதைகள் கிறுக்கல்களாகவும் ஆங் காங்கே சிதறியும்தான் பெறப்பட்டன.

ஷெல்லியின் அகால மரணத்திற்குப் பிற்பாடு அவருடைய கவிதைக் "கிறுக்கல்கள்" அனைத்தும் கட்டுக்கட்டாக அவருடைய இளம் மனைவியான மேரியிடம் சென்றடைந்தன.

இருபத்துநான்கு வயது நிரம்பப் பெற்ற மேரி ஷெல்லி பின்னர் ஷெல்லியின் கவிதைகளைத் தொகுத்தும் ஒழுங்காக்கியும் வெளியிட் டார். ஷெல்லியோடான அவருடைய தனிப்பட்ட வாழ்வு இறுதிக் காலங்களில் குழம்பியிருந்தது. இந்தக் "குழப்பம்" கூட ஷெல்லியின் கவிதைகளின் மீதான அவதூறு விமர்சனத்துக்கு வழி வகுத்திருந்தது.

ஷெல்லியின் வாழ்க்கை ஒரு நொறுங்கிய விளக்கல்ல; 'மேலைக் காற்றுக்கு' என்ற கவிதையில் ஷெல்லியின் முத்தாய்ப்பைப் பாருங்கள்:

உயிரற்ற சிந்தனைகளை
பிரபஞ்சத்தில் தூக்கியெறி
உலர்ந்த இலைகளைப் போல
புதிய மலர்வை அது விரைவாக்கும்
குளிர்காலம் வருகிறதென்றால்
வசந்தம் தொலைவிலா உள்ளது . . .?

13.06.92

நிலவும் பனியும் வெயிலும்

சூரிச்சின் பிரதான ரயில் நிலையத்தில் நான் வந்திறங்கிய போது பனி பெய்ய ஆரம்பித்திருந்தது. ஜெனீவாவில் இருந்து வந்த இந்த விரைவு ரயில் வண்டி மூன்று மணித்தியாலங்கள் காற்று மாதிரிப் பயணம் செய்திருந்தது. ராட்சத என்ஜின்கள். மெல்லிய குலுக்கல் கூட இல்லை. ஜெனிவா நகரோ ஒரே ஃபிரெஞ்சு மயம். ஜெனிவாவை விட்டு விலக விலக ஃபிரெஞ்ச் மெல்ல மெல்ல ஓய்ந்து ஜெர்மன் ஓங்க ஆரம்பிக்கும்.

நல்ல குளிர்காலம் என்றாலும் இந்த முறை பனிமழை அதிகமில்லை என்று மக்கள் முணுமுணுத்துக் கொள்கிறார்கள் என்று நண்பர் ஒருவர் சொன்னார். உறைபனி இல்லாவிட்டால் பனிச் சறுக்கலுக்காக லட்சக்கணக்கில் ஸ்விட்சர்லாந்துக்குப் படையெடுக்கும் மற்ற நாட்டோர் வராமல் விட்டு விடுவார்கள். எனவே வருமானமும் படுத்துவிடும். ஸ்விஸ்காரர் முணு முணுப்பதற்கு நியாயம் உள்ளதுதான்.

ஜெனிவாவில் இருந்து சூரிச்வரை இந்த விரைவு ரயில் வண்டியில் சூரியனும் உறைபனியும் ஒன்றாக இருக்கிற ஒரு நேரத்தில் பயணம் செய்வது மனதை வருடும் ஒரு அனுபவம்.

சின்ன வகுப்புக்களில் படிக்கிற போது "மரபுத் தொடர்" களுக்கு உதாரணம் தருக என்று கேள்வி வந்தால் கண்ணை மூடிக் கொண்டு "சூரியனைக் கண்ட பனி போல" என்று எழுதி விடுவோம். எங்களூர்ச் சூரியனுக்கும் எங்களூர்ப் பனிக்கும் அப்படி ஒரு பொருத்தம். ஆனால் சுட்டெரிக்காத சூரியனும் (குளிர்ந்து போன சூரியன்?) உறை பனியும் ஒன்றாக இணைகிற போது இந்த நாட்டில் இயற்கைக்கு வருகிற வண்ணம் மிகுந்த வனப்புமிக்கது.

லேக் லெமோ என்று வழங்கப்படும் ஜெனிவா ஏரியை வளைத்து வளைத்து விரைவு ரயிலும் கூடவே வளைந்து

வளைந்து ஓடும். அப்போது சூரியன் மற்றப் பக்கத்தில். ஃபிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த கட்டடங்களும் மலைத் தொடர்களும் தெரியும். வானம் தெளிவாக இருக்கிற நாட்களில் பனி முடியிட்ட மலைச் சிகரங்களை அபூர்வமான ஓவியங்கள் போல நீங்கள் பார்க்க முடியும்.

இன்றும் காலையில் வானம் தெளிவாகத் துலங்கியது. கண் மட்டத்திலிருந்து ஜெனீவா ஏரியும் மலைத் தொடர்களும் மறைந்த பிற்பாடு பனி பெய்ய ஆரம்பித்தது.

சூரிச்சில் இறங்குகிற போதே தேசம் முழுவதும் வெண்மையாய் மாறிவிட்டதாக உணர்வு. கோடி கோடியாக மல்லிகையையும், நந்தியாவட்டையையும், முல்லையையும் வானத்திலிருந்து முடிவற்றுச் சொரிந்தது போல் ஓர் பிரமை.

சூரிச்சில் ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பது நீங்களும் நானும் அறிந்ததே. 'வீரகேசரி' வெளிநாட்டுப் பதிப்பில் வருகிற கடை விளம்பரங்களதும் கல்யாண விளம்பரங்களதும், அள வையும், எண்ணிக்கையையும் தரத்தையும் பார்த்தால் இது தானே தெரிந்து விடுகிறது. சூரிச்சில் இருந்து வியன்னாவுக்கு செல்ல நான் ஏற வேண்டிய ரயிலுக்கு இன்னும் ஒரு மணி நேரம் இருந்தது. அந்த ஒரு மணி நேரத்திலும் என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தேன். காலையில் சாப்பிட்ட இரண்டு துண்டு பாணும் ஒன்றரை கிளாஸ் பாலும் வயிற்றுக்குள் எப்போதோ ஆவியாகிப் போய்விட்டிருந்தன. நிதானமாக ஏதாவது சாப்பிட்டு விட்டுக் கிளம்புவோம் என்று தோன்றியது. ஐரோப்பா முழுவதுமே இத்தகைய பெரிய ரயில் நிலையங்களில் அற்புதமான உணவுச் சாலைகள் இருக்கும். (விலையும் கூட "அற்புதம்" என்பது வேறு விஷயம்.) சூரிச்சிலும் இந்த ரயில் நிலைய உணவுச் சாலையைத் தேடிப் பிடித்து உள்ளே சென்ற எனக்கு காத்திருந்தது மெல்லிய ஆச்சரியம்.

அந்த உணவு சாலையில் கடமை புரிபவர்கள் அனைவருமே நம்மூர்க்காரராக இருந்தார்கள். ஆரம்பத்தில் அவர்களைப் பாத்ததும் பங்களாதேஷ், பாகிஸ்தான்காரரோ என்ற ஐயம் எழுந்தாலும் கூர்ந்த அவதானிப்பில் நம்மூர்க்காரர்களை பெருமளவுக்கு அடை யாளம் கண்டுவிடலாம். (அதென்ன மண் வாசனையா? "திராவிட குணாம்சமா" என்று எனக்கு இன்னும் பிடிபடவில்லை!)

என்னைப் பார்த்ததும் கூட அவர்களுக்கு ஒரு மெல்லிய ஆச்சரி யம் என்று உடனே எனக்குத் தெரிந்தது. தமிழர்களை அவர் சூரிச் ரயில் நிலையத்தில் கண்டிருக்கவில்லை என்பதல்ல காரணம். மாறாக இத்தகைய உணவுச்சாலைகளில் சாப்பிட்டு காசை அநாவசியமாகச் செலவழிக்க எந்தத் தமிழ்க் குடிமக்களும் தயாராக இல்லை என்பதே அது.

நேரே அவர்களிலொருவரிடம் சென்று "ஏதாவது மரக்கறிச் சாப்பாடு இருக்கா" என்று கேட்டு வைத்தேன். இதுவரையில்

அவர்களும் நான் ஒரு தமிழ்க் குடிமகன் என்று கண்டுபிடித்து விட்டிருந்தார்கள்.

"ஏன் அண்ணை இஞ்ச சாப்பிடுறீங்கள்? சரியான விலையெல்லே! நீங்கள் வெளிநாடு போல கிடக்கு!" என்று சொல்லிச் சிரித்தார்கள். நல்ல இணக்கமான சிரிப்பு.

நான் என்னுடைய நிலையை விளங்கப்படுத்தி விட்டுக் கொஞ்ச நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அதற்கிடையில் இருக்கக்கூடிய மரக்கறி வகைகளைச் சேர்த்துப் பொறுக்கி ஒரு கட்டுச் சாப்பாடு தாயாரித்து விட்டிருந்தார் இன்னொரு தமிழர்.

இந்த அமளிக்குள் கிட்டத் தட்ட உணவுச் சாலையில் வேலை செய்த எல்லாத் தமிழர்களுமே ஒன்று கூடிவிட்டனர். ஒரு அதிரடித் தாக்குதல் போலத் திடீரென்று ஜேர்மன் மொழியில், மனேஜராக இருந்த அந்த வெள்ளைப் பெண்மணி உறுமினாள். எனக்கு என்ன வென்று விளங்கவில்லை. "உவள் உப்பிடித்தான். துவேஷி" என்று சொல்லிக் கொண்டு அனைவரும் தங்களுடைய இடங்களை நோக்கி நகர்ந்தார்கள். ஆளில்லாத மேசையொன்றைக் கண்டுபிடித்து உட் கார்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தபோதும் பனி மழை ஓயவில்லை என்பதைப் பார்த்தேன். நிலவுக்கு அஞ்சிப் பரதேசம் போகிற பரம்பரையா நாம்?

20.06.92

நாலு வார்த்தை பேசவிடு; எழுதவிடு

சென்ற மாதத்தின் கடைசி வாரத்தில் தென்னாசியாவின் இருபத்தைந்து பத்திரிகையாளர்கள் நேபாளத்தின் தலை நகரான காத்மண்டுவில் ஒன்று கூடினார்கள். பத்திரிகைச் சுதந்திரம், கருத்துச் சுதந்திரம் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள் உலகெங்கும் பேணப்படுவதற்காக உழைத்து வரும் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் ஏற்பாட்டில் இந்தியா, இலங்கை, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ், பூட்டான், நேபாளம் ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த முக்கியமான பத்திரிகையாளர்கள் கலந்து கொண்ட இம்மாநாட்டில் மாலை தீவு பத்திரிகையாளர்கள் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தப்படவில்லை.

மாலைதீவில் அரசு சார்பற்ற பத்திரிகையே இல்லை என்பது இதன் காரணமா என்று தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ், ரைம்ஸ் ஒஃப் இண்டியா, இண்டியா ருடே, மகாராஷ்டிரா ரைம்ஸ் போன்ற முக்கியமான பத்திரிகை கள் தமது ஆசிரியர்களையும் சிரேஷ்ட உதவி ஆசிரியர்களையும் அனுப்பியிருந்தன.

இதுபோலவே பாகிஸ்தானில் இருந்தும் "டோன்" பத்திரி கையும் "ஃபுரொன்ரியர் போஸ்ட்" பத்திரிகையும் தமது சிரேஷ்ட ஆசிரியர்களை அனுப்பிப் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றுக் கொண்டன.

மாநாட்டின் நோக்கம் தென்னாசியப் பத்திரிகையாளர் களிடையே புரிந்துணர்வை அதிகரிக்கச் செய்வதும், தென்னா சியப் பிராந்தியத்தில் மனித உரிமைகள், பத்திரிகைச் சுதந்திரம் என்பன பேணப்படுவதில் பத்திரிகையாளர்களின் பங்களிப்பை எவ்வாறு மேலும் அதிகரிப்பது என்பது பற்றிய ஆய்வும் ஆகும்.

முதல்நாள் காலை அமர்வின்போது சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளில் பத்திரிகையாளர் படும் இன்னல்கள், பத்திரிகை சுதந்திரம், அரசு தலையீடு பற்றிய தனித்தனி அறிக்கைகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. தென்னாசியாவின் எல்லா நாடுகளிலுமே (நேபாளம் மட்டும் ஆச்சரியமான ஒரு விதிவிலக்கு) எவ்வாறு பத்திரிகை சுதந்திரம் அரசாங்கத்தாலும் அரசை எதிர்த்துப் போரிடும் சக்திகளாலும் கூட நசுக்கப்படுகின்ற தென்பதை இந்த அறிக்கைகள் துலாம்பரமாக எடுத்துக் காட்டின. குறிப்பாக எவ்வாறு பஞ்சாப், காஷ்மீர், பாகிஸ்தானின் சிந்து மாகாணம் போன்ற இடங்களில் அரசுகளும் போராளிச் சக்திகளும் ஏட்டிக்குப் போட்டியாகப் பேச்சுச் சுதந்திரத்தையும் பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தையும் பறிக்கிறார்கள் என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. இலங்கை, சுதந்திரப் பத்திரிகை இயக்கத்தின் சார்பில் 1987ஆம் ஆண்டிலிருந்து இன்றுவரை காணாமல் போன, கொல்லப்பட்ட, தாக்கப்பட்ட பத்திரிகையாளர்களின் முழு விபரங்களும் கைநூலாக அச்சிடப்பட்டு விநியோகிக்கப்பட்டது.

பங்களாதேஷில் எவ்வாறு சர்வாதிகாரிகள் பத்திரிகையாளர்களைத் துன்புறுத்தினார்கள் என்று உணர்வுபூர்வமாக விவரிக்கப்பட்டது.

பாகிஸ்தானின் முக்கியமான பெண் பத்திரிகையாளர் ஒருவர் எவ்வாறு பாகிஸ்தான் ராணுவமும் அரச படையும் தன்னைத் துன்புறுத்தினர் என்று விவரித்தார்.

மொத்தத்தில் உண்மைக்கு எப்படி எல்லா ஆளுங்கட்சிகளும், அரசுகளும் பயப்படுகின்றன என்பது இந்த மாநாட்டில் திட்டவட்டமாக வெளிக்கொண்டு வரப்பட்டது. "சார்க்" அமைப்பு மேலோட்டமானதும் அரசுகளின் நலன்களை மட்டுமே பிரதிபலிப்பதால் தென்னாசிய மக்களின் நலன்களை "சார்க்" பிரதிபலிக்கும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது என்று அனைவரும் ஒருமித்த குரலில் தெரிவித்தனர்.

எவ்வாறு இந்திய, இலங்கை, பாகிஸ்தான் அரசுகள் ஜனநாயக முகமூடிகளைப் போட்டிருந்தாலும் அடிப்படையில் ஒடுக்குமுறை அரசுகளாகவே இருக்கின்றன என்று தகவல்களோடும் புள்ளி விபரங்களோடும் அரசியல் யாப்பு அடிப்படையிலும் விளங்கப் படுத்தப்பட்டது.

இந்தக் கட்டத்தில் இலங்கையில் ஜூன் மாதம் தொடங்கப்பெற்ற சுதந்திரப் பத்திரிகை இயக்கம் பற்றிய குறிப்புரை நிகழ்த்தப்பட்டு, தென்னாசிய அளவில் ஒரு சுதந்திரப் பத்திரிகை இயக்கம் ஏற்படுத்தப் பட்ட வேண்டும் என்றும் எவ்வித கட்சி, அரசு சார்புகளின்றி இந்த இயக்கம் இயங்க வேண்டும் என்றும் இலங்கை சார்பில் வலியுறுத்தப் பட்டது.

ஏனைய பத்திரிகையாளர்களும் முழு மனத்தோடு அங்கீகரித்ததன் விளைவாக நேபாளத்தில் ஜூன் 29 ஞாயிற்றுக் கிழமை தென்னாசியச் சுதந்திரப் பத்திரிகை இயக்கம் அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப் பட்டது.

நேபாளப் பத்திரிகையாளர்கள் பெருமளவில் வருகை தந்திருந்த இந்த மாநாட்டின் பூரண விபரங்கள் நேபாள வானொலியிலும் தொலைக்காட்சியிலும் எதுவித தடைகளுமின்றி ஒலி/ஒளி பரப்பப்பட்டமை குறிப்பிடத் தக்கது. நேபாளத்தில் வானொலியும் தொலைக்காட்சியும் அரசு கட்டுப்பாட்டில் இருந்தாலும் ஜனநாயக மீட்சிக்கான மக்கள் இயக்கம் வெற்றியடைந்த பிற்பாடு இந்தத் தொடர்பு சாதனங்கள் இரண்டும் மிகச் சுதந்திரமாக இயங்குகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

(இது எவ்வளவு காலத்திற்கு என்பது வேறு விஷயம். ஏனென்றால் அரசு கட்டுப்பாட்டில் அல்லது வேறு ஏதாவது கட்சியின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்கும் எந்தத் தொடர்பு சாதனமும் யதார்த்தத்தில் சுதந்திரமாக இருக்க / இயங்க முடியாது!)

இப்போதைக்குத் தென்னாசியாவிலே மிகவும் சுதந்திரமாக இருக்கக்கூடிய ஒரு தேசம் என்றால் இமயமலைச் சாரலில் இயற்கையோடியைந்து வாழும் நேபாளம் தான். கூர்க்கா மக்கள் பெருமளவு வாழும் நேபாளம் கூர்க்காக்களின் அழகும் பயங்கரமும் மிக்க "கூர்க்" எனும் உறைவாளுக்குப் பெயர் போனது.

இந்த உறை வாளால், குத்திக் கொல்லப்பட்டவர்களின் ஒரு பெரும் பட்டியலே யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறது என்பது வேறு விஷயம்.

11.07.92

ஒரு கடற் கொள்ளைக்காரனின் கதை

இந்த வருடம் கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்த 500வது நினைவு வருடமாகும். இதனைக் குறிக்கும் வகையில் பலவகையான கொண்டாட்டங்களும் ஞாபகார்த்த விழாக்களும் அமெரிக்கா, கனடா எங்கனும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்த விழாக்கள் கொண்டாடப்படுவதற்கு எதிராகவும் நிறைய நடவடிக்கைகளை அமெரிக்காவின் மாற்றுக் கலாசார குழுக்களும் நிறுவனங்களும் முடுக்கி விட்டுள்ளன.

1492இல் கொலம்பஸ், இந்தியா என்று நினைத்து தென் அமெரிக்காவில் காலடி எடுத்து வைத்தமையே உலக கொலனித்துவ வரலாற்றின் துயர் மிகுந்த ஆரம்பமாகும். ஐந்து நூற்றாண்டுகளாக ஐரோப்பா உலகின் ஏனைய பகுதிகளை ஆட்சி புரிவதற்கு வழி வகுத்திருந்தது கொலம்பஸின் முதலாவது காலடி.

இன்றைக்கு டொமினிக்கன் குடியரசுகள் என்று வழங்கப்படுகிற நாட்டிலேயே கொலம்பஸ் போய் இறங்கினான். அந்தப் பிரதேசத்து பூர்வீக மக்களான செவ்விந்தியர்கள் 700 லட்சம் பேரை கொலம்பஸும் அவனுடைய கடலோடிச் சகாக்களும் கொன்றொழித்தனர் என்பதை அமெரிக்காக்களின் "உத்தியோக பூர்வமான" வரலாறு எழுதுபவர்கள் வசதியாக மறைத்து, மறந்து விடுகிறார்கள்.

கொலம்பஸும் அவனைப் போன்ற பிற கடலோடிகளான அலெக்ஸாண்டர் வொன் ஹம்போல்ட், மகெலன் போன்றோரும் "புதிய உலகங்களை"க் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்ற வேணவாவினால் உந்தப் பெற்றுத்தான் திரைகடலோடினார்கள் என்பது அறிவார்ந்த மக்களை முட்டாள்களாக்கும் கூற்றாகும். பொன்னையும், பொருளையும் தேடித்தான் இவர்கள் அனைவரும் கடலோடினார்கள் என்பதே உண்மை.

கூடவே கத்தோலிக்கத்தையும் கொலம்பஸ் கொண்டு சென்றான் என்பது அடுத்த உண்மை.

செருக்கு வாய்ந்த கத்தோலிக்க மிஷனரிமாரின் குணாம்சத்தினதும் எவ்வகையிலாயினும் பொன்னும் பொருளும் தேடிக் குவித்தால் சரி என்ற கீழ் நிலைப்பட்ட மனோபாவத்தினதும் ஒட்டுமொத்தமான விளைவே கொலம்பஸ் என்று ஜேர்மன் வரலாற்றாசிரியர் ஒருவர் கூறியுள்ளமையை இங்கு நினைவு கூர்வது பொருத்தமானதே.

கொலம்பஸின் கப்பல் குறிப்பேட்டுப் புத்தகத்தில் 140 தடவைகள் தங்கத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தான் என்று சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன. உலகின் மேற்கரைப் பங்கை ஸ்பெயினும் கிழக்கு அரை வாசியை போர்த்துக்கல்லும் கொள்ளை அடித்தமையே கொலம்பஸின் "கண்டுபிடிப்பின்" பின்னான வரலாறு.

கொலம்பஸும் அவனைப் போன்ற மற்றைய கடலோடிகளும் ஐரோப்பிய ஆதிக்கத்துக்கு வழங்கிய பங்களிப்பு அளப்பரியது. இவர்களின் மூலம் கைப்பற்றப்பட்ட புதிய பிரதேசங்களின் மூலப் பொருள் வளமே இன்று மேற்குலகின் செல்வச் செழுமைக்குக் காரணம். 16ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 1630ஆம் ஆண்டுகள் வரையிலும் ஒரு லட்சத்து எண்பத்தையாயிரம் கிலோ கிராம் தங்கமும் 16 மில்லியன் (நூற்றறுபது லட்சம்) கிலோ கிராம் வெள்ளியும் ஸ்பெயின் மூலமாக ஐரோப்பாவுக்கு சுரண்டிக் கொண்டு செல்லப்பட்டது. இத்தகைய அமோகமான மூல வளச் சுரண்டலும், கைப்பற்றப்பட்ட நாடுகளின் விவசாய உற்பத்தியும் இருந்திருக்காவிட்டால் மேற்கு நாடுகளில் கைத்தொழில் புரட்சி சாத்தியப்பட்டிருக்காது.

கொலம்பஸுடன் ஆரம்பித்த இந்தக் கொள்ளையடிப்பு இன்று வரை பல்வேறு வடிவங்களில் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. மூன்றாம் உலக நாடுகள் என்று இதுவரை வழங்கப்பட்டு வந்த அபிவிருத்தியடையாத நாடுகளின் பிரச்சினைகளுக்கு எல்லாம் அடிப்படைக் காரணமும் இந்த அபிவிருத்தி அடையாத நாடுகள் மேற்குலகில் பல்லும் சில்லுமாகத் தங்கியிருக்க நேர்ந்தமைக்கான ஒரேயொரு காரணமும் வரலாற்றில் நிகழ்ந்திருக்கக்கூடிய இத்தகைய எண்ணற்ற பகற் கொள்ளைகள் ஆகும்.

அமெரிக்காவை கொலம்பஸ் கண்டுபிடித்து 500 வருடங்கள் ஆகிறதென்றால் கொலனித்துவம் ஏற்பட்டு 500 வருடங்கள் நிறைந்து விட்டன என்பதுதான் அர்த்தம். இதனை உற்சாகம் கொண்டு கொண்டாடுவதை "வெட்கக்கேடு" என்று சொல்வதைவிட வேறு மேலான வார்த்தை கிடையாது.

இன்னுமொருபடி மேலே போய் அமெரிக்காவும் அதனுடைய தலைவர் ஜோர்ஜ் புஷ்ஷும் இன்றைக்கு முழங்கிக் கொண்டிருக்கிற புதிய உலக ஒழுங்கு, அடிப்படையில் வேறொன்றுமல்ல, புதிய

மொந்தையில் பழைய கள்; அவ்வளவுதான். இந்தப் "புதிய உலக" ஒழுங்குதான் உலகின் ஐந்து சதவீதமான வசதிமிக்க மேற்குலக மக்கள் உலகின் வளங்களில் இருபத்தைந்து வீதத்தை உரிமை கொண்டாடி பயன்பெற வழி சமைக்கிறது. உலகின் சுற்றுச் சூழலை மாசடையச் செய்வதில் இருபத்தைந்து சதவீதத்திற்கு இந்த ஐந்து வீதமான மக்களே பொறுப்பு எனினும் அது "புதிய உலக ஒழுங்கு" மூலமாக நியாயப்படுத்தப்படுகிறது.

உண்மையில் கொலம்பஸின் "ஆவி" இன்றைய அமெரிக்காவின் புதிய உலக ஒழுங்கு எனும் ஆக்கிரமிப்புச் சித்தாந்தத்தில் மீள் வடிவம் பெற்றுள்ளதென்பது சந்தேகத்துக்கிடமற்றது.

18.07.92

சிவப்புச் சிலுவை

மலைச்சரிவு போல அமைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு விநோதமான வாயிலூடாக நீங்கள் உள்ளே நுழைகிறீர்கள். உள்ளே ஒரு கூடம், அங்கே உங்களுடைய கவனத்தை முற்றுமுழுதாக ஈர்ப்பதாக இரண்டு சின்னங்கள். ஒன்று செஞ்சிலுவை; மற்றையது செம்பிறை. அனைத்துலகச் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் உத்தியோகப்பூர்வமான குறியீடுகள். யுத்த பூமி எங்கணும், யுத்தம் செய்யும் நாடுகளால், குழுக்களால், இயக்கங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சின்னங்கள். மனித உயிரைப் பேணுவதற்காக இயன்ற அனைத்தையும் செய்வதற்காக உறுதி பூண்டிருக்கும் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் வரலாற்றுக் காட்சியகத்தின் வரவேற்புப் பீடத்தின் முன்னால் நீங்கள் இப்போது நிற்கிறீர்கள்.

ஜெனிவா நகரின் மத்தியில், ஆனால் சந்தடி பெரிதும் அற்ற ஓரிடத்தில் இந்தக் காட்சியகம் உள்ளது. அதனுடைய கூரையின் மீது எப்போதுமே பறந்து கொண்டிருக்கிறது ஒரு செஞ் சிலுவைக் கொடி.

நீங்கள் இப்போது நின்று கொண்டிருக்கும் கூடத்தின் மத்தியில்தான் இந்தக் காட்சியகத்தை நிர்மாணிப்பதற்காக இடப்பட்ட அடிக்கல் புதைந்துள்ளது. அது எந்த இடத்தில் புதைந்துள்ளது என்பதை இப்போது ஒருவரும் கண்டுகொள்ள முடிவதில்லை. கூடத்தின் நடுவில், முக்கோணமாக இருக்கும் ஒருவகைச் சொக்ளேற்றைக் கடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பத்து வயதுச் சிறுவனின் பாதங்களின் கீழ் அந்த அடிக்கல் இருக்கலாம் என்று தோன்றிற்று. அந்த அடிக் கல்லுக்கு இப்போது எந்த முக்கியத்துவமுமில்லை. 1985 இல் றீகனுக்கும், கொர்பச்சேவுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த முக்கியமான உச்சி மாநாட்டின் நிமித்தமாக திருமதிகள் நான்சி றீகன், ரெய்ஸா கொர்பச்சேவ் முன்னிலையில் இடப்பட்ட அடிக்கல் இன்று

அவர்களைப் போலவே முக்கியமிழந்து வரலாற்றின் இருட்படலங் களுக்குள் போய்விட்டது.

உங்களுடைய வலப்புறம் ஒரு கண்ணாடிச் கூம்பகம். அதனூடாகச் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் முன்னோடி ஹென்றி டுனான்ட் எழுதும் பாவனையில் அமைந்த ஒரு சிற்பம். அதற்கு முன்னால் உலகப் புகழ்பெற்ற சிற்பி கார்ள் புக்ஹரின் "பயத்தால் உறைந்தவர்கள்" என்ற சிற்பம்.

மனித உரிமைகள் மீறலுக்கு எதிராக அடங்கிய குரலில் கண்டனம் எழுப்பும் அந்தச் சிற்பம் வெளிப்படுத்தும் உணர்வு உயிர் குலைப்பது. கைகள் பின்புறமாகப் பிணைக்கப்பட்டு கண்களும் கட்டப்பட்ட நிலையில் நிற்கும் பத்து மனிதர்கள்.

காட்சியகத்தினுள் முற்று முழுதாக நுழையும் முன்பாகவே மனிதத்தை முகத்தில் அறைந்து சொல்லும் தீவிரம்! இப்போது நீங்கள் கூடத்தையும் தாண்டி உள்ளே நடந்து செல்கிறீர்கள். சுவரில் ரஷ்ய எழுத்தாளர் தோஸ்தோயெவ்ஸ்கியின் "கரமசோவ் சகோதரர்கள்" என்ற நாவலில் இருந்த ஒரு வாசகம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது.

"உலக வரலாற்றுக்கு வடிவம் தரும் நிகழ்ச்சிகள் எங்கெங்கு நடந்தாலும் ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் அவர் எங்கு வாழ்ந்தாலும் என்ன, மனிதத்தைப் பேணும் பொறுப்பு இருக்கிறது" என்பதே அந்த வாசகம்.

நீங்கள் மேலே செல்கிறீர்கள். காட்சியகத்தின் ஆரம்பமாக உயிரைக் காப்பாற்றும் இயல்பூக்கம் எவ்வாறு விலங்குகளிடையே பெரு வழக்காக இருக்கிறது என்பது படங்கள் மூலம் விளக்கப்படுகிறது. மனிதர்கள் மட்டுமே திட்டமிட்ட முறையில் தம் இனத்தைச் சார்ந்த ஏனைய மனிதர்களை யுத்தங்கள் மூலம் கொன்றொழிப்பவர்கள் என்ற ஒரு உண்மை எங்களுக்கு உறைக்கிறது.

பின்னர் நீங்கள் விசாலமான விறாந்தை ஒன்றினுள் நுழைகிறீர்கள். பூமியைக் குறிக்குமுகமாகக் குவிக்கப்பட்டுள்ள கற்களுக்கு மேலே உத்தரத்திலிருந்து தொங்கும் பாரிய படுதாக்கள் மீது பல்வேறு மொழி களிலும் உயிரைப் பேணுவது தொடர்பாக எழுதப்பட்டுள்ள இலக்கிய சாட்சியங்கள் பதிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒளியும் ஒலியும் நவீன முறையில் ஒன்றிணைக்கப்பட்டுள்ள இந்த அருட்காட்சியகத்தின் கூடங்கள் எழுப்பும் உணர்வு மிக நுண்மையானது.

வண்ண விளக்குகளால் ஒளியூட்டப்பெற்ற ஒரு பெரிய, பழைய ஓவியத்தை நீங்கள் அடுத்ததாகப் பார்க்கிறீர்கள். தொன்மைக் கதைகளில் இருந்தும் பழைய இலக்கியங்களில் இருந்தும் "மனிதப் பரிவு" எனும் மேலான உணர்வைத் தொட்டுக்காட்டும் ஓவியங்கள் திரையில் ஸ்லைட்டுகள் மூலம் விழுத்தப்படுகின்றன. மனிதப் பரிவுணர்வைத் திரையூடாகத் தரிசித்த பிற்பாடு இன்னொரு பெருந் திரையில் இத்தாலியின் ஸொல்ஃபெரினோ என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற மாபெரும் யுத்தம் விரிகிறது. ஒஸ்ட்ரியர்களுக்கு எதிராக

ஃபிரெஞ்சுக்காரர்களும் வடக்கு இத்தாலியரும் புரிந்த இந்த மாபெரும் சண்டையில் ஒரே நாளில் 40000 பேர் கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள். சண்டை ஆரம்பித்த மூன்றாம் நாள் அங்கு சென்ற ஹென்றி டுனன்ட் காயப்பட்டவர்களின் அனர்த்தத்தையும் துயரையும் சகிக்க முடியாமல் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் தோன்றுவதற்குக் கால்கோள் இட்டார்.

யுத்தக் காட்சி முடிந்த பிற்பாடு உங்களுடைய கண்ணுக்கு முன்னாலேயே திரை விலகி வழிவிடுகிறது. அப்பால் இன்னொரு காட்சி தெரிகிறது. மெல்ல நீங்கள் அதனை நோக்கி நடக்கிறீர்கள். செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் நிறுவனர் டுனன்ட் தன்னுடைய மேசை யில் இருந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கும் பாவனையில் வெண்ணிற பளிங்குக் கற்சிலை ஒன்று அதன்மீது வெண்மை கசியும் ஒளி. இந்தச் சிலைக்குப் பின்புறமாக "ஜெனிவா கொன்வென்ஷன்" என்று அழைக்கப்படும் யுத்த காலத்தில் கைதிகள், அப்பாவிப் பொதுமக் களைப் பேணுவது தொடர்பான சர்வதேச உடன்படிக்கையின் முன்னோடிப் பிரதியொன்றின் வாசகங்கள் காணப்படுகின்றன.

தொடர்ந்து செல்கிறீர்கள். 1863இலிருந்து எவ்வாறு எல்லா யுத்த காலங்களிலும் உயிர் பேணும் கடமையைச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் ஆற்றி வந்துள்ளது என்பதைச் சித்திரிக்கும் "காலச் சுவர்" தொடங்குகின்றது. அது முடிய, அருங்காட்சியகத்தின் ஆறாவது பிரதேசத்துள் நீங்கள் நிற்பதை உணர்வீர்கள். முதலாம் உலக யுத்த காலத்தின் யுத்தக் கைதிகள் 70 லட்சம் பேரின் விவரம் அடங்கிய தொகுப்பு நிலையம் ஒன்று உங்கள் முன் பெரியதொரு நூலகமாக விரிகிறது. செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் இந்தப் பட்டியல் மூலம்தான் லட்சக்கணக்கானோர் தமது உறவினர்களையும் புதல்வர்களையும் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. முதலாம் உலக யுத்தத்தில் இருந்து இரண்டாம் உலக யுத்தத்துக்குப் போகிறீர்கள். நாஸிக் கொடுமைகள், மில்லியன் கணக்கில் மக்கள் கொல்லப்பட்ட தடுப்பு முகாம்கள், அழிவு, குரூரம் நெடுந்துயர் இவற்றினூடாக நிகழ்காலத்துக்கு வருகிறீர்கள். இப்போது நீங்கள் நிற்பது பதினொராவது பிரதேசம்.

உங்கள் கவனத்தை கவர்ந்ததாகவும் உங்களுக்கு மிகவும் பரிச்சயமானதுமான ஒரு காட்சி தென்படுகிறது. கண்களும் கைகளும் கட்டப்பட்ட நிலையில் சித்திரவதைக்காகக் கொண்டு வரப்பட்டிருக் கும் மூன்று மனிதர்களின் உயிரோட்டமான சிற்பம். அவர்களுக்கு முன்னால் 4 மீற்றர் உயரம், 4 மீற்றர் அகலம், 4 மீற்றர் நீளம் என ஒரு சிறைக்கூடம். 90 நாட்களுக்கு மேலாக 17 மனிதர்கள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு தடுப்பு முகாமின் அறையை இங்கு அப்படியே மீள உருவாக்கி வைத்திருப்பதைக் காண்கிறீர்கள். குறுகிய வாசல், உள்ளே செல்கிறீர்கள். 17 சோடி காலடிச் சுவடுகள் ஆழமாக அறையின் நிலத்தில் பதிக்கப்பட்டுள்ளன. உங்களுடைய காலடி பொருந்தி வருகிறதா என்று வைத்து பார்க்கிறீர்கள்.

மேற்குப்புற மூலையில் உள்ள காலடி உங்களுடைய காலடியுடன் ஒத்துப் போகிறது. என்ன பயங்கரம்! இத்தகைய வதைகூடங்கள் இலங்கையில் இப்போது எங்கெல்லாம் இருக்கின்றன என்று உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் நீங்கள் அவை பற்றி மூச்சுக்கூட விட மாட்டீர்கள்.

வெளியில் வரும்போது இந்த அருங்காட்சியகத்திற்கு நிதியுதவி செய்தவர்கள் யார் என்ற பட்டியல் உங்கள் முன் தெரிகிறது. யார் அவர்கள்?

உலகைச் சுரண்டிக் கொழுக்கும் பல் தேசிய நிறுவனங்களும் இரகசிய வங்கிக் கணக்குகளூடாக வறிய நாடுகளில் மனிதர்களைக் கொன்றொழிக்கும் அரசுகளுக்கும் இயக்கங்களுக்கும் நிதி வசதி வழங்கும் ஸ்விட்ஸர்லாந்தின் வங்கிகளும்தான். ஆச்சரியமாக இருக்கிறதா? இதுதான் மேற்குலகின் மனிதாபிமானம்.

15.08.92

வருக! நமது புதிய அரங்குக்கு!

இந்தப் பகுதியை வாசித்து வருபவர்களுக்கும் இன்று வாசிப்பவர்களுக்கும் இம்முறை ஒரு பிரத்தியேகமான அழைப்பு விடுக்கப்படுகிறது. இனத்துவ ஆய்வுக்கான சர்வதேச நிலையம் இம்மாதம் இருபத்தேழாம் திகதியில் இருந்து முப்பதாம் திகதிவரை இலங்கை மன்றக்கல்லூரியில் நடத்த இருக்கும் இரண்டாவது தென்னாசிய விவரணப்படங்கள், குறுந்திரைப் படங்களின் விழாவுக்கு உங்களை அழைக்கிறோம்.

தென்னாசியப் பிராந்திய அனுபவங்களை மையப்படுத்தித் தென்னாசியாவிலேயே தென்னாசியர்களால் ஒழுங்குப்படுத்தப் பட்டுள்ள ஒரேயொரு திரைப்பட விழா உலகம் முழுவதிலுமே இது ஒன்றுதான் என்பதை முதலிலேயே சொல்லிவிட வேண்டும். விவரணப் படங்களுக்கும் குறுந்திரைப்படங்களுக்கும் என எல்லைப்படுத்தப்பட்டிருப்பதால், சாதாரணமாகத் திரைப்பட விழாக்களுக்கு மெருகூட்டும் "கவர்ச்சி" இந்தத் திரைப்பட விழாவுக்குக் கிடையாது என்பது உண்மை. எனினும் தென்னாசியாவின் அரசியல், சமூக, கலாச்சார வாழ்நிலை அனுபவங்களைக் குவியப்படுத்துவதன் மூலம் வழமையான தடத்தில் இருந்து விலகிப் பார்வையாளரின் கவனத்தை ஈர்ப்பதே எங்களுடைய நோக்கம்.

உள்ளடக்கமும், வெளிப்பாடும் சேதனாபூர்வமாக இணையப் பெற்ற திரைப்படங்களை நீங்கள் இம்முறை பார்க்க முடியும். விவரணப்படங்களுக்கு முன்னொரு காலத்தில் இருந்த முக்கியத்துவத்தையும் வலிமையையும் சிறப்பையும் மீட்டுத் தருவதே எம்முடைய நோக்கமாகும்.

விவரணப்படத் துறையைப் புதிய எல்லைகளுக்கு உயர்த்திய மணி கௌல், ஃபுலி பில்லி மோரியா, ஆனந்த் பட்வர்தன், ஷிரீன் பாஷா ஆகியோரின் படங்களும் திரையிடப்பட உள்ளன.

பஞ்சாப் பிரச்சினை பற்றியும் பகத்சிங் பற்றியும் ஆனந்த் பட்வர்தன் இயக்கியுள்ள 'நண்பர்களின் நினைவாக' என்ற படம் குறிப்பிடத்தக்கது. இது போலவே தீபா தனராஜ் இயக்கியுள்ள "யுத்தத்தைப் போல ஒன்று" என்ற படம் இரத்தத்தை உறைய வைப்ப தாக உள்ளது. இந்தியாவில் அவசரகால நிலை அமுலில் இருந்தபோது எவ்வாறு ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் கட்டாயக் கருத்தடை அறுவைச் சிகிச்சைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டனர் என்பதை அடியடியாகச் சித்திரிக்கும் இந்தப் படத்தில் வருகிற மருத்துவர், ஒரு லட்சத்துக்கும் அதிகமான அறுவைச் சிகிச்சைகளைத்தான் செய்து முடித்திருப்பதாக காமெராவுக்கு முன்னால் சாவகாசமாகச் சொல்கிறார். அப்போதும் அவர் அறுவைச் சிகிச்சையில் முனைப்பாக உள்ளார்.

கட்டாயக் கருத்தடை அறுவைச் சிசிச்சை என்பது அவருக்குப் புடலங்காய் வெட்டுவது போல இருக்கிறது என்பதைப் படம் மிகவும் நாசூக்காக, ஆனால் மிகுந்த நேர்த்தியாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

பெண் நிலைவாத நோக்கில் குடும்பக் கட்டுப்பாடு, தங்களுடைய உடல் மீதே உரிமையற்ற நிலையில் பெண்கள் இருக்கும் நிலைமை, போன்ற விஷயங்களைத் தீவிரமாக விமர்சிக்கிறது படம். காஷ்மீர் பிரச்சினை பற்றிய "விஸாங்" என்ற படம் ஷாகித் நாபீம் என்னும் பாகிஸ்தானிய நெறியாளரால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

புகழ்பெற்ற கர்நாடக சங்கீத மேதை எம். டி. ராமநாதனைப் பற்றிய ஒரு படத்தை "ஸ" என்ற பெயரில் சௌதாமினி தயாரித்துள் ளார். நேபாளத்தைச் சேர்ந்த சௌகான் என்பவர் இயக்கியுள்ள 'உஜேலி' என்ற படமும் இதயத்தைப் பிழிவது. நேபாளத்தில் எவ்வாறு பெண்கள் மிகச் சிறு வயதிலேயே திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்டு அனுப்பட்டு விடுவதைச் சித்தரிக்கும் இந்தப் படம், மகப்பேற்றின் போது 40% தாய்மார் நேபாளத்தில் மரணமடைந்து விடுவதைச் சுட்டிக்காட்டி, குழந்தைத் திருமணத்தின் பயங்கரத்தை அம்பலப் படுத்துகிறது. இதுபோலவே 'குட்டி ஜப்பானின் குழந்தைகள்' என்ற சர்வதேச விருதுபெற்ற தமிழ்ப் படம் சிவகாசியில் உள்ள தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகளில் சுரண்டப்படும் சிறுவர்கள், குழந்தைகளைப் பற்றிய தத்ரூபமான சித்திரிப்பாக இருக்கிறது.

இம்முறை விழாவில் 1990களில் தயாரிக்கப்பட்ட படங்களே பெரும்பாலும் திரையிடப்பட உள்ளன.

இவற்றுள் அநேகமானவை விருது பெற்றவை. மணிகௌல் அவர் களுடைய திரைப்படங்கள் பற்றிய மீள்பார்வை இம்முறை விழாவின் சிறப்பம்சமாக இருக்கும். திரைப்படத்துறையில் இருபது வருடங் களுக்கு மேலாகப் பணிபுரிந்து வரும் மணிகௌலின் ஆரம்பம், வளர்ச்சி, உன்னதம் எனும் மூன்று முக்கிய அம்சங்களையும் சித்திரிக் கும் ஒரு சிறப்புப் பிரிவில் மதிமனஸ், என் கண்களுக்கு முன்னால், சித்தேஸ்வரி ஆகிய அவருடைய புகழ்பெற்ற படங்கள் இடம்பெற உள்ளன.

ஐம்பதுகளுக்கும் எழுபதுகளுக்கும் இடையே தென்னாசியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட படங்கள் சிலவற்றைத் தனியாக திரையிட இருப்பது இம்முறை ஒரு முக்கியமான அம்சம். காலனித்துவத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்றுத் தமக்கெனத் தனியான முகங்களைத் தென்னாசிய நாடுகள் தேடிக் கொண்டிருந்த காலகட்டம். சுதந்திரமான முகங் களைத் தேடிய இக்காலகட்டத்தில் உருவான படங்களில் புதிய முகம் உருவாகிறதா? என்ற தலைப்பில் திரையிடுகிறோம். இந்தத் தலைப்பு எங்களுடைய இன்றைய சிந்தனையோட்டத்தைப் பிரதி பலிக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும்.

22.08.92

வெளியில் ஒரு விளக்கு

கன்னட எழுத்தாளர், நாடகர், கிரீஷ் கர்னாட் தமிழ் இலக்கிய உலகத்துக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமானவர்தான். அவருடைய புகழ்பெற்ற நாடகமான துக்ளக், பாலேந்திராவினால் நெறியாள்கை செய்யப்பட்டு அவைக்காற்று கலைக் கழகத்தின் சார்பில் பலமுறை மேடை ஏற்றப்பட்டது. யயாதி, ஹயவதனா, நாகமண்டலம் போன்ற சிறப்பான நாடகங்களை எழுதித் தயாரித்துள்ள கிரிஷ் கர்னாட், சமஸ்காரா, வம்சவிருக்ஷா, நிஷாந்த் போன்ற கலைப்படங்களிலும் நடித்துள்ளார். "காடு" அவர் நெறியாண்ட விருதுபெற்ற திரைப்படமாகும்.

"வரலாற்றின் பாதையில் பழமை மிக்க படைப்புகளுள் பொதிந்திருக்கும் வியக்கத்தக்க ஆற்றலையும் உற்சாகத்தையும் தனது சூழலைக் கேள்விக்குட்படுத்திய அப்படைப்பாளிகளின் துணிவையும், நேர்மையையும் உள்வாங்கிச் சேகரித்துக் கொள்வதும் அவர்களின் வெற்றி தோல்விகளைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதும் அதை நவீனகாலச் சிக்கல்களோடு புதுப்புது அர்த்தத்தில் உரசிப் பார்ப்பதும் புதுப்புது பரிமாணத்தில் விளங்கிக் கொள்ள முயற்சிப்பதும் கலைஞனின் தவிர்க்க இயலாத பணியாகும்" என்று சொல்லும் கிரீஷ் கர்னாட்டின் 'வெளியில் ஒரு விளக்கு' எனும் கவிதாபூர்வமான திரைப்படம் சென்ற வியாழக்கிழமை இனத்துவ ஆய்வுக்கான சர்வதேச நிலையம் வழங்கும் திரைப்பட விழாவின் ஆரம்ப நிகழ்வாக இடம்பெற்றது.

இரண்டு பகுதிகளாகத் தயாரிக்கப்பெற்ற இந்தப் படம் சூஃபி கலாசாரம், இஸ்லாம் இவையிரண்டினதும் இணைவினால் இந்தியக் கலாசாரம் பெற்ற செழுமை பற்றியதாகும். "வெளியில் ஒரு விளக்கு" என்ற தலைப்பே புனித குர்ரானில் இருந்து வருகிறது.

"சொர்க்கத்தினதும் பூமியினதும் ஒளியே கடவுள்"

ஒளி பற்றிய கதையே இதுதான்:

"வெளியே ஒரு வெளி

அவ் வெளியில் ஒரு விளக்கு"

என்று அர்த்தப்படும் ஸூரா ஒன்றில் இருந்து ஊட்டம் பெற்றது கிரிஷ் கர்னாட்டின் திரைப்படம்.

தென்னிந்தியாவில் தமிழ்ப் பக்தி இயக்கம் மேலெழுந்தபோது அது எவ்வாறு சூஃபி கலாசாரத்துடன் ஆங்காங்கே பின்னிப் பிணைந்து இணைகிறது என்பதை முதல் பகுதியில் கவினுறச் சித்திரிக்கும் கிரீஷ் கர்னாட் இரண்டாவது பகுதியில் இந்தியச் சிந்தனை மரபையும் மொழிகளையும் சங்கீதத்தையும் சூஃபி கலாச்சாரம் எவ்வாறு தீர்க்கமாகப் பாதித்துள்ளது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறார்.

இந்தியச் சித்தர் மரபு, பாரம்பரியம், மாயாவாதம் என்பவற்றுடன் சூஃபிகள் கொண்டிருந்த ஒரு இடையறாத உரையாடல் எவ்வாறு இந்தியக் கலாசாரத்தைச் செழுமைப்படுத்தியுள்ளது என்பது அழகாக வெளிக் கொண்டு வரப்படுகிறது.

இஸ்லாமிய சூஃபிப் பாரம்பரியமும் இந்துமதப் பக்திப் பாரம்பரியமும் எவ்வாறு பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் இணைந்து நானக், கபீர் போன்ற உன்னத மனிதர்களின் பங்களிப்புகளுக்கு வழி வகுத்தன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது படம். கபீருடைய பாடல்களை இஸ்லாமியரும், சீக்கியரும், இந்துக்களும் பாரம்பரியச் சங்கீதத்திலும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களிலும் எவ்வாறு உயிர்ப்பாக இணைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை "வெட்டுக் காட்சிகள்" மூலம் எம்மில் பதிய வைக்கிறார் கிரீஷ் கர்னாட்.

கபீருடைய பாடல்கள் சீக்கிய மக்களின் புனித நூலான ஆதி கிரந்தத்தில் காணப்படுகின்றன என்பது பழைய செய்தி.

பஞ்சாபி இலக்கியத்தின் பிதாமகர் என வர்ணிக்கப்படும் பாபா ஃபரீட் எனும் கிறித்தவ முனிவர் பற்றியும் படம் பேசுகிறது. எவ்வாறு தர்ஹாக்கள் எல்லா மதங்களுக்கும் பொதுவான சார்பற்ற வெளிப்பாடுகளின் சின்னமாக இருக்கின்றன என்பதை கர்னாட் நயமாகச் சொல்கிறார்.

இந்து – முஸ்லீம் பிளவு உக்கிரம் பெற்றுவரும் இச்சூழலில் வெளியில் ஒரு விளக்கு கலாச்சாரங்களினது – மனிதத் தன்மையையும் குறுகிய இனத்துவ மதப் பிரிவுகளுக்கு அப்பால் மனிதத்துவத்தினதும் கலையினதும் மேன்மையையும் பற்றிப் பேசுகிறது.

இந்திய சங்கீதம் இவ்வாறு சூஃபி இசையில் இருந்தும் இஸ்லாமிய இசையில் இருந்தும் பிரிக்கவே முடியாதவாறு இசைந்துள்ளது என்பதைப் படத்தின் பின்னணி இசை மூலம் அழகாகச் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்.

படம் பார்த்த பிற்பாடு நடந்து வருகையில் கவி ஜெயபாலனின் மீன்பாடும் தேனாடு பற்றிய கவிதையின் கடைசி வரி ஞாபகத்துக்கு வருவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. அவருடைய கவிதை இப்படி முடிகிறது :

நம்மூர்க் கணபதியும்
காக்கா முகம்மதுவும்
சிண்டைப் பிடித்துக்
கொண்டிருக்கின்றார்
என் செய்வேன்?

29.08.92

உயிர் கொல்லும் வார்த்தை

அன்புள்ள செல்வி,

"உண்மைதான் இலக்கியத்தின் விளைவுகள் அப்படி ஒன்றும் எடுத்துக் காட்டும்படியாக இல்லை. இன்று இலக்கியம் படைப்பவர்கள் ஏதோ ஒரு தற்பாதுகாப்புக் காரணமாக செயல்படுகிறார்கள். அவர்கள் தைரியத்தை இழப்பதற்கான காரணங்கள் பல உண்டு. எனவே தங்கள் நம்பிக்கைகள் நிறை வேறாததைப் பற்றிய வரவு செலவுக் கணக்குப் போடும்போது அவர்கள் சொல்லுவார்கள் : இலக்கியம் என்றுமே அரசியலை அப்புறப்படுத்தி அரியாசனம் ஏற முடியாது. இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கை இழந்த, மனம் தளர்ந்த நிலையிலும் ஒரு கேள்வி மட்டும் எழுகிறது. ஏன் ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் இலக் கியம் அதிகார வர்க்கத்தின் கவனத்தை ஈர்க்கிறது?

"இலக்கியத்தின் குறிக்கோள் குறித்துச் சந்தேகமும் ஏன் அவர்களுக்கு எழுகிறது? இலக்கியத்தை அவ்வப்போது ஒடுக்கு வதற்காக எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள்கூட இலக்கிய வரலாற்றின் ஒரு அம்சம்தான்.

இலக்கியம் என்ன சாதிக்க முடியும் என்ற எண்ணத்திற்குப் பின்னணியில் அது மிகவும் ஆபத்தானது என்று கருதப்பட்டி ருக்குமோ? ஒரு பக்கம், இலக்கியம் ஆபத்தானதல்ல என்ற நிலையும் மற்றொரு பக்கம் இலக்கிய கர்த்தாக்களை அதிகார வர்க்கத்தின் ஒலிபெருக்கியாக மாற்றுவதற்கான முயற்சிகளும் ஏன் மேற்கொள்ளப்பட்டன? இப்படிப்பட்ட ஒலிபெருக்கி ஆசிரியர்கள் என்ன கூறினார்கள்?

எங்கு சமாதானம் நிலவுகிறது?

கற்பனைத் திறனைக் குறைத்துக்கொண்டு மேலெழுந்தவாரி யாகக் கானல் நீரை நிர்வகிப்பவர்களாக இலக்கிய கர்த்தாக்கள் இருக்க வேண்டும் என்று அதிகார வர்க்கம் மிக விரும்பியது.

கண்ணாடித் தொட்டியின் நான்கு சுவர்களுக்குள் அலையும் தங்க மீன்களைப் போலவே இந்த இலக்கியவாதிகளின் கதையும் முடிந்தது. அப்படிப்பட்ட தங்க மீன்களைத்தான் அதிகார வர்க்கம் சகித்துக்கொண்டது."

இந்த நீண்ட மேற்கோளை ஜேர்மன் புத்தக வெளியீட்டாளர் சங்கத்தின் "சமாதான விருதை"ப் பெற்றபோது புகழ் பெற்ற ஜேர்மன் நாடகாசிரியர் ஸிக்ஃபிரிட் லென்ஸ் ஆற்றிய உரையில் இருந்து பெற்று உனக்கு அனுப்புகிறேன்.

எனக்கு இலக்கியத்தில் நம்பிக்கை உண்டு. உனக்கும் அந்த நம்பிக்கை அளவற்று உண்டு என்பதும் நான் ஏற்கனவே தெரிந்து கொண்ட விடயம். எனினும், சர்வதேச எழுத்தாளர், கவிஞர், நூலாசிரியர் சங்கம் வருடா வருடம் தருகிற அறிக்கைகளைப் பார்க்கிற போது இலக்கியத்துக்கு அப்பாலும் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

உதாரணத்திற்குப் பாருங்கள்: உலகெங்கும் 305 எழுத்தாளர்களும் பத்திரிகையாளர்களும் கொடுங்கோலர்களின் சிறைகளில் வாடுகிறார்கள் என்று ஒரு அறிக்கை தெரிவிக்கிறது. கடந்த வருடம் ஏறத்தாழ நூறு எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் தங்களுடைய நம்பிக்கைகள், எழுத்துகளுக்காகக் கொல்லப்பட்டனர் என்று இன்னொரு அறிக்கை தெரிவிக்கிறது:

நீ நான்கு சுவர் கொண்ட கண்ணாடித் தொட்டியுள் இருக்கிற மீன் அல்ல, சிறையில் வாடும் சிட்டுக்குருவி.

உன்னையும் உன்போன்றவர்களையும் சகித்துக் கொள்ள முடியாத அரசு எவ்வளவு நொய்மையான கலாசார பலம் உள்ளது என்பது இப்பொழுது வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிகிறது. அதிகாரம், தான் ஏற்படுத்த விரும்புகிற மயான அமைதிக்கு சமாதானம் என்று பெயர் சூட்டி அமைதி காண விரும்புவதே உலகெங்கும் வரலாறாக இருக்கிறது. அது போலவே அந்த அமைதிகாணலை உடைத்துக் கொண்டு குரலை உயர எழுப்புபவர்களே உன்னைப் போன்ற எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், பத்திரிகையாளர்கள்.

இன்றுடன் நண்பனும் பத்திரிகையாளனுமான குகமூர்த்தி காணாமல் போய் இரண்டு வருடங்கள். நீ கொண்டு செல்லப்பட்டு ஒரு வருடமும் எட்டு நாட்களும்.

இந்த நிலையில் "பரிபூரணமாகத் தன் நிலையில் இருத்தல்" எனக்குச் சாத்தியமில்லை.

எங்களுடைய வார்த்தைகள் உயிர்கொல்லும் வார்த்தைகள் என்று அவர்கள் கருதினால் கருதட்டும்.

உயிர் கொல்வது அல்ல, எங்களுடைய வேலை; வார்த்தைக்கு உயிர் கொடுப்பதே எங்களுடைய வேலை.

விரைவில் சந்திக்க முடியும் என்று நம்புகிறேன்.

12.09.92

சரிநிகர்

(முஸல்)மான் வேட்டை

ஓகஸ்ட் மாதம் மூன்றாம் திகதி காத்தான்குடியில் இரு பள்ளி வாசல்களில், நூற்று நாற்பதுக்கும் அதிகமான முஸ்லிம் மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டமையும், அதன் பிற்பாடு ஏறாவூரிலும் வேறு சில இடங்களிலும் முஸ்லிம் மக்கள் – அவர்கள் முஸ்லிம்கள் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக – சுட்டும் வெட்டியும் வீழ்த்தப்பட்டிருப்பதும் ஒரு இனப்படுகொலை (Genocide) தவிர வேறல்ல.

சிறீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸும், மற்றும் சில முஸ்லிம் அமைப்புக்களும், அரசும் விடுதலைப் புலிகளே இந்த இனப்படு கொலையைப் புரிந்தவர்கள் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். காத்தான்குடியில், சம்பவத்தை நேரில் பார்த்தவர்கள் விடு தலைப் புலிகளில் சிலரை அடையாளம் கண்டுள்ளதாக செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன.

இன்னொருபுறம், அரசு படைகளுக்கும் இந்தப் படுகொலை களுக்கும் தொடர்பு உண்டு எனவும் தமிழ் – முஸ்லிம் மக்களைப் பிரித்தாள்வதற்காக அரசின் கைக்கூலிகள் இப்படு கொலைகளைப் புரிந்துள்ளதாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

சென்ற மாதம் மதவாச்சிக்கு அண்மையில் முஸ்லிம் கிராமம் ஒன்றில் 14பேர் அரசு படைகளால் கொல்லப்பட்டுக் கிணற்றுள் வீசப்பட்ட சம்பவத்தை நாம் நினைவு கூரலாம்.

இத்தகைய இனப் படுகொலைக்கு யார் பொறுப்பு என்று திட்டவட்டமாக இப்போது எம்மால் சொல்ல முடியாவிட்டா லும் அது பிரச்சினையின் ஒரு பகுதிதான்.

சிங்கமா புலியா (முஸல்) மானைக் கொன்றது? என்ற கேள்விக்கு இப்போதைய விடை, சிங்கமும் சரி புலியும் சரி இத்தகைய படுகொலைகளுக்குத் தயாரானவை மட்டுமல்ல

இரண்டுமே இத்தகைய இனப்படுகொலையைப் புரிந்திருக்கக் கூடியவை, என்பதே.

யார் பொறுப்பாயிருந்தாலும், இந்த இனப்படுகொலைகள் கோழைத்தனமானவை; தீவிரமாகக் கண்டிக்கப்பட வேண்டியவை. அரசியல் கையாலாகாத்தனம் உள்ளவர்களும் மூளைக்குள் வெடி மருந்து வைத்திருப்பவர்களும் மட்டுமே இத்தகைய காட்டேறித் தனத்தை வெளிப்படுத்த முடியும்.

முன்னெப்போதுமில்லாதவாறு இன்று இலங்கையில் சிறுபான்மை இனக்குழுமங்களுக்கிடையேயான உறவு சிக்கல்களுக்குள்ளாகியிருக் கிறது. குறிப்பாக தமிழ் – முஸ்லிம் உறவுகள் கிழக்கு மாகாணத்தில் சீர்கெட்டுப் போயுள்ளன. இந்த நிலைமையினால் நன்மை தமிழ் மக்களுக்குமல்ல, முஸ்லிம் மக்களுக்கும் அல்ல; முஸ்லிம் மக்களைப் பிரித்தாள்வதன் மூலம் சிங்கள / பௌத்தப் பேரினவாதத்தை மேலும் வேருறச் செய்யும் அரசியல்வாதிகளுக்கே நன்மை என்பதை ஒரு அடிப்படையான உண்மையாக நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கிழக்கு மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையில், தமிழ் - முஸ்லிம் உறவுகள் சீர் கெட்டமைக்குப் பிரதானமான பங்கை அனைத்துத் தமிழ் இயக்கங்களும் ஏற்க வேண்டும். இது ஒரு பொதுமைப்படுத்தப் பட்ட, மேலெழுந்தவாரியான குற்றச்சாட்டு அல்ல. உண்மையானதும், ஆதாரங்களோடு நிரூபிக்கப்படக்கூடியதும் மட்டுமல்லாமல் குறிப் பானதுமாகும். இப்படி எழுதுவதன் மூலம் கிழக்கு மாகாணத் தமிழ் – முஸ்லிம் உறவுகளை / உறவு விரிசல்களை வரலாற்றுச் சமூகப் பகைப்புலத்தில் நான் வைக்க மறுக்கவில்லை. மாறாக, நான் தமிழர்களுடைய பங்குக்கு அழுத்தம் தர விரும்புவது எதற்காக வெனில், சிங்கள ஆட்சியும், சிங்கள அபிப்பிராயமும் தமிழ் மக்க ளுக்குச் செய்ததை / செய்வதையே தமிழ் மக்களும், தமிழ் "அரசு" களும் முஸ்லிம் மக்களுக்குச் செய்யக்கூடாது என்பதற்காகவே.

யூதர்கள் நாஸிகளிடம் பட்ட கொடுமைகளைப் பலஸ்தீனியர்களி டம் காட்ட முடியாது. பின்வரும் சம்பவக் கோர்வையை நோக்குங் கள்: பல்வேறு விடுதலை இயக்கங்கள் பல்வேறு காரணங்களுக்காக முஸ்லிம் உடைமைகளைக் கொள்ளையடித்தும் முஸ்லிம்களைக் கொன்றுமுள்ளன. மன்னாரில் பள்ளிவாசலினுள் வைத்து சில முஸ்லிம்கள் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர். ஈழப்புரட்சி அமைப்பினர் (EROS) இச்சம்பவத்தில் தொடர்புற்றிருந்தனர் எனச் சொல்லப்படு கிறது. இதே காலப்பகுதியில் மூதூர் பிரதேசத்தில் விடுதலைப்புலிகள் ஒரு முஸ்லிம் கிராமத்தை தாக்கியுள்ளார்கள். புலிப் போராளி ஒருவர் முஸ்லிம்களால் பிடிக்கப்பட்டு அதிரடிப்படையிடம் கொடுக்கப்பட் டமைக்குப் பழிக்குப் பழி என்று பின்னர் சொல்லப்பட்டது.

1987 செப்ரெம்பர் 3 ஆம் திகதி மூதூர் உதவி அரசாங்க அதிபர் ஹபீப் மொகமது அவர்கள் தமிழ் விடுதலை இயக்கமொன்றால் கொல்லப்பட்டார். இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும்முகமாக கல்முனை

யில் நடந்த எதிர்ப்பு ஊர்வலம் அடித்துக் கலைக்கப்பட்டது மட்டுமன்றி முஸ்லிம் கடைகளும் தாக்குதலுக்குள்ளாகின.

1987 டிசெம்பர் 30இல் காத்தான்குடியிலும் அயற்கிராமங்களிலும் 28 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

1988 மார்ச்சில் கல்முனை தாக்கப்பட்டு, 25 முஸ்லிம்கள் கொல்லப் பட்டனர். அதே காலப்பகுதியில் சாய்ந்தமருது, மாளிகைக்காடு ஆகிய கிராமங்கள் தாக்கப்பட்டு நூற்றுக்கணக்கான வீடுகள் எரிக்கப்பட்டன.

1988 நவம்பர் 17இல் EPRLF, ENDLF, TELO போன்ற இயக்கங்களின் தயாரிப்பான தமிழ்த் தேசிய ராணுவம் (TNA) 40 முஸ்லிம் பொலிஸ் காரர்களை தனியே பிரித்தெடுத்து படுகொலை செய்தது. இப் பொலிஸ்காரர்கள் சம்மாந்துறை, நிந்தவூர், சாய்ந்தமருது ஆகிய இடங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்.

1989 ஜூனில் யாழ்ப்பாணத்தில் முஸ்லிம் அங்காடி வியாபாரி களது எழுபதிற்கும் மேற்பட்ட கடைகள் எரிக்கப்பட்டன.

1989இல் சம்மாந்துறை மற்றும் முஸ்லிம் கிராமங்களில் மேற்படி இயக்கங்கள் கடத்தல் கொள்ளை, கொலைகளில் தாராளமாக ஈடுபட்டன. முஸ்லிம் வெறுப்பிலேயே கட்டி எழுப்பப்பட்ட இந்திய ராணுவம் இதற்கு ஒத்தாசை புரிந்தது.

இது முற்றுமுழுதான தொகுப்பு அல்ல. மாதிரிக்குச் சிலவே. இன்னொரு புறத்தில் முஸ்லிம் தலைமைத்துவமும் முஸ்லிம் மக்களும் தமது பொறுப்புணர்விலிருந்தும் தமிழ் மக்களுடனான பரஸ்பரத் தங்கியிருந்தலிலிருந்தும் விடுபட்டு சிங்கள பௌத்தப் பேரினவாதத் திற்குத் துணை போக முயலக்கூடாது.

வரலாறு கசப்பான அனுபவங்களைத் தமிழ்மக்களுக்கும் முஸ்லிம் மக்களுக்கும் தந்துள்ளது. சேர் ராஸிக் ஃபரீத்தின் சித்தாந்த ரீதியான முஸ்லிம் தீவிரவாதமும் தமிழ் எதிர்ப்பும் நீண்ட காலக் கண்ணோட் டத்தில் உதவாது என்பதை இன்றைய முஸ்லிம் தலைமைத்துவம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அது போலவே கிழக்கிலிருந்து முஸ்லிம் காங்கிரஸ் உருவாகி முஸ்லிம்களுக்காகக் குரல் கொடுக்க ஆரம்பிப் பதற்கு முன்னர் முஸ்லிம்களைப் பாதித்து வந்த எல்லா விஷயங்களை யும் முஸ்லிம் அல்லாத தலைவர்களும் பாராளுமன்றத்துள் எழுப்பி யிருக்கிறார்கள். சில உதாரணங்கள் தரலாம்.

முகமது நபி (ஸல்) பிறந்த தினத்தையும் ரமழான் ஆரம்ப தினத்தையும் விடுமுறையாகப் பிரகடனப்படுத்தும்படி குரலெழுப்பிய வர் லெஸ்லி குணவர்த்தன.

ஐம்பதுகளில் சில முஸ்லிம் ஆசிரியர்கள் சிங்களவர்களால் தாக்கப்பட்டமை பற்றிய பிரச்சினையை பாராளுமன்றத்தில் கிளப்பி யவர் குஸுமாயரத்ன.

1976இல் புத்தளத்தில் 12 முஸ்லிம்கள் அரச படைகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட போது அதனைப் பாராளுமன்றத்தில் பிரச்சினையாக் கியவர் எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் அவர்கள்.

சேர் ராஸிக் பரீத் அவர்கள் முஸ்லிம்களுக்காகக் குரல்கொடுத்தது உண்மை எனினும் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை அவர் தீவிரமாக ஆதரித்தார். அகில இலங்கை முஸ்லிம் சங்கமும் (All Ceylon Moors' Association), அகில இலங்கை முஸ்லிம் கழகமும் (All Ceylon Muslim League) "சிங்களம் மட்டும்" சட்டத்தை ஆதரிக்க உழைத்தன என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

அக்காலத்தைய முஸ்லிம் தலைமைத்துவம் கொழும்பையும் அதனை அண்டிய பணக்கார வர்த்தகர்களையுமே பிரதிநிதித்துவப் படுத்திற்று என்பதால் மேற்கூறிய நிகழ்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளலாம். எனினும், கிழக்கிலிருந்து உருவாகி வரும் முஸ்லிம் தலைமைத்துவம் இத்தகைய பிரச்சினைகள் குறித்து நிதானமாகவும், தெளிவாகவும், புரிந்துணர்வுடனும் செயற்பட வேண்டும்.

பொதுவாகவே தமிழ்–முஸ்லிம் உறவுகள் வடக்கிலும் தெற்கிலும் ஆரோக்கியமானவையாக இருந்து வந்துள்ளன. கிழக்கில் தமிழ் – முஸ்லிம் கிராமங்களின் அமைவு முறைமை, நிலம், பயிர்ச்செய்கை போன்ற காரணிகளிலும் (அம்பாறை மாவட்டத்தின் 75% நெல் நிலங்களும், மட்டகளப்பு மாவட்டத்தில் 25% நெல் நிலங்களும் முஸ்லிம் மக்களுடையவை) அவ்வப்போது இரு இனக் குழுமங்களுக் கிடையேயும் விரிசல்கள் கிளர்ந்தாலும் 1985 வரை பெரிய அளவு மோதல் ஏதும் ஏற்படவில்லை. உண்மையில், சிங்கள மேலாதிக்கமே – நிலத்தையும் குடியேற்றத்தையும் பொறுத்தவரை – தமிழ்–முஸ்லிம் இனக்குழுமங்களுக்குப் பொது எதிரியாக இருந்தாலும் இப்போது பொது எதிரி பின் தள்ளப்பட்டாயிற்று. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிற போதெல்லாம் தமிழ் மக்களும் முஸ்லிம் மக்களும் ஒருவரை ஒருவர் கொன்றும் உடைமைகளை அழித்தும் வருகிறார்கள். இன்றைய நிலையில் இரண்டு புறமும் இனத்துவப் படையாட்களே மேலோங்கி யுள்ளார்கள். அவர்களது கருத்தியல் "பழிக்குப் பழி"; "கண்ணுக்குக் கண்" என்பதே தவிர வேறல்ல. இது ஒரு நச்சுச் சுழலாகும்.

இந்த நச்சுச் சுழலை உடைப்பதில் தமிழ்மக்களும், அவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதாகச் சொல்லிக் கொள்ளும் கட்சிகள்/ இயக்கங்கள் / தலைமைகளும் முன் வழி காட்டவேண்டும்.

எப்படி? என்று ஒரு கேள்வி எழுகிறது. கிழக்கு முஸ்லிம் மக்கள் தங்களைத் தனியானதொரு இனக் குழுமமாகக் கருதி வந்திருக்கிறார் கள். யதார்த்தத்தில் அவர்களுடைய அடையாளம் இஸ்லாத்தை பிரதானமாகவும், தமிழ் மொழியைத் துணையாகவும் கொண்டுள்ளது. எந்த வகையிலும் அவர்களை "இஸ்லாமியத் தமிழர்" என்றோ அல்லது "தமிழ் முஸ்லிம்கள்" என்றோ "தமிழர்கள்" என்றோ வகைப்படுத்த முடியாது.

"முஸ்லிம்கள்" என்ற அவர்களுடைய இனத்துவ அடையாளம் புதியதொன்றல்ல. மேலும் இத்தகைய இனத்துவ அடையாளங்கள் அல்லது இனங்காணல் எப்போதும் ஒரே மாதிரியாகவும் ஒரே

நிலைப்பட்டதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கவும் முடியாது.

தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் ஒரு பேராசிரியர், நைனார் முகம்மதுவால் "நான் ஒரு தமிழ் முஸ்லிம். இன்பத் தமிழ் எங்கள் மொழி, இஸ்லாம் எங்கள் வழி" என்று தமிழை – மொழி முன் நிறுத்தி – தன்னை இனங்காட்ட முடியும். ஏனென்றால், தமிழ்நாட்டின் தமிழ் – முஸ்லிம் பிரத்தியட்சம் வேறு. இது போலவே மலையாளிகளின் – முஸ்லிம் ஆயினும் கிறித்தவர்கள் ஆயினும் – பிரதானமான அடையாளம் மலையாளி என்பதே.

இத்தகைய இனத்துவ அடையாளங்கள் காலத்துக்கு காலம் மேலோங்குவதை, தணிவதை அல்லது புதிதாக உருவாவதை அல்லது மாற்றம் பெறுவதை வரலாறு எமக்குத் திருப்பித் திருப்பித் தருகிறது. இத்தகைய மாற்றங்களுக்குக் காரணம், குறித்த ஒரு காலகட்டத்தில் ஒரு இனக்குழுமத்தின் சமூக அரசியல் கலாசாரப் பார்வை வீச்சும் இப்பார்வை வீச்சு குறித்த கால கட்டத்தில் எதிர்கொள்ளும் அல்லது எதிர்கொள்வதாகப் புரிந்து கொள்ளும் "பாதுகாப்பு, அடையாளம் பேணல், கலாசார இருப்பு" தொடர்பான பிரச்சினைகளுமாகும்.

இந்தப் பின்னணியிலேயே இலங்கை முஸ்லிம்களின் கோரிக்கை களும் அவர்களுடைய தனித்துவமும் அணுகப்பட வேண்டும். முஸ்லிம்களின் தனித்துவத்தைக் கலாசார ரீதியாகவும், அரசியல் ரீதியாகவும் அங்கீகரிப்பது, மட்டுமே ஒரு நீண்ட காலக் கண்ணோட் டத்தில் தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான வேட்கையையும் தமிழ் மக்களின் நல்வாழ்வையும் உறுதி செய்ய வல்லது என்பதைத் தமிழ்த் தலைமைத்துவமும், மக்களும் தெளிவாகப் புரிந்து செயற்பட வேண்டும்.

இதன் மூலம் நீண்ட காலப் பரஸ்பரப் பரிந்துணர்வு வளர்த் தெடுக்கப்பட்டால், மதம் பிரதானமாக இருக்கும் இன்றைய சூழல் மாறி முஸ்லீம்களும் தமிழர்களும் "மொழி" அடிப்படையாக ஒரு பொதுவான அடையாளத்தை ஏற்படுத்துவது சாத்தியமாகலாம். (எனினும் இம்மாற்றம் வரலாற்றுக்குரியது மட்டுமின்றி இரு இனக்குழு மத்தின் தலைமைத்துவத்திலும், புத்திஜீவிகளின் அறிவார்த்தமான பணியிலும் தங்கியிருக்கும் ஒரு படிமுறை வளர்ச்சியாகும்.)

மேலும் இப் படிமுறை வளர்ச்சி இரு இனக்குழுமங்களுக்கிடையே யும் அவர்களுடைய தனித்துவம் பேணல் தொடர்பான பிரச்சினை கள் தீர்க்கப்பட்டால் மட்டுமே வெற்றியடையும் என்பதை நாம் மனதில் நிலைநிறுத்த வேண்டும். இந்திய தேசிய வீரரும், புகழ் பெற்ற இஸ்லாமிய அறிஞரும் சிந்தனையாளரும் இந்து – முஸ்லிம் ஒற்றுமைப்பாட்டிற்காக வாழ்நாள் முழுவதும் உழைத்தவருமான அப்துல் கலாம் ஆஸாத் (1888 – 1958) ஒரு முறை சொன்னார்.

"சுவர்க்கத்திலிருந்து ஒரு தேவதை இறங்கி வந்து 24 மணித்தியாலங் களில் இந்தியாவிற்கு சுதந்திரம் தந்து விடுகிறேன், ஆனால் இந்து –

முஸ்லிம் ஒற்றுமைப்பாட்டை மறந்து விடு என்று என்னைக் கேட்டால், நான் அந்தத் தேவதைக்குச் சொல்லக் கூடியது இதுதான்: இந்திய சுதந்திரத்தை நான் இழக்கத் தயார்; ஆனால், இந்து – முஸ்லிம் ஒற்றுமைப்பாட்டை அல்ல. சுதந்திரம் வரத் தாமதித்தால் அது இந்தியாவின் இழப்பு; ஆனால் இந்து - முஸ்லிம் ஒற்றுமைப்பாடு இழக்கப்பட்டால் அது முழு மானுடத்திற்கும் பெரும் தோல்வி."

தமிழ் மக்களின் விடுதலையும், தமிழ் மக்களும், அவர்களுடைய தலைமைத்துவமும் "திரிகரண சுத்தியாகப்" புரிந்து கொள்ள வேண்டியது இதனைத்தான்.

செப் - அக்.1990

ஈழத்தின் தேசியத் தற்கொலை

வடக்கிலிருந்து பெரும் எண்ணிக்கையில் முஸ்லிம் மக்கள் வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒக்ரோபர் மாதத்தின் கடைசி வாரம் வடக்கு கிழக்கு மக்களின் மனதில் அவர்களுடைய சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தில் இன்னுமொரு கறை படிந்த அத்தியாயமாக இருக்கப்போகிறது.

கொழும்புப் பத்திரிகைகளும், அரசாங்கத்தின் ஊதுகுழல் பத்திரிகைகளும் சொல்வதை நம்பாத நாம் மன்னாரிலிருந்தும் சாவகச்சேரியிலிருந்தும் வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம் மக்களையும் அண்மையில் அங்கிருந்து "புலம் பெயர்ந்த" தமிழ் மக்கள் சிலரையும் சந்தித்தோம்.

மன்னாரில் எருக்கலம்பிட்டி, கரிசல், தாராபுரம், பொற்கேணி போன்ற முஸ்லிம் மக்கள் அதிகமாக வாழும் இடங்களை விட்டு நவம்பர் 2ம் திகதிக்கு முன்னர் வெளியேறிவிட வேண்டுமென விடுதலைப் புலிகள் அறிவித்திருப்பதை நாம் உறுதிப் படுத்துகிறோம். ஏற்கெனவே சாவகச்சேரியிலிருந்து முஸ்லிம் மக்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்டு விட்டார்கள். யாழ்ப் பாணத்தில் முஸ்லிம் பிரிவில் மட்டும் வறிய மற்றும் நடுத்தர வர்க்க முஸ்லிம் மக்களைவிட ஏனையோர் வெளியேறிவிட்டதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

"தமிழ் ஈழத்தில் முஸ்லீம்களுக்கு இடமில்லை" என்பதுதான் விடுதலைப் புலிகள் தலைமைப்பீடத்தின் நிலைப்பாடு என்றால் போராட்டத்தின் அடிப்படை என்ன என்ற கேள்வி வடக்கு கிழக்கின் எல்லா மக்களிடமிருந்தும் ஆற்றாமையோடும் அவ நம்பிக்கையோடும் எழுவது தவிர்க்க இயலாது.

மன்னாரில் தமிழ் மக்களின் வேண்டுகோளையும், கெஞ்சுதல்களையும் மீறியே முஸ்லிம் மக்கள் உக்கிரமாக வெளியேற்றப் பட்டார்கள்.

ஒரு மக்கள் திரளை அரசியல் ரீதியாகவும் கருத்து ரீதியாகவும் வென்றெடுக்க முடியாத கையாலாகாத்தனத்தின் விளைவுதான் மக்கள் திரளை இவ்வாறு ஆயிரக் கணக்கில் ஆயுத முனையில் விரட்டியடிக் கிறது. பலஸ்தீனியர்களை இவ்வாறுதான் இஸ்ரேல் வெளியேற்றியது. ஆனால் பலஸ்தீனியரின் சுயநிர்ணய உரிமைப் போரை நசுக்க முடிய வில்லை. இஸ்ரேலும் தன்னுடைய "பாதுகாப்பை" உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம் மக்களை விரட்டியடிப்பது தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தின் வெற்றிக்கு ஒரு குறுக்கு வழி என்று யாராவது நினைத்தால் அதைவிட மூடத்தனம் வேறு ஒன்றுமில்லை.

ஈழத்தின் தேசியத் தற்கொலையே இது! முஸ்லிம் மக்களை அடித்துத் துரத்தி விட்டு உருவாக்கப்படும் ஈழம் இஸ்ரேலாகத்தான் இருக்குமே தவிர ஈழமாக இருக்க முடியாது!

மட்டக்களப்பிலிருந்து சென்ற விடுதலைப் புலிப்படைப் பிரிவு ஒன்றுதான் மன்னாரிலிருந்து முஸ்லிம் மக்களை வெளியேற்றப் பொறுப்பாக இருந்தது என்றும், மன்னார் பிரிவுப் புலிப்படைப் பிரிவின் தலையீட்டால் முஸ்லிம் மக்களின் உயிரழிவு தடுக்கப்பட்டது என்றும் அங்கிருந்து வந்தவர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள். எனினும் முஸ்லிம்களை விரட்டியடிப்பது புலிகளின் தலைமைப் பீடத்தின் உறுதியான முடிவு என்பதைச் சந்தேகிப்பதற்கு இதுவரை எந்த ஆதாரமும் கிடைக்கவில்லை.

அரசின் கருத்தை மேலும் பலப்படுத்துவதாகவும் தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தையும் அதனுடன் பிரிக்க முடியாதவாறு இணைந்துள்ள முஸ்லிம் மக்களின் சுய நிர்ணய உரிமையையும், மழுங்கடிப்பதாகவுமே புலிகளின் இந்த நடிவடிக்கை அமைந்துள்ளது.

இதனை எதிர்த்துக் குரலெழுப்ப முடியாத அளவுக்கு வடக்குக் கிழக்குச் சமூகம் நலிவுற்றும், நெஞ்சில் சப்பாத்துக்காலும் தலையின் பின்புறம் துப்பாக்கி முனையும் தொட மிரண்டு போயும் உள்ளது ஒரு வரலாற்றுச் சோகம்!

விடுதலைப்புலிகளின் இந்த நடவடிக்கைக்கு வெறுமனே "பழிவாங் கல்தான்" காரணமா அல்லது அவர்களின் நீண்டகால அரசியல் திட்டம்தான் காரணமா?

கடந்த சில மாதங்களாகத் தமிழ்நாட்டின் பல இடங்களில் (திண்டுக்கல், நாகூர், அம்பூர், சென்னை) முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக திட்டமிட்ட வன்முறைகள் இந்து வெறியர்களான RSSஆலும் ஹிந்து முன்னணியாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இந்து தர்மத்தைப் பேணும்படியும் இந்துவாக வாழும்படியும் கோரும் தீவிர சுவ ரொட்டிப் பிரசாரமும் முடுக்கிவிடப் பட்டுள்ளது.

தமிழ் நாட்டின் திராவிடப் பாரம்பரியம், பெரியார் வழி எப்போதும் மதவெறிக்கும் மதச்சார்பிற்கும் எதிராகவே இருந்து வந்துள்ளது. மேலும், பாரதீய ஜனதா கட்சியும் அதன் வெறிநாய்க் கூட்டமான RSS, விஷ்வ ஹிந்து பரிஷத் (இதற்கு கொழும்பிலும் ஒரு வால் உண்டு), ஹிந்து முன்னணி போன்றவையும் ஹிந்தி – ஹிந்து என்ற கோஷத்தை வலியுறுத்துபவை. ஹிந்தித் திணிப்பை எப்போதுமே எதிர்க்கும் தமிழ்நாட்டில் எவ்வாறு இந்து மதவெறி ஊடுருவ முடியும் என்பது தமிழ்நாட்டின் மதச்சார்பற்ற (Secular) பின்னணியில் வைத்து நோக்கும்போது புதிராகத்தான் இருக்கிறது.

எனினும் முஸ்லிம்களுக்கெதிரான உணர்வையும் வன்முறையையும் திட்டமிட்டு வளர்க்க ஒரு கும்பல் இப்போது தமிழ் நாட்டில் உருவாகிவிட்டது என்று தோன்றுகிறது. முதல்வர் கருணாநிதிகூட முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான அண்மைய சம்பவங்களின் போது "மெத் தனமாகவே" நடந்து கொண்டார் என்று குற்றம் சாட்டப்படுகிறது.

விடுதலைப் புலிகளும், வேறு தமிழ்த் தேசியவாத சக்திகளும், கற்பனைவாத ஆரிய – திராவிட மாயைகளுக்கும், தீவிரவாத இந்து வெறித்தனத்துக்கும் குறுகிய கால நலன்களுக்காகப் பலியாகின்ற அபாயம் இருக்கிறது.

பிரெஞ்சு புரட்சியின் பிதாமகனான றொபியேஸ் பியர் ஒருமுறை சொன்னான், "தோல்வியைத் தழுவுவதைவிட, அநியாயமான தவறு களை அடிக்கடி இழைப்பது பரவாயில்லை" என்று. ஆனால், அநியாயமான தவறுகளை அடிக்கடி இழைப்பது தோல்வியைத் தடுக்கலாம். வெற்றியை ஒரு போதும் கொண்டுவராது. மற்றவர்களு டைய சுதந்திரத்தை அங்கீகரிப்பதில்தான் எங்களுடைய சுதந்திரத் திற்கு ஒரு அர்த்தப்பாடு இருக்க முடியும்.

இந்த நிலையில் வடக்கு கிழக்கிற்கு வெளியே உள்ள தமிழ் மக்களும், புலம் பெயர்ந்தவர்களும் முஸ்லிம் மக்களின் உரிமைக்காகவும் அவர் களுடைய பாரம்பரியப் பிரதேசங்களில் அவர்களை வாழ வைக்கவும் குரலெழுப்புவது மட்டுமன்றித் தமிழ்த் தேசிய வாதத்தில் நோய்க் கூறாகப் பரவி வரும் முஸ்லிம் எதிர்ப்பையும் ஆக்ரோஷமாக எதிர்க்க வேண்டும்.

இது ஒன்றுதான் தமிழ் மக்களை நீண்ட காலக் கண்ணோட்டத்தில் அனைத்து ஒடுக்கு முறைகளிலிருந்தும் விடுவிக்கும்.

நவம்பர் 1990

பனங்கொட்டைச் சமூகமும் பனங்கொட்டைக் கலாசாரமும்

இலங்கைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தைப் பற்றி அதுவும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தைப் பற்றிச் சில சிந்தனை அலைகளை எழுப்புவது இன்றைய நிலை யில் பொருத்த மானது மட்டுமல்ல, அவசியமானதும் கூட.

சரி, பின்வரும் அவதானங்களை ஆழமாகக் கவனியுங்கள்:

1. ஓஸ்ரின் கார் இன்று வரைக்கும் யாழ்ப்பாணத்தின் பிரபலமான, பயன்மிக்க, தொழிற்பாட்டுச் சின்னமாக உள்ளது. (சண்டை மறுபடி ஆரம்பமான பிற்பாடு யாழ்ப்பாணத்தில் சைக்கிளும் மாட்டுவண்டியும்தான் பாவனை என்பது வேறு விஷயம்.)

2. ஒரு புறத்தில், தமிழ் மொழிக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப் பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையோடு (புலிகள்: யாழ்ப் பாணத்துக் கடைகளின் பெயர்ப் பலகைகள் அனைத்தும் தமிழில் இருக்க வேண்டும்) மறுபுறத்தில் இயக்கங்களுக்குரிய ஆங்கில சுட்டெழுத்துத் திரளே (Acronyms) இன்று வரைக்கும் பிரதானம் பெறுகிறது. ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி அல்ல பயன் பாட்டில் இருப்பது: EPRLF! விடு தலைப்புலிகள் என்ற தமிழ்த் தொடர் அல்ல LTTE என்பதே பயன்பாடு.

3. மூன்று நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட அந்நியராட்சியில் ஒரு போதும் (இன்றுவரை) பரந்த அளவில் மக்கள் எழுச்சியோ மக்கள் போராட்டமோ நிகழவில்லை.

4. சீதனத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்று ஆணித்தரமாக அறிக்கை விடும் அதே நேரம் வழங்கப்படும் சீதனத்திலும் வரி வசூலிப்பு.

5. எண்பதுகளில் உரம் பெற்ற "மகத்தான" விடுதலைப் போராட்ட அலை சாதி வேற்றுமைகளை அடித்துச் சென்று விட்டது என்று ஒருபுறம் வலியுறுத்தல் நிகழ்கிறது. ஆனால் பல்வேறு தளங்களிலும் சாதி முறை இன்னும் வலுவாக இருப்பது மட்டுமல்ல இயக்கங் களையே சாதி அடிப்படையில் வியாக்கியானம் செய்யும் போக்கு பரவலாக இருந்து வருகிறது. (EPRLF ஐ ஈழப்பள்ளர் Revolutionary Liberation Front என்றும், ENDLF ஐ ஈழ நளவர் Democratic Liberation Front என்றும் கேலி செய்யும் வழக்கு) மேற்கூறிய அவதானங் களில் இருந்து எவ்வகையான பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட முடிவு களுக்கு வரமுடியும் என்பது அல்ல நம்முடைய இப்போதைய பிரச் சினை. மாறாக, இந்த அவதானங்களிலிருந்து ஒரு வகை இரட்டைத் தன்மையும், ஆழமான விழுமியங்கள் பற்றிய அக்கறையின்மையும் விரவியிருக்கும் ஒரு சமூகம் என்று நமது சமூகத்தைச் சொல்லலாம் என்பது எனது கருத்து.

இது ஒரு முக்கியமான சமூகவியல் பிரச்சினை மட்டுமல்ல இப்படி யான பிரச்சினைகள் நம்முடைய சமூகத்தில் வேரோடியுள்ளன என்று கூடத்தெரியாமல் பிளேட்டோவின் இருட்குகை மனிதர்கள் போல நமக்குத் தெரிந்த நாலு சுவர்களுக்குள்ளேயே உலகத்தை அடக்கிவிட்டதான பிரமையும் திருப்தியும் நமக்கு. உடம்பு நோய் வாய்ப்பட்டால் மருத்துவர்கள் உள்ளார்கள், பொறிகள் பிசகிற்று என்றால் பொறியியலாளர்கள் உள்ளனர்; கணக்குப் பிழை என்றால் சரிபார்க்க "அக்கவுண்டன்மார்" உள்ளனர். நமது சமூகத்திலும் டாக்குத்தர், எஞ்சினியர், அக்கவுண்டன்ட்மாருக்குப் பஞ்சமில்லை. தொகை தொகையாகக் கொட்டிக் கிடக்கி(றது)றார்கள்! ஆனால் சமூகம் நோய்வாய்ப்பட்டுள்ளது. நோயைப் பகுப்பாய்வு செய்து மருந்து சொல்லத்தான் சமூக விஞ்ஞானிகளும், சமூகவியலாளர்களும் இல்லை! துரதிர்ஷ்டம் இல்லையா? இருக்கிற ஒன்றிரண்டு சமூக விஞ்ஞானிகளும் மேலைத் தேய உவப்பில் சுகிப்பவர்களாகிப் போய் வேறு சமூகங்களைப் பற்றிய கனவில் உள்ளார்கள். (நியாயப்பாடு: "உண்மையில் I would like to go. ஆனா சண்ஸ், டோட்டேர்ஸ் இங்க படிக்கத் துவங்கிற்றினம். You know! then எவ்ரி திங் becomes a sort of ... you know ...") தேசத்தில் மிஞ்சி இருந்து ஒன்றிரண்டு நல்ல காரியம் செய்வோம் என்று விழைந்த அறிவாளிகளையும் கொலைக் கலாச்சாரம் நாடு கடத்திவிட்டது. இனி மிஞ்சப் போவது நமது சமூகத்திற்கு என்ன?

எலும்புக் கூடுகளும், மண்டையோடும், நரமாமிச வழக்கமும் தானா? இருக்கலாம்.

ஆனால் இந்த நிலைமைக்கு முற்றிலும் ஒரு தரப்பையே குற்றம் சாட்ட இயலாது. ஆரம்பத்தில் நான் கவனத்துக்கு கொண்டு வந்தது போல நம் சமுதாயத்திலும் களைந்தெறியப்பட வேண்டிய அம்சங்கள் வேரோடி உள்ளன.

ஆயிரக்கணக்கில் லட்சக் கணக்கில் நமது மக்கள் அகதிகளாகப் பெருகுகிற போது நம்மால் எப்படி திருவிழாக்களுக்கும் பிற தேவைகளுக்கும் (தள்ளிப் போடக் கூடியவை) இலட்சம் இலட்சமாகச் செலவழிக்க முடிகிறது? இது எந்த மனோபாவம்? அகதிகள் முகாமிலும், சிலவேளைகளில் இயக்கங்களின் இராணுவப் பயிற்சி முகாம்களிலும் கூட சாதி வேறுபாடு தலைதூக்குவதை எப்படி நியாயப் படுத்துவது? வர்ணாசிரம தர்மம்! சந்தர்ப்பங்களில் தன்னெழுச்சியாக மக்கள் வீதிகளில் இறங்கி அடக்கு முறைக்கெதிராக குரல் கொடுக்கிறார்களே – பலஸ்தீன், காஷ்மீர், தென்னாபிரிக்கா – ஏன் அப்படி எமது சமூகத்தில் நிகழவில்லை?

அடக்கு முறைக்கெதிரான உணர்வு இருக்கிறது; அது உண்மை. ஊர்வலங்கள், உண்ணாவிரதங்கள் உண்மை. மக்கள் எழுச்சி என்பதும் இல்லை; மக்கள் போராட்டம் என்பதும் கிடையாது.

(அன்னையர் முன்னணி ஒரு விதிவிலக்கான தோற்றப்பாடு. ஆனால் இந்தத் தோற்றப்பாடும் விடுதலைப் புலிகளின் "புண்ணியத்தால்" சிதைந்து போயிற்று.)

பலம் மிக்க நடுத்தர வர்க்கத்தின் மனோபாவமே ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் குணாம்சமாக இருந்து வந்துள்ளது என்பதையே இது காட்டுகிறது. இந்த நடுத்தர வர்க்கம் தன் சார்பில் யாரும் போராட முன் வருவார்களேயானால் ஆதரவோடு நின்று விடும். போராடப் புறப்படாது. துயரங்களையும், இழப்புக்களையும் சகித்துக் கொள்ளும் என்பது ஒரு பிரச்சினையல்ல. ஏனெனில் எந்த மக்கள் குழுவும் இத்தகைய தியாகங்களுக்கு உட்பட்டே ஆக வேண்டும். எனினும் இந்தத் தியாகங்களின் அர்த்தம் முழுமையான மக்கள் ஈடுபாட்டில்தான் முழுமை பெற முடியும். இதனைச் சாத்தியமாக விடாமல் தடுப்பது நமது பாரம்பரியமும், இப்போது நமக்கு வந்து வாய்த்திருக்கும் போராட்டத் தலைமைகளும்தான். (வைரவருக்கு நாய், பிள்ளையாருக்கு எலி, தமிழ் மக்களுக்கு புலி வாய்த்திருக்கிறது.) "சோற்றுப் பார்சலையும், தங்க நகைகளையும் தந்து விட்டு நீங்கள் தள்ளி நில்லுங்கள். நாங்கள் உங்களுக்காகப் போராடுகிறோம்" என்பதுதான் பொதுவான போக்கு. இந்த அடிப்படை மாறுமட்டும் நாமும் நமது போராட்டமும் "சுத்திச் சுத்திச் சுப்பற்றை கொல்லைக் குள்ளே தான்."

ஒரு தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் வெற்றி என்பதில் தேசத்தின் பௌதிக விடுதலை என்பது அடிப்படையான அம்சம் தான். ஆனால் தீர்க்கமான அம்சம் அல்ல. தீர்க்கமான அம்சம், அந்தத் தேசத்தின் அல்லது தேசிய இனத்தின் மெய்ம்மையான கலாசார, மானுட விகசிப்பு எவ்வாறு ஏற்படுத்தப்படப் போகிறது, யாரால் ஏற்படப் போகிறது என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது.

பேசும் படம், பொம்மை, தமிழ்ச் சினிமா கலாசார வளர்ப்பும் றம்போ, றொக்கி, கிளின்ட் ஈஸ்ட்வுட் கலாசார ஏகாதிபத்தியமும் (இரண்டும் அடிப்படையில் வேறல்ல; ஒரு போக்கின் இரண்டு

வடிவங்களே என்பது சற்று உற்று நோக்கினால்தான் தெரிந்து விடும்) நமது தேசத்தின் உண்மையான கலாசாரத்தின் மீது ஆக்கிரமிப்பு செலுத்திக் கொண்டிருக்கிற வரை எத்தகைய விடுதலையும் – ஏற்பட்டால் – அது வெறும் லேபல் மாற்றமேதான்.

நமது உண்மையான விடுதலை நமது சமூகத்தின் இரட்டைத் தன்மைமையையும், போலி மனோபாவத்தையும் தேசிய விடுதலைக் கலாசாரத் தீயில் எரிப்பதன் மூலம் மட்டுமே பெறப்பட முடியும். அது ஒரு தனி "வேள்வி." அதனை யார் செய்யப் போகிறார்கள்?

ஜன - பிப். 1991

ஹைதராபாத்

பழைய ஹைதராபாத்தையும் செக்கந்தராபாத்தையும் ஓரங் கட்டுவது போல ஹுசைன் சாகர் ஏரி விரிந்து கிடக்கிறது. ஏரிக் காற்றோடு (மதியத்தில் தகிக்கும்; மாலையில் உயிர்க்கும்) கூடவே நேர்கோட்டில் செல்கிறது வீதி. இடது புறம் முழுவதும் சீராகச் சிலைகள். ஆங்காங்கே திட்டுத் திட்டாய்ப் பச்சைப் புல்.

செக்கந்திராபாத்திலிருந்து புறப்படும் இரட்டைத் தட்டுப் பஸ் வண்டியில் ஏறி மேல்தட்டு முன் வரிசையில் உட்கார்ந்து விட்டால் ஹைதராபாத்தின் குறுக்கு வெட்டு முகம் தானே தெரிந்து விடுகிறது. தெலுங்கும் உருதுவும் திணை மயக்கத்தில் தத்தளிக்கிற இடம். சாகரங்களும் ஏரியும் ஏக்கர் கணக்காக இருந்தும் பாலை பாடும் நிலம். நீண்ட கால இஸ்லாமியம். என்றென்றைக்குமாக அழிக்க முடியாதபடி ஆந்திர மண்ணின் மீது இரண்டறக் கலந்து பெற்ற கலாசார விகசிப்பை ஆங் காங்கே தெள்ளெனக் காணலாம். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பாக நிகழ்ந்த பயங்கரமான இந்து - முஸ்லிம் கலவரங் களின் வடுக்களென எதுவுமே இல்லை. பழைய ஹைதராபாத் தின் 60 வீதமான இஸ்லாமிய சனத் திரள்; சதாம் ஹுசைனின் வகை வகையான போஸ்டர்கள்; சார்மினாரின் கீழே வெயிலில் கரைந்தொழுகும் குங்குமப் பொட்டுடன் போலீஸ்காரன்.

பொதுவாக ஹைதராபாத் என்றாலே திடீர் திடீரென வெடிக்கும் இந்து – முஸ்லிம் கலவரங்களே நினைவில் மேலெ ழும். இருநூறு வருடங்களுக்கு முன்பாக ஹைதராபாத் நகருக்குப் புலம் பெயர்ந்த பல்வேறு கலாச்சாரங்களையுடைய இனக் குழுமத்தினர் – குறிப்பாக மார்வாரிகள், போராக்கள் போன்றவர்கள் – இன்றுவரை தத்தமக்கென தனியான இடங் களிலேயே குடியிருக்கிறார்கள்.

மார்வாரிகள் மற்றும் இந்துக்களின் சனத்தொகையும் 1940களின் பிற்பாடு அதிகரிப்பதும் இஸ்லாமியரின் 'பாதுகாப்

பின்மை' உணர்வு மேலோங்க ஒரு காரணமாயிற்று. ஆச்சரியமாக, 1978 வரை பெரிய இந்து – முஸ்லிம் கலவரங்கள் ஏற்படவில்லை. 1978 இல் நிகழ்ந்த முதலாவது பெரிய கலவரத்தின் பின் அண்மைக் காலங்கள் வரை ஹைதராபாத்தின் இந்து – முஸ்லிம் கலவரங்களும் ஊரடங்கு வாழ்வும் ஒருவகை வாழ்நெறியாகவே போய்விட்டது. என். ரி. ராமராவின் தெலுங்கு தேசம் ஆட்சியின் போது எவ்வித கலவரங்களும் ஏற்படவில்லை என்பது என். ரி. ராமராவின் அரசியலா லல்ல. கலவரங்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்து வந்த சக்திகள் என். ரி. ஆரை ஆதரித்தன என்பதே காரணம்.

வரலாற்றை இன்று திரும்பிப் பார்க்கிறபோது, இந்தக் கலவரங் களில் இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் சம எண்ணிக்கையிலே கொல்லப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் இத்தகைய கலவரங்கள் அனைத்தும் கொங்கிரஸ் (I), மஜ்லில் - ஈ - இத்திஹடுல் முஸ்லிமின் (MIM), பாரதீய ஜனதா கட்சி போன்றவற்றால் தங்களுடைய சொந்த அரசியல் கட்சி நலன்களுக்காகத் திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்டவை என்பதும் தெளிவாகிறது.

ஆந்திர முதலமைச்சர் ஒருவரைப் பதவியிலிருந்து நீக்க வேண்டு மானால், வேறொரு வழியும் இல்லாதபோது இருக்கவே இருக்கிறது 'இந்து – முஸ்லிம்' கலவரம்! அநியாயம் என்னவென்றால் இத்தகைய கலவரங்களில் பலியாவது ஏழை (இந்து) கட்டிடத் தொழிலாளர்களும் வறிய முஸ்லிம்களும் தான்.

அண்மைய கலவரங்களுக்கு எத்தகைய அரசியல் ஆரம்பமும் இருக்கவில்லை. இரண்டு சண்டியர் கூட்டங்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட மோதல் (கப்பம் வாங்குவது மற்றும் நிலப்பிரச்சினை தொடர்பாக) துரதிர்ஷ்ட வசமாக ஒரு சண்டியர் குழு முஸ்லிம்களாகவும், ஒன்று இந்துக்களாகவும் இருந்ததால் விரைவிலேயே இனத்துவேஷம் பெற்றுப் பெரிய கலவரமாய் மாறி விட்டது.

குழந்தைகளும் பெண்களும் அதிக எண்ணிக்கையில் கொல்லப்பட் டார்கள். ஒவ்வொரு முறை விநாயக சதுர்த்தி ஊர்வலமும், மொகராம் பண்டிகையும் வருகிறபோது இந்து – முஸ்லிம்களுக்கிடையே கலவர பீதியும், பயமும் மேலெழுவதே வழக்கமாகப் போயிற்று. போதாதற்கு நினைத்த நேரத்தில் கலவரங்களை ஏற்படுத்த குண்டர் படைகள் இந்துக்கள் – முஸ்லிம்கள் இரு பகுதியினரிடமுமே தயாராக உள்ளன.

ஒட்டு மொத்தமான இந்திய தேசியத்தின் (அப்படி ஒன்று இருக் கிறதா என்ன?) பிளவுற்ற ஆளுமைச் சின்னமாக செகந்திராபாத்தில் மிகப் பெரிய ராமர் 'கட்அவுட்' ஒன்று நிற்கிறது. (பாரதிய ஜனதா விஸ்வ ஹிந்து பரிஷத் உபயம்) பழைய ஹைதராபாத்தில் புகழ்பெற்ற சார்மினார் கோபுரத்தின் அருகே வீரச்சிரிப்புடன் 'ஸ்கட்' ஏவுகணை களை வீசும் தடித்த மீசை ஸதாமின் பெரிய அளவு படங்கள்.

இந்திய இடதுசாரி இயக்க வரலாற்றையே உலுப்பிவிட்ட தெலுங் கானா கிளர்ச்சியின் வாரிசுகள் எப்படி இந்த இரு கூற்றுப் பிளவை வெல்லப் போகிறார்கள்?

பெப் - மார்ச் 1991

சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும்

எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் முற்போக்கு வீச்சுடன் கிளர்ந்தெழுந்த தமிழ் மக்களின் தேசிய விடுதலைப் போராட்டமும் அதனை ஒடுக்க முற்பட்ட இலங்கை அரசின் இராணுவ நடவடிக்கைகளும், தமிழ் மக்களில் மிகக் கணிசமான தொகையினரைப் புலம் பெயரப் பண்ணியுள்ளது. இந்தப் புலப் பெயர்ச்சியின் தொண்ணூறு வீதமானவர்களும் யாழ்ப்பாணத்தவரே என்பது மிகையல்ல.

தமிழ்ச் சமுதாயத்தைப் பொறுத்தவரை, ஒரு நீண்ட கால சமூகவியல் பார்வையில் இந்தப் 'புலப்பெயர்ச்சி' கொண்டுவரப் போவது என்ன என்பது ஒரு முக்கியமான கேள்வியாகும்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு மக்களைப் பொறுத்தவரை புலம் பெயரும் ஒரு நீண்ட காலப் பாரம்பரியம் அவர்களுக்கு இருந்தாலும் அவர்களது புலம் பெயர்தலின் இன்றியமையாத அம்சம் குடா நாட்டு வேர்களைப் பேணுவது தான். இந்தப் புலம் பெயர்தலின் இன்னுமொரு அம்சம் 'பொருள் வயின் பிரிதல்' என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் உழைப்பு, திரவியங்களுக்காகப் பெயர்வது. தண்ணீர் எல்லைப்படுத்தும் காரணியாக அமைந்துள்ளதால் குடாநாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் குடாநாட்டு மத்தியை நோக்கியும் ஆனையிறவுக்கு அப்பாலும் புலப் பெயர்ச்சிகள் நிகழ்ந்துள்ளன.

எனினும், இந்தப் புலப் பெயர்ச்சி, கிழக்கு மாகாணத்தில் இலங்கையின் அப்போதைய பிரதமர் டீ. எஸ். சேனநாயக்க ஆரம்பித்த 'குடியேற்றத் திட்டங்களை' நோக்கி அவர்களை இழுக்கவில்லை. சாதாரண சிங்களக் குடியானவர்கள் (Peasantry) எவ்வளவு இலகுவில் இத்தகைய குடியேற்றத் திட்டங்களுக்கு 'எடுபடு'கிறார்களோ (அரசு ஆதரவு, அரசியல் உள்நோக்கம் இன்ன பிறவற்றை விட்டாலும்) அவ்வளவு எளிதாக குடாநாட்டார் 'எடுபடு'வதில்லை.

சமூகவியல் ரீதியில், குடா நாட்டுக் குடியானவர்களின் வர்க்க நிலை, சொந்தமாக உள்ள நிலம் போன்ற பல காரணிகளால் இதனை விளங்கப்படுத்த முடியுமென்றாலும் குடாநாட்டுத் தமிழர்களின் புலப்பெயர்ச்சி சுவாரசியமான சமூக மானிடவியல் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தத் தகுந்தது என்பதில் இரு கருத்துக்களிருக்க முடியாது.

எண்பத்து மூன்றுக்குப் பிற்பாடு ஏற்பட்ட மேற்கு ஐரோப்பாவை நோக்கியப் புலப்பெயர்ச்சி அளவிலும் தரத்திலும் முன்னைய புலப் பெயர்ச்சிகளை விட வேறுபட்டது. எண்பதுகளுக்கு முன்பாக மேற்கு ஐரோப்பாவுக்கு குறிப்பாக ஐக்கிய ராச்சியங்களுக்கு (U.K) சென்றவர்கள் உயர் வர்க்க உயர் சாதியினர் என்பது பெருமளவில் உண்மை. அரசு யந்திர அடக்குமுறையின் அகோரம் எண்பத்து மூன்றிற்குப் பிறகு எல்லா வர்க்கத்தினரையும், எல்லாச் சாதியினரையும் மேற்கு நோக்கிப் புலம்பெயர வைத்தது.

இது தமிழ் மக்களைப் பொறுத்து மட்டும் குறிப்பான விடய மில்லை. உலகில் எங்கெங்கு விடுதலைப் போராட்டங்களும், யுத்தங்களும் இடம் பெறுகின்றதோ அங்கங்கிருந்தெல்லாம் ஒரு தொகுதி மக்கள் பலவழிகளிலும் புலம் பெயரத்தான் செய்கிறார்கள்.

இந்தப் புலப்பெயர்ச்சியினால் ஏற்படுகிற விளைவுகளை எவ்வாறு அதிகபட்சம் தமிழ்ச் சமுதாயத்துக்குப் பயன் தரும் வகையிலும் வளம் சேர்க்கும் வகையிலும் ஆற்றுப்படுத்தலாம் என்பது குறித்து அக்கறை கொண்டோர் அனைவரும் சிந்திக்க வேண்டும்.

ஒரு சில உதாரணங்கள் இங்கு போதுமானது. ஆங்கிலம் மட்டும் தான் தெரிய வேண்டும் என்ற நிலை எமக்கு இன்று இல்லை. பிரெஞ்சு, ஜேர்மன், ஸ்கண்டிநேவிய மொழிகள், அரபு போன்ற பல மொழிகளிலும் ஆளுமை மிக்க பலரை நாம் இன்று இனங்கண்டு கொள்ள முடியும். இந்தப் பிறமொழிகளுடனும் தமிழுடனும் மட்டுமே பரிச்சயம் கொண்ட ஒரு தலைமுறை உருவாகி விட்டது; மேலும் தலைமுறைகள் உருவாகப் போகின்றன.

புலம் பெயர்ந்து இருக்கும் தமிழர்கள் தங்களுடைய மொழியை இழக்காமலும் அதே நேரம் மற்றைய மொழியின் பலம் வாய்ந்த ஆளுமையுடைய தலைமுறைகளை உருவாக்கினால் (உருவாக்க வேண்டும்) பாரதியின் வேண்டுகோளை - "சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும்; கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்" என்பதை - நாம் நிறைவேற்றலாம்.

எட்டுத் திக்கும் சென்றாயிற்று! கொலைச் செல்வங்களுக்கு பதில் கலைச் செல்வங்களைக் கொண்டு வந்து சேருங்களேன் தயதுசெய்து!

பெப் - மார்ச் 1991

எமது பிள்ளைகள் எங்கே?

தென்னிலங்கை அன்னையர் முன்னணி அமைப்பு பெப்ரவரி மாதம் 19ஆம் திகதி ஏற்பாடு செய்திருந்த கண்டனக் கூட்டமும் 'காணாமல் போனோர்' நினைவு தினமும் பல அம்சங்களில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தன. துணைப் பாதுகாப்பு அமைச்சரு டைய பயமுறுத்தல்களும், எச்சரிக்கைகளும் கூட்டத்தை அதிகமாக்கவே உதவின.

சமூக இயக்கப்பாடு என்ற அளவில் குறித்த காலகட்டங் களில் அன்னையர் முன்னணி போன்ற அமைப்புகளுக்கு ஜனநாயகம் பேணும்/மீட்கும் பணியில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பங்கு இருந்தமையை ஆர்ஜெண்டினா போன்ற நாடுகளின் அனுபவங்கள் உணர்த்துகின்றன.

எனினும் இந்தச் சமூக இயக்கப் பாட்டின் வெற்றியும், தாக்க மும், தொடர்ச்சியும் எவ்வளவு தூரம் இந்த அமைப்புகளும் இயக்கப்பாடும் தமது சுதந்திரத்தைப் பேணுகின்றன என்பதி லேயே தங்கியுள்ளது என்பதை வரலாறும் வடக்கு அனுபவங் களும் எமக்கு உணர்த்துகின்றன.

வடக்கு கிழக்கில் கடந்த காலத்தில் நடைபெற்ற படுகொலை கள், காணாமற்போன சம்பவங்களை எதிர்த்து வடக்கு – கிழக்கு அன்னையர்கள் – "எமது பிள்ளைகளை விட்டுவிடு" என்று நடாத்திய போராட்டங்களையும், அதன் விளைவுகளை யும் நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

இலங்கை அரசு படைகளாலும், பிறகு இந்தியப் படைகளா லும், ஏன் விடுதலை இயக்கங்களாலும் தொடர்ச்சியாக அடுத் தடுத்து நடாத்தப்பட்ட தர்பார்களில் தமது அன்பிற்குரிய பிள்ளைகள் காணாமற் போவதோ, கொல்லப்படுவதோ குறித்து அவர்கள் கண்ணீர் ததும்ப நடாத்திய போராட்டங்கள் கூட ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன.

வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் வெவ்வேறு சக்திகள் இந்தப் போராட்டங்களில் ஒன்று சேர்ந்து தத்தமது அரசியல் லாபங்களுக் காக இந்தப் போராட்டங்களைப் பயன்படுத்தி வந்ததும் கூடவே ஞாபகத்திற்கு வராமல் இல்லை.

கொழும்பில் நடைபெற்ற அன்னையர் முன்னணியின் பொதுக் கூட்டத்தில் பங்கு கொண்ட எதிர்க்கட்சிகள் – குறிப்பாக சிறிலங்கா சுதந்திர கட்சி – கூட ஒரு காலத்தில் இலங்கையின் அன்னையர்களின் கண்ணீரை லட்சியம் செய்யாது தமது தர்பாரை நடத்தியவை என்பதை யாரும் மறந்து விட முடியாது.

வடக்கு கிழக்கினைப் பொறுத்தவரை ஆயிரக் கணக்கில் இளைஞர் கள் கைது செய்யப்பட்ட போதும், பயங்கரவாத இயக்கங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற பேரில் படுகொலை செய்யப்பட்ட போதும், தெற்கிலுள்ள அன்னையர்கள் மத்தியில் ஒரு 'முன்னணி' அவ்வளவு தீவிரமாகவோ அக்கறையாகவோ இருக்கவில்லை. தற்போதைய அரசின் ஜே. வி. பி. காலத்தில், அதே வடக்கு கிழக்கின் கதி தெற்கிலும் ஏற்பட்ட பிறகு தான் தெற்கிலுள்ள அன்னையர்கள் ஒரு முன்னணி தோற்றுவிக்கப்படுவது குறித்து சிந்தித்திருக்கிறார்கள்.

காலம் கடந்தாவது இப்படி ஒரு முயற்சி ஏற்பட்டதை நாம் பாராட் டாமல் இருக்க முடியாது. ஆனால், அதே வேளை பத்திரிகையாளர் ரிச்சட் டி சொய்சா படுகொலைக்கு முன் வடக்கிலுள்ள பத்திரிகை கள் தடை செய்யப்பட்டமை, பத்திரிகையாளர்கள் கடத்தப்பட்டமை, பத்திரிகை காரியாலயங்கள் குண்டு வைத்துத் தகர்க்கப்பட்டமை என்பன கடந்த பத்தாண்டு காலத்தில் பல தடவைகள் நடந்து வந்துள் ளன என்பதை நாம் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். அப்போதெல் லாம் தெற்கிலிருந்து ஒரு மனிதாபிமானக்குரல் கூட – தனிப்பட்டவர் களை விட்டு விட்டால் – ஒலிக்கவில்லை என்பது ஒரு கசப்பான உண்மையாகும்.

வடக்கு கிழக்கில் இயங்கி – ஓரளவு சுயாதீனத்துடன் போராட் டத்தை முன்னெடுத்த – அன்னையர் முன்னணி கூட பின்னாளில் 'விடுதலை இயக்கங்களின்' கருவியாகச் செயல்பட நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டது என்பதும் இந்த அன்னையர் முன்னணியின் போராட்டங் களின் உறுதியை அவை சோதனைக்குள்ளாக்கியதும் கூட கவனிக்கப் பட வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஆயிரம் மீற்றர் தடைச்சட்டத்தைப் போட்டு இராணுவ முகாம்களில் இருந்து ஆயிரம் மீற்றர் தூரத்திற்குள் இருக் கும் அனைத்து மக்களும், வெளியேற வேண்டும் என்றும், அவை தாக்குதல் பிரதேசங்கள் என்றும் அரசு அறிவித்த போது, அன்னையர் முன்னணி கச்சேரியில் ஒரு மறியல் போராட்டத்தை நடாத்தியது பலருக்கு ஞாபகம் இருக்கலாம். ஆனால் இந்த மறியல் போராட்டம் கச்சேரி மூலம் சம்பளம் வழங்கப்படும் நாட்கள் நெருங்கி வந்த போது விடுதலை இயக்கங்களால் போராட்டத்தைக் கைவிடுமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு கைவிடச் செய்யப்பட்டது.

கச்சேரி முன்பாக அமைதியாக மறியல் போராட்டத்தை நடாத்திய அன்னையர் முன் வாகனங்களில் ஆயுதத்துடன் வந்த இயக்கத்தினர் திடீர் கூட்டங்களை நடாத்தி தமது ஆதரவு உண்டு என அறிவித்த போதும் அது பிறகு தொடராமல் மறியல் போராட்டம் சம்பளம் வழங்க வசதி செய்யும் காரணத்திற்காகக் கைவிடப்பட்டது யாவரும் அறிந்த இன்னொரு கசப்பான உண்மை.

இப்போது தெற்கிலுள்ள அன்னையர் முன்னணியின் கூட்டத்திற்கு எதிர்க் கட்சிகள் ஆதரவு தெரிவித்து அதில் பங்கு பற்றும் என்ற செய்திகள் வரும் போது இவற்றிற்கும் என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்ற ஐயம் எழவே செய்கிறது.

கேள்வி முறையற்ற கைதுகளும் படுகொலைகளுமே அன்றாட நிகழ்வாகிப் போன இன்றைய நாட்களில் அன்னையர்களின் இந்த முன்னணி தங்கள் கடந்த காலத்தைப் பரிசீலிக்கவும், காலத்தின் தன்மை கருதி தம்மோடு கூட்டுச் சேர்ந்துள்ளவர்களை விளங்கிக் கொள்ளவும் தயாராக இருக்க வேண்டும். அல்லது கறையான் புற்றெடுக்கக் கருநாகம் குடிபுகுந்த கதைதான் ஏறபடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

தவிரவும், அன்னையர்களின் இந்தப் போராட்டம் எமது நாட்டில் ஒரு போதுமே நடைமுறையில் இல்லாத ஜனநாயகத்திற்கான போராட்டம். ஆனால் ஜனநாயகம் என்பது தமது கட்சிகளது நலன் களை ஆதரிப்பவர்களுக்கு மட்டுமே என்பதுதான் இங்குள்ள கட்சி யின் நிலைப்பாடு. இதனால் காலத்திற்குக் காலம் ஆட்சிகள் மாறிய போதும் ஜனநாயத்திற்கான போராட்டம் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது.

சுதந்திரக் கட்சியும், மூத்த அன்னையரான சிறிமாவோ பண்டார நாயகாவும் இன்று ஆட்சியில் இருந்திருந்தால் இந்த ஜனநாயகப் போராட்டத்திற்கு இன்று ஐக்கிய தேசியக் கட்சியோ அல்லது சேவா வனிதா இயக்கமோ ஆதரவு செலுத்தும் நிலையே நிலவி இருக் கும் என்பதை அன்னையர் முன்னணி கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும் என்பது எமது அவா.

சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் அன்னையர்கள் தமது ஒன்றுபட்ட போராட்டத்தை நடாத்தப் போவதாகக் கேள்விப்படும்போது 'தேன்வந்து பாயுது காதினிலே' என்பது உண்மையே.

ஆனால் வடக்கு கிழக்கில் விமானங்கள் வீசும் குண்டுகளும், புலிகள் என்ற பெயரில் செய்யப்படும் நூற்றுக்கணக்கான தமிழர் களின் கைதுகளும், தெற்கில் நடந்துவரும் 'காணாமற் போதல்களும்' வேறுவேறு விதமாக நியாயப்படுத்தப்படும்போது அன்னையர் முன்னணியின் ஐக்கியம் இந்த 'நியாப்படுத்துதல்களை'யிட்டு எள்ளி நகையாடுமளவிற்கு உறுதியாக இருக்க வேண்டுமே என்ற ஏக்கம் எழுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை!

பெப் - மார்ச் 1991

சிங்கள பௌத்தத்தின் புதிய அரசியல் முகம்

இன்றைய இலங்கை அரசியலில் இரண்டு முக்கியமான கேள்விகளுக்குத் தெளிவான பதில்கள் அவசியம். ஒன்று, கெசல்வத்தையிலிருந்து ஒரு உதிரிப் பாட்டாளி வர்க்கப் பின்னணியில் உருவாகி, சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் என மூவி னத்து மக்களும் / மாக்களும் செறிந்து வாழ்ந்த, வளர்ந்த சமூகச் சூழலில் வளம் பெற்று, இன்று ஜனாதிபதியாகப் பரிணாமம் அடைந்திருக்கும் ரணசிங்க பிரேமதாச அவர்களுக்கு ஏதாவது சமூக, அரசியல், கலாசார முக்கியத்துவம் உள்ளதா?

இரண்டு: ஜனாதிபதி பிரேமதாசவினால் தலைமைதாங்கப் படும் அரசு (State) இதுவரை காலம் இருந்து வந்துள்ள – குறிப்பாக 1948இற்குப் பிற்பாடு – அரசுகளில் இருந்து அடிப் படையில் குணாம்ச ரீதியான வேறுபாடு உடையதா?

ஆம் அல்லது இல்லை என்ற ஒரு சொல் மறுமொழிகளில் இன்றைய அரசியல் யதார்த்தம் அறிவு பூர்வமாக முற்றாகப் பிடிபடாது. எனவே கொஞ்சம் விரிவாகப் பார்ப்போம். மேலோங்கிகளும், பிரித்தானியாவில் பட்டம் பெற்றவர்களும் "அப்புக்காத்து"களும் தலைமை தாங்கி வந்த ஒரு அரசை, பிற்படுத்தப்பட்ட ஒரு சமூக அடுக்கிலிருந்து மேற்கிளம்பிய ஒருவர் பொறுப்பெடுக்க நேர்ந்தமை, முக்கியமானதுதான் என்பதில் இரண்டு கருத்துக்கள் இருக்க முடிடியாது. ஆளும் ஐ. தே. கட்சியினுள் இவ்வகையில் இரண்டு 'சிறு புரட்சிகள்' ஏற்பட்டுள்ளன என்று சொல்லலாம். முதலாவது டீ. எஸ். சென நாயக்கா, டட்லி செனநாயக்கா வழியான குடும்ப ஆட்சி முறை பாரம்பரியம் ஒழிக்கப் பட்டமை. (ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தனா தனது அரசியல் கடைப்புளி வாழ்வில் ஈட்டிய ஒரே ஒரு நன்மை அதுதான்!)

இரண்டாவது, நிலவுடமை அமைப்பு, உறவு நிறுவன முறைகளிலிருந்து மேற்குலகு நோக்கிய பூரண முதலாளித்துவ அமைப்பாக ஐ. தே. க. மாறியமை. (இந்த இரண்டு விடயங்களும் சாத்தியப்படாமைதான் அம்மையாரின் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியை மீள முடியாத எதிர்க்கட்சியாக என்றென்றைக்கும் வைத்திருக்கப் போகிறது என்பது வேறொரு விடயம்!) இத்தகைய இரண்டு அம்சங்களும், 14 வருடக் கட்டற்ற பொருளாதாரக் கொள்கையும் IMF, உலக வங்கி மற்றும் ஜப்பானில் 'கணக்கற்ற ஆதரவும் இன்றைய பிரேமதாச அரசிற்குக் குறிப்பான இயல்புகள் சிலவற்றை வழங்கியுள்ளன. இந்தக் குறிப்பான இயல்புகளின் பொருளாதார முக்கியத்துவம் என்னவென்றால் இன்றைய இலங்கை அரசு முற்று முழுதாக அனைத்துலக நாணய நிதியம் (IMF) உலக வங்கி என்பவற்றால் ஆளப்படும் சர்வதேசச் சந்தைப் பொருளாதாரத்துடன் பல்லும் சில்லுமாக இணைந்து விட்டது என்பதே. எவ்வித நிபந்தனையோ, கேள்விகளோ எழுப்பாமல் அனைத்துலக நாணய நிதியமும், உலகவங்கியும் காலால் சொல்வதை இந்த அரசு தலையால் செய்கிறது. இந்த வகையில் பிரேமதாச அரசு, ஜே. ஆர். அரசின் தர்க்காீதியான தொடர்ச்சியே. வித்தியாசம் எங்கு வருகிறதென்றால், பிரேமதாச அரசுடன் இன்று அரசியல் அமைப்புகள், குழுக்கள் கூடவே பிரேமதாச தோற்றப்பாடு (Premadasa Phenomenon) என்ற ஒன்றை கற்பனை செய்து அதனை ஒரு சர்வதேச நிவாரணியாகப் பிரசாரம் செய்யும் முன்னாள் இடதுசாரிகள் 'புத்தி ஜீவிகள்' 'புரட்சியாளர்கள்' போன்ற பலதரப்பட்ட அரசியல் சக்திகளின் ஆதரவு முன்னைய அரசுகளுக்குக் கிட்டவில்லை என்பதிலேயே. (இவ்வாதரவு தமிழ், சிங்கள, முஸ்லீம் எனும் மூவினத்துவக் குழுக்களிடமிருந்தும் வருகிறது.)

இன்னும் விளக்குவோம்.

எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும், ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தனாவுக்கு தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்களின் சிறிதளவு ஒத்துழைப்பேனும் கிடைக்கவில்லை. 87 இன் பிற்பாடான மாற்றங்களின் விளைவாக இன்று பல ஆயுதம்தரித்த தமிழ்க் குழுக்கள் பிரேமதாச அரசுடன் நெருங்கியுள்ளன. இந்த நெருக்கம் அரசியல், இராணுவத் தளங்களில் ஆழமாக இருப்பதாகவே அறியக்கிடக்கிறது. இத்தகைய ஒரு நெருக்கத்தை பிரேமதாச அரசு புலிகளுடனும் ஒரு கட்டத்தில் வைத்திருந்தது. எனினும் எல்லோர்க்கும் தெரிந்த காரணங்களால் அது நீடிக்கவில்லை.

பிரேமதாசவின் அரசை முன்னைய அரசிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் இன்னொரு அம்சம் என்னவென்றால் சாதாரண மக்களை இலகுவில் நம்பவைக்கக் கூடிய வகையில் பிரமைகளையும், தோற்றப்பாட்டையும், கவர்ச்சியாகவும் ஈர்ப்பு மிக்கதாகவும் எழுப்பும் மலினத்துவத் தந்திரம். (அரசியல் விஞ்ஞானத்தில் இதனை பொப்யூலிசம் என்று சொல்கிறார்கள்) இந்தப் பொப்யூலிசம் ஒரு பூதக் கண்ணாடி மாதிரி, வலுக்கூடிய பூதக் கண்ணாடி. சிறிய விஷயத்தைப் பெரிதாகக் காட்டும். ஆனால் பூதக் கண்ணாடியில் தான் பார்க்கிறோம் என்று 'பாவம் மக்களுக்கு' தெரியாது! இன்று தமிழ்க் குழுக்கள் பிரேமதாச அரசுடன் நிற்பது ஒரு வகையில் இனத்துவப் பிரச்சினையில் பிரேமதாசவின் அணுகுமுறைக்கு இத்தகைய ஒரு பொப்யூலிஸ்ட் கவர்ச்சியை ஊட்டியிருக்கிறது.

ஓரளவுக்கு சிங்கள, ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் அரசு சார்புத் தமிழ்க் குழுக்களுக்கு உரிய இடம் வழங்குகின்றன. யுத்தம் புலிகளுக்கு மட்டும் எதிரானது தான் என்ற கருத்தும் அது தொடர்பாக எல்லாத் தமிழர்களையும் புலியாகக் காணக் கூடாது என்ற அம்சம் மெல்ல ஊடாட்டமாக வருகிறது. புலனாய்விலும் கைதுகளிலும் (கொழும்பிலும் ஏனைய இடங்களில் முடிந்த அளவும்) தமிழ்ப் பிரிவுகளும் இப்போது ஈடுபட்டுள்ளதால் இலங்கையின் சிங்கள பௌத்த இராணுவ அரசமைப்பில் தமிழ் அடையாளம் ஏற்பட்டுள்ளது. போதாதற்கு ஜனாதிபதியும் தான் கொண்டாடுகிற மேதினம் உட்பட அனைத்து விழாக்களிலும் தமிழையும் இயன்ற வரை பாவிக்க முனைகிறார். பௌத்த கோவிலுக்கு மட்டுமல்லாமல் கத்தோலிக்க ஆலயங்களுக்கும், இந்துக் கோவில்களுக்கும் போகிறார். (கூடவே ரூபவாஹினியும் பல்லை இளித்துக்கொண்டு போகிறது!)

தமிழ் மொழி அமுலாக்கம் மற்றும் சிறுபான்மை இனத்துவ விவகாரங்களில் அடிப்படையான அணுகுமுறையே மாறியிருக்கிறது என்ற பிரமை ஊட்டப்படுகிறது. இந்தப் 'பிரமையூட்டலை' பிரேமதாச அரசிற்கு முன்னைய அரசுகளால் செய்ய முடியவில்லை. இது முக்கியம்.

இந்தப் பிரமையூட்டலை ஒரு அடிப்படை மாற்றம் என்று மயங்கி சிங்கள பௌத்தப் பேரினவாதத்தில் வெடிப்புகள் ஏற்பட்டுள்ளது என்றும், சராசரி சிங்கள பௌத்தப் பேரினவாத மனோநிலை (mindset) மாற்றமுற்றுள்ளது என்றும் நம்புகிற ஒரு புதிய சிந்தனையோட்டமும் அதையொட்டிய அரசியல் சார்பு நிலையும் ஒரு சில தமிழர்களிடையேயும் சிங்கள முஸ்லிம்களிடையேயும் உள்ளது. தயான் ஜயதிலக்கா, சுசில் சிறிவர்த்தனா போன்ற மாஜி – இடதுசாரிகள் இச் சிந்தனையோட்டத்திற்கு வடிவமைத்து ஒருவகை 'நவ பிரேமதாசவாதம்' ஒன்றையே உருவாக்கியிருக்கிறார்கள்! இந்த வாதம்தான் பிரேமதாசவை கொர்பச்சேவுடன் ஒப்பிட்டு பெரெஸ்ட் ரொய்க்காவுடன் பிரேமோஸ்ட்ரோய்க்காவையும் கண்டுபிடித்துள்ளது.

இந்த வாதம் தமிழ்ப்புத்தி ஜீவிகள் பலரையும் மயங்க வைத்துள்ளது. ஆனால் பிரேமதாச அவர்களுடன் பல்வேறு சக்திகள் கூட்டுச் சேரவும் தஞ்சம் புகவும் காரணம் என்ன? 'பிரதானமாக மக்கள் விடுதலை முன்னணி (JVP) யின் இடதுசாரி வெறுப்பானது ஒரு கட்டத்தில் தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்திருந்த இடதுசாரிகளையும் புதிய இடதுசாரிகளையும் அரசிடமும், ஆளுங்கட்சியிடமும் பாதுகாப்புத் தேட வைத்தது. சுதந்திர மாணவர் சங்கம் போன்ற முன்னாள் முற்போக்கு அமைப்புகளும் JVP

பயங்கரத்திற்கு எதிராக ஆளுங்கட்சியுடன் தந்திரோபாயரீதியான(?) கூட்டிற்கு வந்தார்கள். இந்தக் கூட்டின் அரசியல் சித்தாந்த வளர்ச்சி / வீழ்ச்சியே இன்றைய அரசிற்கு அவர்கள் சித்தாந்த ரீதியாகவும் ராணுவரீதியாகவும் 'முற்போக்கு' 'ஜனநாயக' முலாம் பூசுவதாகும். "JVP ஃபாசிசத்தை விட பிரேமதாசவின் முதலாளித்துவ சர்வாதிகாரம் நல்லது" என்றும் அவர்கள் எழுதுகிறார்கள். மற்றொரு புறமோ புலிகளின் அரசியல் ஞானசூனியம், மற்றைய எல்லாக்குழுக்களையும் கிளின்ட் ஈஸ்ட்வுட் பாணியில் அடித்து விரட்டி விட்டு Kill them all and come back alone என்ற சித்தாந்தத்தை இறுகப் பிடித்த் திருப்பதால் மற்றைய குழுக்கள் கொழும்பை உடும்புப் பிடியாகப் பிடிக்க நேர்ந்துள்ள அவலத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந்தச் சூழலில் மற்றைய இனக்குழுமங்கள் குறித்து அடிப்படையில் ஏதாவது மாற்றம் அரசியலில் ஏற்பட்டுள்ளதா என்றால் இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

குடியேற்றம் சம்பந்தமாக என்றாலென்ன, அதிகாரப்பரவலாக்கம் சம்பந்தமாக என்றாலென்ன, உருப்படியாக எந்த முன்மாதிரியையும் இந்த அரசு காட்டவில்லை.

அடிப்படையில் மாற்றமில்லை எனச் சொல்வதற்கு முக்கியமான காரணங்களிலொன்று தொடரும் குடியேற்றங்களாகும். மணலாறு (இன்று வெலி ஓயா) பகுதியில் தீவிரமாகக் குடியேற்றங்களை அப்பாவிச் சிங்களக் குடியானவர்களின் உயிரிலும் ரத்தத்திலும் விலைபேசி அரசு தொடர்ந்து வருகிறது. புலிகளும் இத்தகைய குடியேற்றங்களை அழிப்பதற்கான ஒரே வழி என அப்பாவிச் சிங்கள மக்களைக் கொல்வதையே வைத்திருக்கின்றார்கள்.

பிரேமதாசா அவர்களின் பல்லின, பல்பண்பாட்டுத் திட்டம் கவர்ச்சியாக இருந்தாலும் ஆழ்ந்து நோக்குகிற போது அங்கு ஒரு வரிசைப்படுத்தல் (Hierarchy) தென்படுகிறது. சிங்கள பௌத்தர்களுக்கு முதலிடம் ஏனைய சிறுபான்மை இனங்களுக்கு அடுத்த அடுத்த இடங்கள். சமத்துவம் என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. கூடவே அர்ஸன் அஹ¤புது போன்ற முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சிங்கள எழுத்தாளர்கள் சிங்கள இனம் அழிந்து போகும் ஆபத்து பற்றிக் குரலெழுப்புகிறார்கள். குணதாச அமரசேகர, நளின் டீ சில்வா போன்றவர்கள் ஜாதிகச் சிந்தனை என்ற பெயரில் சிங்கள பௌத்த மேலாதிக்கத்தை தீவிரமாக வலியுறுத்த ஆரம்பித்துள்ளனர். இவர்களில் ஒருவராவது பிரேமதாசா அரசை எதிர்ப்பவர்கள் என்று சொல்ல முடியாது மாறாக, பிரேமதாசா அரசுக்கு எப்படி சிங்கள பௌத்த வண்ணத்தை மேலும் ஆழமாகப் பூசலாம் என்றே செயல்படுகிறார்கள். சமஷ்டி முறைக்கு எதிராகத் திடீரெனக் குரல்கள் கிளம்புவதையும் நாம் அவதானிக்க வேண்டும். சிறுபான்மை இனத்துவக் குழுக்கள் நம்பிக்கை கொள்ளக் கூடியவாறு எவ்வகையான சமத்துவ நடவடிக்கைகளையும் பிரேமதாசா அரசு செயல்படுத்தவில்லை. மேலும், இருக்கக் கூடிய அதிகாரப் பரவலாக்கலுக்கு எதிராகவே பிரேமதாசா

அவர்களுடைய அரசு தொழிற் படுவதாக மாகாண அரசுகளில் அதிகாரிகளாகப் பணிபுரிபவர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

கிராமோதய சபைகள், பிரதேச சபைகளைப் பலப்படுத்தும் பிரேமதாசா அவர்களின் "தனிப்பட்ட திட்டம்", அடிப்படையில் அதிகாரப் பரவலாக்கலுக்கு எதிரானது. ஏனென்றால் இப்போதுள்ள மாகாண சபைகளின் உயிர்ப்பான தொழிற்பாட்டுக்கு அது எதிராகவே இருக்கும்.

சிங்கள பௌத்தர்களை குறியீடாகக் காட்டும் சிங்கக் கொடி தேசியக் கொடியாக இருக்கும் வரை உண்மையான சமத்துவம் ஏனைய இனத்துவக் குழுக்களுக்குக் கிடைக்காது, கிடைக்கவே கிடைக்காது; முரணான அபிப்பிராயங்கள் வாசகர்கள் யாருக்காவது இருப்பின் தயவு செய்து எழுதுங்கள் விவாதத்திற்கு நான் எப்போதுமே தயார்.

ஜூலை - செப். 1991

மணலாற்று யுத்தம்

முல்லைத் தீவு, பதவியாப் பகுதிகளில் இலங்கை ராணுவம் உக்கிரமான தாக்குதல்களை மேற்கொண்டு வருவதற்குரிய காரணம் புலிகளைத் துரத்தியடிப்பது மட்டுமல்ல. சொல்லப் பட்ட சேதி; புலிகளுடனான கடும் போர். சொல்லப்படாத சேதி; வடக்குக் கிழக்கு மக்களின் பிரதேசங்களைக் கூறு போடுவது.

மணலாறு, 'வெலி ஓயா' ஆக மாறியது ஒரு "அதிரடிக் குடியேற்றத் திட்டம்" என்பது எம்மெல்லோர்க்கும் தெரிந்தது தான். (வெலி ஓயா என்பது சிங்களப் பெயர் என்று நினைத்த வர்களுடைய மொழியறிவுக்கு ஒரு சின்ன சவால்; "வெலி" என்பது சிங்களத்தில் மணல், மண் என்பதைக் குறிக்கும். பழைய தமிழில் வாலுகம் என்பதற்கு மணல் என்று பொருள். சங்க இலக்கியங்களில் "உயவை" என்ற சொல் வருகிறது. அதன் பொருள் காட்டாறு. உயவை 'ஓயா'வாகவும் வாலுகம் "வெலி" ஆகவும் திரிந்தாலும் மூலம் ஒன்றுதான் என்கிறார்கள் மொழி நூலோர்.) ஏனைய குடியேற்றத் திட்டங்களை விட மணலாற்றுத் திட்டத்திற்கு இருக்கிற கேந்திர முக்கியத்துவம் என்னவென் றால், அது முல்லைத் தீவு மாவட்டத்தையும் திருகோணமலை மாவட்டத்தையும் முற்றாகத் துண்டித்து விடும் பெரியதோர் சதியின் முக்கியமான அம்சமாகும். இந்தக் குடியேற்றத் திட்டங் களுக்கு ராணுவத்தினரே பொறுப்பானவர்களாக இருக்கிறார் கள். சில திட்டங்களுக்கு முக்கியமான ராணுவ உத்தியோகத்தர் களின் பெயர்கூடச் சூட்டப்படுகிறது.

உதாரணமாக பிரிகேடியர் ஒருவர் முக்கிய பங்கு வகித் தமையால் (அவருடைய பெயர் ஜானக பெரேரா) முல்லைத்தீவு பதவியாப் பிரதேசத்தில் 'ஜானகபுர' உருவாகியுள்ளது.

மணலாற்றுப் பகுதியை முற்றிலுமாகக் கைப்பற்றி அளம்பில் செம்மலை போன்ற இடங்களும் இராணுவத்தினரின் பூரண கட்டுப் பாட்டில் வந்து குடியேற்றத் திட்டங்களும் முற்றாகி விடுமெனில் முல்லைத்தீவும், திருமலை மாவட்டமும் துண்டிக்கப்பட்டு விடும். ஏற்கனவே கொக்கிளாய், நாயாறு, தென்னமரவாடி போன்ற இடங்கள் முற்றாகப் பறிபோய் விட்டன.

இந்தப் பின்னணியில் மணலாற்றில் இலங்கை அரசிற்குக் கிடைக் கிற வெற்றி வடக்கு கிழக்கு மக்களின் பிரதேச ஒருமைப்பாட்டிற்குக் கிடைக்கிற முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தோல்வியாகும்.

மணலாற்றுத் தாக்குதல்களை இராணுவம் வெற்றிகரமாக முடிக்கு மானால் ஆனையிறவு முகாம் இலங்கை அரசுக்கு முக்கியத்துவப் படாது. சில வேளைகளில் அதனை விட்டு வெளியேறி விடவும் கூடும். கிழக்கைப் பிரிப்பதும் முல்லைத் தீவு மாவட்டத்தின் கேந்திர முக்கியத் துவம் வாய்ந்த பகுதிகளை வசப்படுத்துவதுமே நீண்ட கால நோக்கில் இலங்கை அரசின் அரசியல், ராணுவ நலன்களுக்கு உகந்தது. குடா நாட்டை யார் ஆண்டாலென்ன இலங்கை அரசு அக்கறைப்பட வேண்டியதில்லை, மணலாறு மட்டும் முற்றாக அரசிடம் வீழ்ந்து விடுமானால் . . . இவ்வாறு வடக்கு கிழக்கு மக்களின் பிரதேச ஒருமைப்பாட்டைச் சிதைப்பது டீ. எஸ். சேனநாயக்க குடியேற்றத் திட்டங்களை ஆரம்பித்த போதே கருக்கொண்டு விட்டாலும், ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தன, சிறில் மத்தியூ, காமினி திஸாநாயக்க, மற்றும் மகாவலி அபிவிருத்திச் சபையின் தலைவர் என். ஜீ. பி. பண்டிதரத்ன ஆகியோரே முக்கியமாக வடக்கு கிழக்கு மக்களின் பிரதேச ஒருமைப் பாட்டைக் குலைத்தவர்கள். உத்தியோகபூர்வமான குடியேற்றத் திட்டங்களைத் தவிர அத்து மீறிய / கள்ளக் குடிறேற்றங்களையும் (encroachments) இவர்கள் ஊக்குவித்தார்கள். மாதுறு ஓய கள்ளக் குடியேற்றங்களுக்கு காமினி திஸா நாயக்காவும் பண்டிதரத்தினவும் பொறுப்பானவர்களாக இருந்தார்கள். பண்டிதரத்தினவே அக்காலப் பகுதியில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவராகவுமிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த முயற்சிகளுக்குச் சமாந்தரமாக அப்போது தேசிய பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்த லலித் அத்துலத் முதலி வன்னிப் பிரதேசங்களில் தமிழ்க் குடியேற்றங்களை ராணுவத்தைப் பயன்படுத்தி அடித்துத் துரத்தினார். டொலர் ஃபாம், கென்ற் ஃபாம் என்பனவும் காந்தீயத் தால் உருவாக்கப்பட்ட குடியேற்றங்களும் இவ்வாறு அழிக்கப்பட் டன. மகா வலித் திட்டம் என்பதுகூட உண்மையில் சிங்கள பௌத்த தேசிய வாதத்தின் பூகோள விஸ்தரிப்பேயன்றி வேறொன்றுமல்ல.

நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட எல்லா மகாவலி உப திட்டங்களிலும், குடியேற்றங்களிலும் அந்த அந்தப் பிரதேசங்களில் ஏற்கெனவே இருந்த குடிசன அமைப்பு முறை இனத்துவ ரீதியாகக் கணக்கிலெடுக்கப் படாமல், முற்று முழுதாக சிங்கள பௌத்தர்களே குடியேற்றப்பட்டி ருக்கிறார்கள்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் மட்டும் 1946இலிருந்து 1959இற் கிடையில் சிங்கள மக்களின் தொகை ஐந்து மடங்காக அதிகரித்துள்ளது. 1959 இலிருந்து 1976 இற் கிடையில் இரு மடங்காக அதிகரித்துள்ளது. ஒட்டு மொத்தமாக முப்பது வருடங்களில் பத்து மடங்கு அதிகரித்துள்ளது.

எந்தச் சிங்கள பௌத்தத் தலைவரும் அரசும் இந்தக் குடியேற்றக் கொள்கையிலிருந்து பின்வாங்கப் போவதில்லை. இதுதான் இன்றைய இனத்துவப் பிரச்சினையின் தீர்வுக்கான மிக முக்கியமான தடைக் கல்லாகும் "பாரம்பரியப் பிரதேசங்கள்" நிச்சயமாகவே ஆயிரக்கணக் கான வருடப் பழமை வாய்ந்த பாரம்பரியத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதில்லை.

வரலாற்றையும், அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்ட தொல்பொருளாய் வையும் முன்வைத்து பாரம்பரியப் பிரதேசங்களை தங்களுடையது என்று அரசு உரிமை கொண்டாடுகிறபோது வடக்குக் கிழக்கு மக்கள் கலவரப்படத் தேவையில்லை. வடக்குக் கிழக்கு மக்கள் எங்கெங்கு பாதுகாப்பாக வாழ முடியுமென்று தாங்கள் கருதுகிறார்களோ அந்தந்தப் பிரதேசங்கள் அவர்களுடைய பாரம்பரிய நிலங்கள் தான். ஏனென்றால் இன்றைய சூழலில் பாரம்பரியப் பிரதேசம் என்பது வரலாற்றுக் கோட்பாடு அல்ல! அது அரசியல் கோட்பாடு.

அக்டோபர் 1991

யாழ்ப்பாணமாகும் காஷ்மீர்

முப்பதே வயதான ஃபைஸல் ரஃமானை இந்திய ராணுவத் தினர் தங்களுடைய விசாரணை நிலையத்துக்கு இழுத்து சென்ற போது தனக்கு இந்த அநியாயம் நடக்கும் என்று ஃபைஸல் ரஃமான் நினைத்துக் கூடப் பார்த்திருக்க மாட்டார்.

"காஷ்மீர் விடுதலைப் போராளிகளுக்கு உதவி வருகிறார்" என்ற குற்றச் சாட்டை மூன்றாவது முறையாகவும் மறுத்தார் ஃபைஸல். இந்திய – பாகிஸ்தான் எல்லைப்புறக் கிராமங்களி லொன்றான ஸைட் போராவின் பள்ளிவாசலொன்றில் ஊழிய ராகக் கடமை புரிந்து வந்த ஃபைஸலை, மூன்று இந்திய ராணு வத்தினர் அழுத்திப் பிடிக்க நான்காவது ராணுவத்தான் நீண்ட ஒரு வாளால் அவருடைய இடது காலை வெட்டினான்.

"ஒரே வெட்டு! ஆட்டுக் குட்டியின் தலையைப் போல இலகுவாய் என்னுடைய கால் துண்டாயிற்று. அப்படியே என்னைத் தூக்கி வெளியில் வீசினார்கள்."

சொல்கிற போதே கோபமும் வெறுப்பும் முகத்தில் ஏறுகிறது ஃபைஸலுக்கு.

இந்த மாதிரி எண்ணற்ற கொடூரக் கதைகளைச் சுமந்து கொண்டு பாகிஸ்தானின் எல்லைப் புறமும் வேறுபல இடங் களிலும் அகதிகளாக நிறையக் காஷ்மீர் மக்கள் இருக்கிறார்கள்.

இந்திய "சமாதானப்" படைக்குப் பழக்கப்பட்ட தமிழ், முஸ்லீம் மக்களுக்கு ஃபைஸலுடைய அனுபவம் பெரிதாக ஒரு தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தாதுதான். எனினும் காஷ்மீரில் என்ன நடக்கிறது என்பதையே வெளியே தெரியவிடாமல் மூடி வைத் திருக்கிற இந்திய ஜனநாயகமும் பத்திரிகைகளும் ஃபைஸலைப் பற்றியும் அவரைப்போல ஆயிரக்கணக்கானோரைப் பற்றியும் நீண்டகாலத்துக்கு இந்திய மக்களுக்கு ஒளிக்க முடியாது.

சென்ற வருடம் இந்திய சமாதானப்படை திருகோண மலையிலிருந்து வெளியேறுகிற அன்று, திருமலைத் துறைமுகவாசலில் ஒரு இந்திய ராணுவ உத்தியோகத்தரைப் பேட்டிகாண முடிந்தது. "இலங்கையிலிருந்து நேரே காஷ்மீருக்கா போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டேன்.

அரைவாசிச் சிரிப்பும், அரைவாசி சீரியஸ்ஸுமாக "இருக்கலாம்" என்றார். அந்த உத்தியோகத்தரும் காஷ்மீரில் முஸ்லிம்களைக் கொன்று குவிக்கிறாரா இல்லையா என்று எனக்குத் தெரியாது. அவருடைய இடத்தில், காஷ்மீரிலோ, அஸ்ஸாமிலோ, பஞ்சாபிலோ இலங்கையிலோ எந்த இந்திய அதிகாரி இருந்தாலும் அதைத்தான் செய்வார்.

இன்றைக்கு, காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது.

குனான் என்ற கிராமம் இந்திய – பாக்கிஸ்தான் யுத்த சூனிய வலயத்திலிருந்து இந்தியாவின் பக்கமாக மூன்று மைல் உள்ளே உள்ளது. இந்த வருடம் பெப்ரவரிமாதம் இருபத்துமூன்றாம் இருபத்து நான்காம் தேதிகளில் இந்திய ராணுவத்தின் ஆறாவது ராஜ்புத் ரைஃபிள்ஸ் பிரிவைச் சேர்ந்த சிப்பாய்கள் கிராமத்தைச் சுற்றி வளைத்தார்கள். ஒரு பிரிவினர் எல்லா ஆண்களையும் கைது செய்து கொண்டு சென்றுவிட ஏனையோர் 10 – 60 வயதிற்குட்பட்ட அனைத்துப் பெண்களையும் மாறி மாறிப் பாலியல் பலாத்காரத்துக்கு உட்படுத்தினார்கள். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் காஷ்மீருக்குப் புதிதல்ல; இந்திய ராணுவத்திற்கும் கூடப் புதிதல்ல.

இந்த வருடம் மார்ச் 31ஆம் தேதி பாதிக்கப்பட்ட காஷ்மீரப் பெண்கள் வெளிப்படையாக இந்திய ராணுவத்தைக் குற்றம் சாட்டி வழக்குத் தொடுத்திருக்கிறார்கள்.

இந்திய அரசு "உத்தியோக பூர்வமாக" தெரிவிக்கும் தகவல்களின் படி 1800 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். எனினும் மனித உரிமைக் குழுக்கள் தெரிவிக்கிற தகவலின்படி கிட்டத்தட்ட 10000 பேர் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தியப்படை மட்டுமல்ல, இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதக் குழுவான ஹிஸ்புல் முஜாஹித்தீன் என்கிற போராளி அமைப்பும் மனித உரிமை மீறல்களில் முதன்மை வகிக்கிறது. இயக்கத் தலைவரான ஷமாஸ் உல் ஹக், 2,500 இந்திய ராணுவத்தினரைத் தமது இயக்கம் கொன்றுள்ளதாகச் சொல்கிறார். ராணுவ ரீதியாகப் பலம் வாய்ந்த ஹிஸ்புல் முஜாஹித்தீன் இயக்கமும் அதன் தலைமையின் கீழான "ஐக்கிய ஜிகாத் சபை"யும் பாகிஸ்தான் சார்பானவை.

சர்வதேச அனுதாபத்தையும் ஆதரவையும் பெற்ற ஜம்மு காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணி (JKLF) ஒன்றுதான் இந்திய, பாகிஸ்தான் தலையீடற்ற சுதந்திரமான காஷ்மீர் அமைய வேண்டும் என்று கோருகிறது. காஷ்மீர் மக்களின் "சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தை JKLFதான் ஆரம்பித்து வைத்தது. எனினும் போராட்டம் இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதிகளால் கைப்பற்றப்பட்டு விட்டது" என்று சொல்கிறார் நீண்ட காலப் பேராளியான ஒருவர்.

இஸ்லாமிய அடிப்படைவாத இயக்கங்களில் பாகிஸ்தானின் செல்வாக்கை விட ஆஃப்கானிஸ்தான் முஜாஹிதீன் கெரில்லாக்களின் செல்வாக்கே அதிகம் என்று தோன்றுகிறது. பாகிஸ்தானுடன் இணைவதற்காகத்தான் போராட்டம் என்று அடிப்படைவாதிகள் சொன்னாலும் பூகோள அரசியலை அவர்கள் புரிந்து கொள்கிறார்கள். ஹிஸ்புல் முஜாஹிதீனுடைய பொதுச் செயலாளரான அப்துல் மஜித்தார், மற்றும் இராணுவத் தளபதி "ஜெனரல் மூஸோ" போன்றோர் இந்திய இராணுவத்தை வெல்ல முடியாது என்று கருதுகிறார்கள். யுத்தம் என்பது இந்திய அரசைப் பேச்சுவார்த்தைக்கு வரவழைக்கும் தந்திரம் என்றும் சொல்கிறார்கள். ஆனால் JKLF, எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் காஷ்மீர் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை விட்டுக் கொடுக்கப்பட முடியாது என்று கருதுகிறது.

நவம்பர் 1991

ஒரு படுகொலையின் மொழி

மே மாதம் முதலாம் திகதி மதியம் ஒரு மணிக்கு எனது மனதுக்கினிய நண்பன் சபாலிங்கம், தன்னுடைய பரிஸ் நகர வீட்டில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான். இரண்டு தமிழ் இளைஞர் கள்; இரண்டு துப்பாக்கிக் குண்டுகள்; ஒரு நிமிடத்துக்கும் குறைவான நேரம். அவ்வளவுதான். தமிழுக்கு அறிவைக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற தீராத விருப்புடன் பதிப்பாளனாக வும், ஆவணக் காப்பாளனாகவும், அவ்வப்போது எழுதும் எழுத்தாளனாகவும், இலக்கிய ஆர்வலனாகவும், இனிய மனிதனாகவும் பல்வேறுபட்ட ஆளுமை முகங்களுடன் உலவித் திரிந்தவனின் கதை முடிந்து விட்டது; தற்காலிகமாக.

கொலையாளிகளும் அவர்களுக்குப் பின்னால் இருந்த கொலைக் கலாசாரக் கருத்தியலின் சூத்திரதாரிகளும் உண்மை யிலேயே யார் என்பதை இப்போதைக்கு மிகுந்த உறுதியுடன் என்னால் சொல்ல முடியாமலுள்ளது. சபாலிங்கத்தின் குடும் பத்தினரும் நெருங்கிய நண்பர்களும் கொலைக்குப் பொறுப்பு விடுதலைப் புலிகளே என்று நம்புகிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் வேறு தனிப்பட்ட எதிரிகளோ அல்லது "சுட்டுக் கொலை செய்தால் தான் நாம் பட்டது தீரும்" என்று சபா லிங்கத்தின் மீது கோபமாக இருந்தவர்கள் எனவோ எவரும் இருக்கவில்லை. எவ்வகையான சந்தேகத்திற்கும் இடமின்றி இது ஒரு அரசியல் படுகொலை; மாற்றுக் கருத்துக்ககளையும் மாற்றுச் சிந்தனைகளையும் சகித்துக் கொள்ள முடியாதவர்களி னதும் எதிர்க் கருத்துக்களைக் கேட்டுக் கொள்ளக் கூடிய அளவுக்கேனும் நெஞ்சுரமில்லாத கோழைகளினதும் அரசியல் தீர்மானம் தான் நண்பன் சபாலிங்கத்தின் படுகொலை என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். கடந்த காலங்களிலும் ராஜனி திராணகம முதல் தில்லைநாதன் வரை ஏராளமான போராளி

களைப் பலியெடுத்துள்ள ஈழ தேசியப் போராட்டத்து உட்கொலைப் பாரம்பரியத்தின் நச்சுத் தொடர்ச்சிதான் இந்தக் கொலையும் என்பது பலருக்கும் புரிந்திருக்கிறது. வரலாறு என்பது இன்றுடன் முடிவடைந்து போகும் ஒன்றல்ல. அது போலவே இப்போது விடப்படும் அறிக்கைகளும் எழுதப்படும் தீர்ப்புகளும் என்றென்றைக் குமே சத்தியக் கடதாசிகளாக இருக்கப் போவதுமில்லை. காலம் என்கிற ஒரு மந்திரவாதி எல்லா உண்மைகளையும் வரலாற்றில் மறைக்கப்பட்ட விடயங்களையும் ஒரு நாள் வெளியே கொண்டு வரு வாள். அது வரையில் எங்களுடைய "நம்பிக்கைகளுடன் சிலவேளை நாங்கள் தோற்றுப் போக வேண்டி நேர்ந்தாலும்" ஆச்சரியப்பட ஒன்றுமில்லை.

கடந்த பதினைந்து வருடங்களாக மிகவும் நெருங்கிய நண்பர்களாக என்னுடைய இலக்கிய / அரசியல் வாழ்க்கையின் அந்தரங்கத் துணை வர்களாக இருந்த பலரை மிகவும் துயர் சூழ்ந்த நிலையில் இழந்து விட்டிருக்கிறேன். இலங்கை இராணுவம், இந்திய இராணுவம், விடுதலைப் புலிகள் மற்றும் இயக்கங்கள் என்று எல்லோருமே என்னுடைய நண்பர்களைப் பலிகொண்டுள்ளனர். அவரவர்க்கு அவரவர் சோகங்கள் என்பது எங்களுடைய மக்களைப் பொறுத்த வரையில் அனைவருக்குமே பொருந்தும் ஒரு துரதிர்ஷ்டவசமான உண்மை என்றாலும் இத்தகைய மனித இழப்புகளின் விலையையும் முக்கியத்துவத்தையும் இதய பூர்வமாக உணர்ந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு இறுகிப்போன இராணுவக் கலாசாரத்தாலும் இராணுவ மனோநிலையாலுமே எம்மில் பெரும்பாலானோர் வசியப்படுத்தப் பட்டுள்ளார்கள் என்று தோன்றுகிறது. "போர்க்களத்துக்குச் சென்றவர் கள் வென்றதுண்டு, வந்ததில்லை" என்ற ஜெர்மானியக் கவி பிறெஹ்ட் பாடுவார். வெற்றிகளின் களிப்பில் யுத்த அவலத்தையும் வராது போனவர்களையும் மறந்து போகப் பண்ணுகிற ஒரு கருத்தியல் ஆக்கிர மிப்புத்தான் இப்போது நமது ஊரில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. கேள்விகளுக்கு அப்பாலான ஒரு தலைமைப் பீடமும் நம்பிக்கையை யும் தலைவர் மீதான விசுவாசத்தையும் தவிர வேறெதையுமே கருதாத ஒரு விடுதலைப் பட்டாளமும் – அது எவ்வளவு தான் சாமர்த்தியம் மிக்கதாக இருந்தாலும் – அது உண்மையான விடுதலையைப் பெற்றுத் தந்து விடப் போவதில்லை. இது வரலாற்றின் துயரம்; துயரத்தின் வரலாறு. இந்த அடிப்படையைப் புரிந்து கொண்டபடியால்தான் நண்பன் சபாலிங்கத்துக்குத் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் பரிசளிக்கப்பட் டன. கருத்துக்களைக் கருத்துக்களின் தளத்தில் சந்திப்பது எனபதும் பேனா முனையைப் பேனாமுனையில் சந்திப்பது என்பதுமே வீரத் துக்கு அழகு. பேனா முனையைத் துப்பாக்கிக் குண்டுகளால் சிதைப் பதுதான் மாவீரம் என்பது எங்களுடைய கருத்தியலாக மாறி விட்டால் எங்களுடைய தேசத்தின் கல்லறைக்குள் ஒரு எலும்புக்கூடு கூட மிஞ்சாது. கல்லறையின் மேல் ஒரு பட்டிப்பூ கூட பூக்காது. இரத்தம் தோய்ந்த வெறும் காற்றும் புத்திர சோகத்தின் முடிவற்ற

அழுகுரலும்தான் மிஞ்சும். மறுபடியும் மறுபடியும் இத்தகைய படுகொலைகள் இடம் பெறுவது என்பது அந்தப் படுகொலைகள் பேசும் மொழி என்ன என்பதை எங்களுக்குத் தெளிவாகச் சொல்கிறது.

"உண்மையில் இத்தகைய கொலைகள் பயனுடையது மட்டுமன்றி அவசியமானதும் கூட. இத்தகைய படுகொலைத் தீர்ப்புக்கள் நாங்கள் எவ்வித ஈவு இரக்கமுமின்றித் தொடர்ந்தும் போராடுவோம்; எதற்கும் தயங்க மாட்டோம் என்பதை உலகுக்குக் காட்டுகின்றன. எதிரிகளை அச்சுறுத்தவும், கிலி கொள்ள வைக்கவும் நம்பிக்கை இழக்கச் செய்யவும் மட்டுமின்றி நமது சொந்தப் போராளிகளை உலுப்பவும் முழுமையான வெற்றி அல்லது பூரணமான அழிவு இரண்டில் ஒன்றைத் தவிரப் பின் வாங்குதல் என்ற பேச்சே இல்லை என்பதை அவர்களுக்குக் காட்டவும் இத்தகைய படுகொலைகள் எமக்கு அவசியம்.''

சோவியத் புரட்சியின் பின்பு சார் மன்னரும் அவருடைய மனைவியும் ஐந்து பிள்ளைகளும், வீட்டு வேலைக்காரரும், வீட்டு மருத்துவரும், சமையல்காரரும், பிள்ளைகளின் வளர்ப்பு நாயும் கொல்லப்பட்டதை நியாயப்படுத்தித் தன்னுடைய நாட்குறிப்புகளில் ட்ரொட்ஸ்கி எழுதியுள்ளவற்றிலிருந்து ஒரு பத்தியே மேலுள்ளது.

ட்ரொட்ஸ்கியினுடைய மகன் லியோன் ஸேதவ் பின்பு ஸ்டாலினுடைய கையாட்களால் பரிஸ் நகரில் வைத்துச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். ட்ரொட்ஸ்கியும் மெக்ஸிகோவில் வைத்து ஸ்டாலினின் ஆட்களான மெக்ஸிகோ இடதுசாரிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்டார். ஒரு வரலாற்றுக் குறிக்கோளை நிறைவேற்றுவதாக எத்தகைய படுகொலைகளையும் புரியலாம் என்று நம்பியவர்களுள் ட்ரொட்ஸ்கியும் ஒருவர். அத்தகைய தர்க்கம் அவருடைய படுகொலையில் மட்டுமன்றி ஸ்டாலினை விரோதித்த லட்சக் கணக்கானோரின் படுகொலைகளிலும் முடிந்தது.

விசுவாசமும் நம்பிக்கையும் எல்லாவகையான படுகொலைகளையும் நியாயப்படுத்தும் என்பது எமது தேசியப் போராட்டத்திலும் ஊடுபாவாக ஓடி நிற்கிறது. எனினும் இது எங்களுடைய தேசியத் தற்கொலை என்பதை நாங்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய படுகொலையைப் புரிபவர்களும் நியாயப்படுத்துபவர்களும் திரிகரண சுத்தியாக நம்புவது என்னவென்றால் இத்தகைய படுகொலைகள் தாம் சார்ந்த குறிக்கோளை எய்த அவசியம் என்பதை மட்டுமல்ல அந்தக் குறிக்கோள் புனிதமானது, தெய்வீகமானது அல்லது உன்னதமானது என்பதால் இத்தகைய படுகொலைகளைப் புரிபவர்கள் சாதாரணமான ஒழுக்கத்தளைகளுக்கு அப்பாற் பட்டவர்கள் என்பதையுமாகும். இது ஒரு ஆழ்ந்த, கேள்விக்குட் படுத்தப்பட முடியாத ஒரு நம்பிக்கையாகும்.

மூடுண்ட மனமும் கோட்பாடுடன் சார்ந்து இறுகிப்போன சிந்தனையின் உறுதிப்பாடும், விமர்சனங்களை வெறுக்கும் போக்கும்

அரசபலத்துடனும் இராணுவ பலத்துடனும் ஒன்றிணையும்போது கிடைப்பது : ஹிட்லர், பொல்பட் ஸ்டாலின்.

"கிறிஸ்துவின் பெயரால் நான் உங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன். நீங்கள் தவறிழைப்பது சாத்தியம் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளுங்கள்"

குறொம்வெல் அவர்களுடைய இந்த அறிவுரையை சபாலிங்கம் மிகவும் மதிப்பு வைத்திருந்த றெஜி சிறிவர்தன அவர்களின் கட்டுரையொன்றிலிருந்து நான் பெற்றுக் கொண்டேன். எதிர்காலத்திலும் துப்பாக்கிக் குண்டுகளைத் தீர்க்க முன்பாகக் கொலையாளிகள் இந்த அறிவுரையை நினைத்துப் பார்ப்பார்களா என்பதை நினைத்துப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை!

ஜூன் 02 -15, 1994

தேசிய வாதத்தின் எல்லைகள்

இலங்கையில், பொஸ்னியாவில், சேர்பியாவில் மட்டுமல்லாது உலகப் பரப்பின் பல்வேறு இடங்களிலும் தேசியவாதத்தின் எழுச்சி தீவிரமாக உள்ளது என்பது இன்று விவாதத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு நிலையாகும். இந்தத் தேசியவாத எழுச்சி அல்லது சமூகவியல் அறிஞர் ஒருவர் குறிப்பிடுவது போல "இனத்துவத்தின் மீள் வருகை" என்பது பொருளாதாரத்தில் முன்னேற்றமடைந்த நாடுகள், பின்தங்கிய நாடுகள் என்ற வேறுபாடுகளற்று எல்லாவகையான நாடுகளிலும் மேலெழுந்துள்ளது. வளம் பெற்ற நாடான கனடாவின் பிரஞ்சு மொழி மேலாதிக்கம் பெற்ற கெபெக் மாநிலம் பிரிவினையை முன் வைக்கிறது. "தனித்துவமான மக்கள்" வேறுபட்ட தேசியம் என்பதன் அடிப்படையிலேயே இந்தத் தேசியவாத எழுச்சிகளும் மீள் எழுச்சிகளும் மேலோங்குகின்றன.

சோவியத் யூனியன் உடைவுக்குப் பிற்பாடு கிழக்கு ஐரோப்பா எங்கணும் இனத்துவ அரசுகள் மேலோங்கிகளாக எழுந்துள்ளன. இனத்துவமும் அதிலிருந்து ஊற்றெடுக்கும் தேசியவாதமுமே ஆட்சி பெற்ற அரசியல் கருத்து நிலையாகத் தீர்மானம் பெற்றுள்ளது என்னும் நடைமுறை யதார்த்தத்திலிருந்து விலகி ஓடுவது இப்போது எவருக்கும் சாத்தியமில்லை.

எனினும் இந்த நிகழ்காலப் போக்கை அடியொற்றி எல்லா வகையான பிரச்சினைகளுக்கும் இனத்துவத் தீர்வை அல்லது தேசியவாதம் முன் மொழியும் தீர்வுகளைக் கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றுவதிலும் ஏற்றுக் கொள்வதிலும் மனிதகுலத்துக்கு நிறைந்த தயக்கம் இருக்க வேண்டும் என்ற ஒரு எச்சரிப்புக் குரலை நாம் எழுப்ப விரும்புகிறோம். இத்தகைய எச்சரிப்புக் குரலை – ஏன், எதிர்ப்புக்குரல் என்று கூடச் சொல்லலாம் – நாம் எழுப்புவதற்கு முக்கியமான காரணங்கள் பல உள்ளன.

முதலாவதாக, இனத்துவ மற்றும் தேசியவாத எழுச்சிகளின் ஊடாகப் புதிய தேசங்கள் உருவாகிற அதே நேரம் ஏற்கனவே இருக்கும் தேசிய அரசுகள் பல தமது நலன்களைப் பேணக் கூட்டமைப்புகள், பிரதேசக் கூட்டாட்சிகள் போன்ற தேசியத்துக்கு அப்பாலான அரசியல், சமூக உருவாக்கங்களை நாடிச் செல்கின்றன. உதாரணமாக ஐரோப்பிய ஒன்றியம் (EEC), ஆசியான் (ASEAN), வட அமெரிக்கக் கட்டற்ற வியாபார ஒன்றிணைப்பு (NAFTA) போன்றவை வளம் பெற்ற மேலைநாடுகள் தமக்கிடையே தேசிய எல்லைகளின் நீக்கத்தை நடைமுறைப்படுத்துகிற அதே நேரம், அபிவிருத்தியடையாத கொலனித்துவத்துக்குப் பின்னான நாடுகளில் இத்தகைய தேசிய எழுச்சிகளையும் மீள் - எழுச்சிகளையும் நமது நலன் கருதி ஊக்குவிக்கின்றன என்பதை நாம் கவனத்திலெடுக்க வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, தேசியவாதம் என்பது பலரும் நினைப்பது போல ஒரு சர்வரோக நிவாரணியும் அல்ல. எந்தத் தேசியவாதத்திற்கும் அது மேலெழுந்த / மேலெழுகிற சமூக, அரசியல் வரலாற்றுச் சூழலை ஒட்டித் தனித்தன்மையான குணாம்சங்கள் இருக்க நேரிடுகின்றன. இந்தக் குணாம்சங்களின் அடிப்படையில்தான் எந்தவொரு தேசியவாதத்தினதும் போக்கு வடிவமைக்கப்படுகிறது. விரல் விட்டெண்ணக் கூடிய சில சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே தேசியவாதம் மானுட விடுதலை என்ற உயர்ந்த அர்த்தத்தில் தேசிய விடுதலையாகப் பரிணாமம் பெற முடிந்திருக்கிறது. பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் தேசியவாதம் ஆக்கிரமிப்பாகவும், நாஸிஸமாகவும், பாசிஸமாகவும் சீரழிந்துள்ளது.

தேசியவாதத்தின் பொதுவானதும் குறிப்பானதுமான வரலாற்றுப் பாடங்கள் சுட்டுவது என்னவென்றால் தேசியவாதம் மற்றவர்களை அல்லது "வெளியார்கள்" என்று தான் உருவகிப்பவர்களை விரட்டுகிறது அல்லது கொல்கிறது; யார் இந்த "வெளியார்கள்" என்பது காலத்துக்கும், அரசியல், சமூக வரலாற்றுத் தேவைகளுக்கும் ஏற்ப உருவகித்துக் கொள்ளப்படுவது வழக்கம். சிங்கள – பௌத்த தேசியவாதத்திற்கு தமிழர்கள், முஸ்லீம்கள், மலையாளிகள் அனைவரும் 'வெளியார்,' இந்துத் தேசியவாதிகளுக்கு முஸ்லிம்கள் வெளியார்; ஈழத் தமிழ்த் தேசியவாதத்திற்கு (இப்போதைக்கு) முஸ்லீம்கள் வெளியார். ஹிற்லருடைய ஆரிய – ஜேர்மன் தேசியவாதத்துக்கு நீலக் கண்களும் ஆரியர்களுமல்லாத மற்றைய அனைவருமே வெளியார்கள்.

இத்தகைய வெளியார் என்ற உருவகிப்பும் வெளியார் நீக்கமும் தேசிய வாதங்களுக்கு அடிப்படையிலேயே ஒரு ஜனநாயகமற்ற இயல்பைத் தருகின்றன. இன்னொரு தளத்தில், தன்னுடைய இருப்பையும் உன்னதத்தையும் வலியுறுத்த எல்லாத் தேசிய வாதங்களும் கடந்து போன "பொற்காலங்களின்" வரலாற்று, இலக்கிய, கலாசார மேன்மைகளிலிருந்து தமக்குத் தேவையான தமது இன்றைய அரசியலுக்குச் சாதகமான விவரங்களையும் அம்சங்களையும் மட்

டுமே பொறுக்கி எடுத்துத் தமது அடையாளத்தை நிறுவுகின்றன. பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் இத்தகைய தேசியவாதங்கள் ஒரு மேலாதிக்கத்துக்கு எதிராக இன்னொரு மேலாதிக்கத்தையே முன் வைக்கின்றன. உதாரணமாக சிங்கள – பௌத்த தேசியவாதத்தின் மேலாதிக்கத்தை எதிர்க்கிற தமிழர்களின் தேசியவாதப் போராட்டம் சோழர் காலத்தையும் சோழச் சிந்தனைகளையுமே இப்போது வலி யுறுத்துகிறது. சோழர்கள் எவ்வளவுதூரம் மேலாதிக்க வாதிகள் என்பதையும் நெறிமுறையற்ற அரசியல் நிகழ்த்தியோர் என்பதையும் இந்தத் தேசியவாதம் ஒன்றில் கணக்கிலெடுக்காது; அல்லது நியாயப் படுத்திவிடும். இதுபோலவே சேர்பியர்களின் அகண்ட சேர்பியா பூமி என்கிற கனவும், இஸ்ரேலின் வாக்களிக்கப்பட்ட பூமி என்கிற விஸ்தரிப்பும். இவை ஒரு சில உதாரணங்கள்தான் எனினும் எல்லாத் தேசிய வாதங்களிலிருந்தும் இத்தகைய போக்குகளுக்கு உதாரணம் காட்ட முடியும்.

தேசியவாதங்களின் முக்கியமான இன்னொரு எல்லைப்பாடு, அது பன்மைத் தன்மையை ஒருபோதுமே ஊக்குவிப்பதில்லை என்ப தாகும். உதாரணமாக மதத்தால் இஸ்லாமியராக இருக்கும் ஒருவர் இன்றைய தமிழ்த் தேசிய வாதத்துள் அடங்க மாட்டார்; அனு மதிக்கப்படவும் மாட்டார். இதுபோலவே போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் சங்கிலியனது எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் போது கத்தோலிக்கர்களாக மதம் மாறிய 500 தமிழர்களை மன்னாரில் சங்கிலியன் வெட்டிக் கொன்றபோது அந்த நேரத்து எதிர்ப்புத் தேசியவாதம் 'தமிழ்ச் சைவ'மாகவே இருந்தது. கத்தோலிக்கர்களுக்கு அந்தத் தேசிய வரையறையுள் இடமிருக்கவில்லை. காலத்துக்குக் காலம் இத்தகைய தேசிய வாதங்கள் தமது "தேசிய மூலங்களை" மீள வரையறை செய்கின்றன; சில புதிதாய்ச் சேரும், பல அழியும். எனவே "மாறற்ற ஒரே மூலகங்கொண்ட தேசியம் ஒன்று" என்னும் அடியிலிருந்து தேசியவாதங்களுக்கு நியாயம் கற்பிக்க முடியாது.

இன்னொரு வழியில் சொல்வதானால், எந்த தேசிய அடையாள மும் ஒரேமாதிரியானதாக மாறற்ற ஒன்றாக இருந்ததில்லை; இருக்கப் போவதுமில்லை. "தமிழன் என்றோர் இனமுண்டு; தனியே அவர்க் கோர் குணமுண்டு" என்று சும்மா பாடிவிட்டுப் போனாலும் இந்தக் "குணம்" காலங்காலமாக மாறியே வந்துள்ளது.

நீண்ட காலமாக இலங்கைக்கு வெளியே வாழ்ந்து வந்த தமிழர் களில் சிலர் எண்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் யாழ் திரும்பி வந்தபோது தமிழ் பேசத் தெரியாத காரணத்தாலும், ஊர்ப் பரிச்சயமின்மையா லும் வெளியார்கள் என்றும் அரச உளவாளிகள் என்றும் கொல்லப் பட்டமையை நாம் அறிவோம்.

இன்று தமிழ் மொழியே பேசத் தெரியாத ஒரு பெரிய தலைமுறை வெளிநாடுகளில் வளர்கிறது. இவர்களுக்கு இன்றைய தமிழ்த் தேசிய வாதத்துள் இடம் கிடைக்குமா என்ற கேள்வியில் தேசிய வாதங்களின் அடிப்படையான ஒரு எல்லைப்பாடு தங்கியுள்ளது. இது யார்

தமிழர்கள், யார் தமிழரல்லாதவர் என்று தீர்மானம் எடுப்பதிலுள்ள நுணுக்கமான பிரச்சனைகளைக் காட்டுகிறது. இத்தகைய சூழலில் தான் தேசியவாதத்தின் எல்லைப்பாடுகளையும் தேசிய விடுதலையின் சாத்தியப்பாடுகளையும் பற்றி நாம் கவனங்கொள்ள வேண்டிய தேவை எழுகிறது.

பல சந்தர்ப்பங்களில் தேசியவாதத்தையும் தேசிய விடுதலையையும் ஒன்றாகப் போட்டுக் குழப்பி விடுகிற ஒரு நிலைமையை அரசியலிலும் கலாச்சாரத்திலும் பார்க்கலாம். பிரித்தானியர்களுக்கும் பிரெஞ்சுக் காரருக்கும் மற்றும் அவர் போன்ற ஏனைய ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக் கும் எதிராக எழுந்த கொலனித்துவத்தினால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்கள் தேச விடுதலைப் போராட்டங்கள் என ஆரம்பத்தில் அழைக்கப்பட்டன. இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் ஒரு நல்ல உதாரணம். இந்த போராட்டங்கள் அந்நிய ஏகாதிபத்தியங்களுக்கெதி ரான போராட்டங்கள் என்ற வகையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை யாக இருந்த போதிலும் 'விடுதலை'யின் பின் அந்நிய ஏகாதிபத்தியம் இருந்த இடத்தில் சொந்த நாட்டு உயர் வர்க்க, மேலோங்கிகளின் ஆட்சியே நிறுவப்பட்டது. தேசிய எழுச்சி பரவலாக மக்கள் அனை வரையுமே உலுப்பி விட்டிருந்தாலும் ஒரு இறுதி ஆய்வில் மேலோங்கி களான ஒரு சிறு வர்க்கத்தினரே ஆட்சியைப் பிடித்து விடுகிறார்கள். இந்திய, இலங்கை வரலாற்றில் மட்டுமன்றி ஆபிரிக்க நாடுகளின் வரலாற்றிலும் இதுவே இடம் பெற்றுள்ளது. எல்லா மனிதர்களுக்கும் சமத்துவமான வகையில் விடுதலையைப் பெற்றுத் தரும் ஒன்றாக அத்தகைய போராட்டங்கள் அமையவில்லை. இன்னும் குறிப்பாகச் சொல்வதானால் அந்நியரின் ஆட்சி பெயரளவிலேயே நீக்கப்பட்டது. சிந்தனையிலும் வாழ்க்கை முறையிலும், கல்வி அமைப்பிலும், மொழி யிலும் அரசியலிலும் அந்நியராட்சியின் மொத்த வடிவத்தையே சுதந்திரத்துக்குப் பின்பு ஆட்சிக்கு வந்த எல்லா உள்ளூர் அரசுகளும் பின்பற்றின. எனவே இந்திய தேசிய வாதமும் சரி, இலங்கைத் தேசிய வாதமும் சரி இவை போன்ற வேறு தேசிய வாதங்களும் சரி மானுட விடுதலைக்கான எந்தவொரு ஒழுங்கு முறையையோ திட்டத்தையோ கொண்டிருக்கவில்லை. இதனால் தான் சுதந்திரத்துக்குப் பிற்பாடும் பலவகையான மக்கள் போராட்டங்கள் எழலாயின.

நாங்கள் வலியுறுத்த விரும்புவதென்னவெனில், அந்நியரிடமிருந்து சுதந்திரம் பெறப் போராடிய ஒரு தேசியவாதத்துக்கும் சரி, சுதந்திரத் திற்குப் பிற்பாடு இந்த நாடுகளில் இனத்துவத்தின் அடிப்படையில் எழுந்த தேசிய வாதங்களுக்கும் சரி (சீக்கிய, வங்காளி, தமிழ்) அடிப் படையான வேறுபாடுகள் உள்ளன. எனினும், இவையனைத்தையும் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள் என்றோ அல்லது விடுதலைப் போராட்டங்கள் என்றோ வரையறை செய்வதில் மிகுந்த தடங்கல்கள் உள்ளன.

விடுதலையும் தேசிய விடுதலையும் எங்களுடைய புரிந்து கொள்ள லின்படி சமத்துவம், சுதந்திரம், மானுடம் ஆகிய விழுமியங்களின்

மேல் கட்டப்படுவது. இந்த சமத்துவம், இனத்துவ சமத்துவம் மட்டு மல்ல. பொருளாதார சமத்துவம், பால் அடிப்படையிலான சமத்துவம் போன்ற அனைத்தையும் உள்ளடக்க வேண்டும்.

தேசியவாதப் போராட்டங்கள் பல ஆரம்பத்தில் இத்தகைய இலட்சியங்களை முன்வைத்துப் போராட ஆரம்பித்தாலும் இடைநடு வில் இந்த இலட்சியங்களை இழந்து விடுவதைப் பார்க்கிறோம். ஒரு போராட்டம் விடுதலைப் போராட்டமாக இருக்கிறதா அல்லது விடுதலைப் போராட்டமாகப் பரிணமிப்பதற்குரிய வித்துக்களையா வது கொண்டிருக்கிறதா என்பதை இனங்கண்டு கொள்வது மிகவும் சுலபமானதும் தெளிவானதுமான ஒரு விஷயம் ஆகும்.

பின்வரும் அம்சங்களின் ஒரு போராட்டம் என்னவகையான நிலைப்பாடுகளை எடுக்கிறது, அல்லது நடைமுறையில் கைக்கொள் கிறது என்பது இந்த வகையில் எமக்கு முக்கியம்.

(அ) நிலம் மற்றும் உற்பத்தி சாதனங்களின் உரிமைப்பாடு.

(ஆ) பால் (Gender) மற்றும் பெண்நிலைவாதம் தொடர்பான நடைமுறை.

(இ) சாதிமுறை குறித்த கருத்தியல்.

(ஈ) ஏனைய தேசிய இனங்கள் குறித்த நிலைப்பாடு.

இத்துடன் கூடவே, ஒரு போராட்ட இயக்கமானது உள்ளார்ந்த ஜனநாயகம், மாற்றுக் கருத்துக்களை வெளியிடும் சுதந்திரம், போன்ற அம்சங்களில் ஜனநாயகத்துவம் கொண்டதாக அமைகிறதா எனும் அம்சமும் மிகவும் முக்கியமாகிறது.

ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம் என்ற ஒரே காரணத்தி னால் மட்டும் எந்தப் போராட்டத்துக்கும் கண்மூடித்தனமாக அங்கீகாரம் கிடைப்பதில்லை. அதுபோலவே மேற்கூறிய அம்சங்களில் அடிப்படையிலேயே பிழையான நிலைப்பாடுகளிலிருந்தால் விடுதலை என்ற குறிக்கோள் தவறிப் போய் விடுகிறது. அப்படியான ஒரு நிலையில் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள் வெறுமனே தேசிய வாதப் போராட்டங்களாகக் குறுகி விடுகின்றன.

இத்தகைய தேசியவாதப் போராட்டங்களில் மானுடம் சுடர் விடுவது சாத்தியமில்லை. மேலும் இத்தகையதொரு சூழலில் "விடு தலை" என்னும் உன்னதமான கருதுகோள் ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத் தினரின் அல்லது குழுவினரின் தன்னலம் மட்டுமே சார்ந்த தேசிய வாதமாகச் சீரழிந்து விடும். தமிழர்களின் விடுதலையையும், முஸ்லீம் களின் விடுதலையையும் பற்றிப் பேசுவோர், அதற்காகப் போராடு வோர் இந்த அடிப்படையான உண்மையைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியது ஒரு கட்டாய பாடமாகும். சிந்திக்கிறார்களா?

ஜூன் 16 -29, ஜூலை 13, 1994

வதை முகாம்கள் எழுப்புகிற கேள்விகள்

படுகொலைகளைப் பற்றியும் இன அழிப்புகளைப் பற்றியும் கேள்விப்படுவதும் வாசிப்பதும் எழுப்பும் உணர்வுகளுக்கும், அவற்றுக்கூடாக "வாழ்ந்து வருதல்" தரும் அனுபவங்களுக்கும் வித்தியாசங்கள் நிறையவே உள்ளன. அது போலவே படு கொலைகள், இன அழிப்புகள் நடந்த இடங்கள் அவை பற்றிய வரலாற்றுணர்வுடன் பேணப்பட்டிருக்கும் ஆவணக் காப்பகங் கள், நினைவுச் சாலைகள் போன்றவற்றைப் பார்க்கக் கிடைக் கிற போது எழும் உணர்வுகளும், கிளரும் நினைவுகளும் இன்னொரு வகையானவை.

ஹிட்லருடைய தலைமையிலான தேசிய சோஷலிஸ்டுகள் 1933க்கும் 1945க்கும் இடையிலான காலத்தில் யூதமக்களுக்கும், தங்களுடைய அரசியல் கருத்துக்களுக்கு எதிரானவர்களுக்கும் இழைத்த பயங்கரம் மனித குல வரலாற்றிலேயே மிகவும் மோசமானது ஆகும். 60 லட்சம் யூதமக்களும், லட்சக்கணக்கான ஹிட்லரின் 'அரசியல் எதிரிகளும்', மற்றும் அங்கவீனர், ஒரு பால் உறவினர். நாடோடிகள் போன்ற "தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும்" திட்டமிடப்பட்ட முறையில் நச்சுவாயுக் கூடங்களில் கொல்லப்பட்டனர் என்பது பெரும்பாலானோர் அறிந்ததே.

தேசிய சோஷலிஸ்டுகள் இக்காலப் பகுதியில் ஜெர்மனி யிலும் தாம் கைப்பற்றிய பிற நாடுகளான ஒஸ்திரியா, போலந்து, ஃபிரான்சு போன்ற நாடுகளிலும் Concentration Camps என்று அழைக்கப்பட்ட கொலை முகாம்கள் பலவற்றை நிர்மாணித்து லட்சக்கணக்கான மக்களைத் துன்புறுத்தி வேலை வாங்கிய பிற்பாடு கொன்றொழித்தார்கள்.

இத்தகைய கொலை முகாம்கள் பலவற்றின் நினைவுத் தடங்கள் ஐரோப்பாவில் இன்றும் நாற்சிக் கொடுமையாளர்

களின் குரூரங்களை நினைவுபடுத்தும் அவலங்களாகப் பேணப்பட்டு வருகின்றன. வரலாறு, அரசியல் கற்கும் மாணவர்கள் மட்டுமன்றி எல்லாப் பாடசாலை மாணவர்களையுமே இத்தகைய நினைவுத் தடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று இனப்படுகொலையின் பயங்கரங் களையும் நாசத்தையும் உணர்வுபூர்வமாக விளக்கும் நடைமுறைகள் ஐரோப்பாவின் பாடசாலைகளில் உள்ளன.

நாற்சிகளின் கொலை முகாம் ஒன்று 1938 இல் ஒஸ்ரியாவில் உள்ள மோத் ஹவுஸன் என்ற இடத்திலும் அமைக்கப்பட்டது. 1945இல் நேச நாட்டுப் படைகளால் விடுவிக்கப்படும் வரையில் பயங்கரத்தையும் அவலத்தையும் பரப்பிய மோத்ஹவுஸன் கொலை முகாம் இன்று அந்தப் பயங்கரங்களைப் பார்ப்போர் நினைவு கூரும் ஒரு ஆவணக் காப்பகமாக மாற்றப்பட்டுப் பேணப்பட்டு வருகிறது. ஒரு லட்சத்துப் பதினோராயிரம் பேரைப் பலிகொண்ட இந்தக் கொலை முகாமிலும் சுற்றாடலிலும் உள்ள மண், குருதியில் தோய்ந்த மண்ணாக மாறி விட்டது என்று ஒரு ஜேர்மன் மொழி எழுத்தாளர் குறிப்பிடுகிறார்.

கிட்டத்தட்ட நூறு ஏக்கர் பரப்பில் அமைந்திருந்த இந்த வதை முகாமின் கட்டிடங்களும் உபகரணங்களும் இருந்தது இருந்தபடியே பேணப்பட்டுள்ளன. முகாமின் வாசலிலுள்ள மிகமிகப் பெரிய இரும்புக் கதவின் முன்பு போய் நிற்கிறபோது இது முகாமல்ல ஒரு பெரிய கோட்டை என்ற உணர்வுதான் எவருக்கும் ஏற்படும்.

சுற்று மதில்கள் யாவும் கருங்கற்பாறைகளால் கோட்டை மதில்கள் போல 20 அடி 30 அடி உயரத்திற்கு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த மதில்கள் சீனப்பெருஞ்சுவர் மாதிரி ஆங்காங்கே வளைந்து நீண்டு செல்கின்றன. இடையிடை காவல் கோபுரங்கள்.

மோத் ஹவுஸன் வதை முகாம் அமைக்கப்பட்டதன் பிரதான காரணம் அதனருகே கருங்கற் பாறைகள் நிறைய இருந்தமையும் கல்லுடைக்கும் கற்குழி (quarry) ஒன்று ஏற்படுத்தி ஆயிரக்கணக்கா னோரை கடூழியத்தில் ஈடுபடுத்தும் வாய்ப்பு இருந்தமையும் தான்.

வீனர் கிறாபன் என்று அழைக்கப்பட்ட இந்தக் கற்குழியில் வேலை செய்வதற்காக இரண்டு லட்சம் யூதர்களும் ஏனைய அரசியல் கைதி களும் நாற்சிப் படையினரால் மோத் ஹவுஸன் கொலை முகாமிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். மோத்ஹவுஸன் முகாம் ஒரு தலைமை முகாமாக இருந்தது. அதன் கீழ் வேறும் 49 முகாம்கள் இருந்தன. நாற்சிகளின் பாதுகாப்பு கருதியும், மாற்று நிலைப்பாட்டை எடுக்கக் கூடியவர்கள் என்று நாற்சிகள் கருதிய பல சிறு இனத்துவ மக்கள் குழுக்களும் திரள் திரளாக இந்த முகாம்களுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டார்கள்.

மோத்ஹவுஸன் கொலைமுகாமின் தலைவாசலூடாக உள்ளே நுழைந்தால் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் ஒரே நேரத்தில் உடற்பயிற்சி செய்யத் தகுந்ததான பெரிய மைதானம் ஒன்றில் நிற்பதாக நீங்கள்

உணர்வீர்கள். இந்த மைதானத்தில் தினமும் மூன்று முறை கைதிகள் எண்ணப்படுவர். பகிரங்க மரண தண்டனை வழங்கப்படுவதும் இந்த மைதானத்தில்தான். மைதானத்தின் எல்லாப்புறங்களிலும் கைதிகளை அடைத்து வைக்கும் மரத்தாலான குடிசைகள் வரிசை யாக உள்ளன. இந்தக் குடிசைகளுக்கு இலக்கங்கள் வழங்கப்பட்டிருந் தன. சில குடிசைகள் 'சிறப்புக்' கைதிகளுக்கென ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன.

உதாரணமாக 20ம் இலக்கக் குடிசைக்குள் 4300 கைதிகள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் கொம்யூனிஸ்ட்டு களும், நாற்சிகளுக்கு எதிராக யுத்தத்திலீடுபட்டுச் சிறைப்பிடிக்கப் பட்ட செம்படை உத்தியோகத்தர்களுமாவர். இவர்கள் K கைதிகள் என அழைக்கப்பட்டனர். ஏனைய யூதக் கைதிகளைப் போல இவர்களுக்கு இலக்கங்கள் வழங்கப்படவில்லை.

K என்பது துப்பாக்கிக் குண்டு என்று அர்த்தப்படும் Kugel எனும் ஜெர்மன் வார்த்தையின் முதலெழுத்தாகும். K – கைதிகள் பட்டினி போடப்பட்டே கொல்லப்பட்டார்கள். எஞ்சியிருந்தோர் தலையின் பின்புறம் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள்.

எல்லாக் கைதிகளுக்கும் பொதுவாக ஆங்காங்கே பொதுக் கழியலறைகள் இருந்தன. அவற்றுக்கு மறைப்புகளில்லை. ஆண் – பெண் பேதமின்றி நூற்றுக்கணக்கானோர் வரிசையாகச் செல்ல வேண்டி இருந்தது.

வாரத்துக்கு ஒரு முறை குளியல். பெரிய குளியலறைகள்; உத்தரத்தி லிருந்து நூற்றுக்கணக்கான தண்ணீர்க் குழாய்கள் தூங்குகிற அறைகள். ஆடு, மாடுகள் மாதிரி ஒரே நேரத்தில் ஆயிரக்கணக்கானோர் ஆடைகள் அற்று இதற்குள் தள்ளப் படுவார்கள். வெளியே பயங்கர மான குளிர் உறையும் பனிக்காலத்திலும் பச்சைத் தண்ணீரே குழல்களூடாகச் சீறி வரும். மூன்று நிமிடக் குளியல். மத்தியானச் சாப்பாடாக 3 உருளைக் கிழங்குகள். இரவுச் சாப்பாடு 250 கிராம் பாண். காலையில் வெறும் கோப்பி.

பசியாலும் நோயாலுமே ஆயிரக்கணக்கானோர் இந்தக் கொலை முகாமில் செத்து மடிந்தனர். உடல்பலம் வாய்ந்தவர்களாக இருந்த ஆண்களும் பெண்களும் கற்குழியில் கடூழியத்துக்கு உட்படுத்தப்பட் டார்கள். கொலை முகாமிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி அமைக்கப்பட்டிருந்த கற்குழிக்குச் செல்ல 186 படிகள் இருந்தன. ஆரம்பத்தில் இந்தப் படிகள் ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்டிராததால் ஏறி இறங்குகிற போது ஆயிரக்கணக்கானோர் செத்தொழிந்தனர்.

"மரணப் படிக்கட்டுக்ள" (To Desstiege) என்று அழைக்கப்பட்ட இந்தப் படிக்கட்டுகளில் 50 கிலோகிராம் கருங்கல்லைச் சுமந்த வண்ணம் விரைவாக ஏறும்படி கைதிகள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். ஏறும் வழியில் தவறி விழுபவர்கள் மண்டை பிளந்தபடி நிலத்தில் வீழ்வார்கள். மெதுவாக ஏறுபவர்களுக்குச் சாட்டையடி விழும். சாட்டையடி பட விரைவாக ஏற முயல்பவர்கள் கால் தடுக்கி

மேலிருந்து விழுவர். நன்றாகக் களைத்துப் போனவர்களும் வேலை செய்ய மறுப்பவர்களும் மேலிருந்து கீழே தூக்கி வீசப்பட்டுக் கொல்லப் பட்டனர். இந்தத் தண்டனையை நாற்சிகள் "பரசூட் பரிசு" என அழைத்தனர். 186 படிகளையும் ஏறி இறங்கிய போது எனக்கு மூச்சு வாங்கியது. சட்டைப் பொக்கெற்றில் பேனா மட்டுமே பாரமாக இருந்தும் ஏறஏறப் படிக்கட்டுகள் வளர்ந்து கொண்டு போவதாகவே தோன்றிற்று.

கவி முருகையனின் கடுழியம் நாடகத்தின் பாங்கன், சயந்தன் ஆகிய பாத்திரங்களின் நினைவு மேலெழுந்தது.

கொலை முகாமின் வெளியே கொன்று எரிக்கப்பட்டவர்களின் சாம்பல் மேடு மலைச்சாரலில் உள்ளது.

கொலை முகாமின் ஒரு மூலையிலே நச்சுவாயுக் கூடம் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. இந்த நச்சு வாயுக்கூடம் குளியலறையாகவே உண்மை யில் தொழிற்படக் கூடியதாக இருந்தது. எனினும் தேவையான போது நச்சு வாயுவான சைக்ளோன் – B (Cyclone – B) செலுத்தப்படக் கூடியதான ஏற்பாடுகள் இருந்தன. வாயு செலுத்தப்படக்கூடிய குழாய்கள் தண்ணீர் குழாய்களோடு தண்ணீர் குழாய்களாக அமைக் கப்பட்டிருந்தன. தேவையான போதெல்லாம் மத்திய கட்டுப் பாட்டு அறையில் இருந்து நச்சு வாயு செலுத்தப்பட்டுக் கைதிகள் கொல்லப்பட்டனர்.

முகாமில் மிகவும் பெரிய நிலத்தடி அறைகளும் அமைக்கப்பட்டி ருந்தன. கொலை முகாமின் ஒவ்வொரு பகுதியாகப் பார்த்துக் கொண்டு செல்லும் போது திடீரென நிலத்தடி அறைகளுக்கான பாதை வருகிறது. இந்த நிலத்தடி அறைகளில்தான் கொல்லப்பட்ட வர்களை எரிப்பதற்கான மூன்று பெரிய உலைகள் இருக்கின்றன. இந்த உலைகளின் இரும்பு வாசல்களில் தினமும் மலர் வளையங் களையும் மலர்ச் செண்டுகளையும் மக்கள் வைத்துச் செல்கிறார்கள். சாம்பலும், இருட்டும் விரவிக் கிடக்கும் இந்த அறைகளுக்குள் அன்றலர்ந்த பூக்கள் ஆங்காங்கே வைக்கப்பட்டுக் கிடப்பது ஒரு பயங்கரம் கலந்த துயர உணர்வை ஏற்படுத்தி விடுகிறது.

உடல்களை எரிப்பதற்கு முன்னால் அவற்றிலிருக்கக் கூடிய தங்கப் பற்கள், மற்றும் கைதிகள் ஒளித்து வைத்திருக்கக் கூடிய தங்க நகைகளை எடுப்பதற்கான அறுவை அறைகளும் நிலத்தடியி லேயே உள்ளன. இந்த அறுவை அறைகளில் ஒருசில, நாற்சி மருத்து வர்களால் பல்வேறு மருத்துவ ஆய்வுகள் செய்யவும் பயன்பட்டன.

கொலை முகாமிலிருந்த கைதிகளைப் பல்வேறு இரசாயன, உயிரியல் பரிசோதனைகளுக்கு நாற்சி மருத்துவர்கள் உள்ளாக்கினார் கள். எலிகளையும், பன்றிகளையும்தான் மருத்துவப் பரிசோதனை களுக்குப் பாவித்தல் வழக்கம் எனினும் நாற்சிகள் தமது குரூரமான மருத்துவப் பரிசோதனைகளுக்கு யூதர்களையே பயன்படுத்தினர். இத்தகைய பரிசோதனைகளுக்கான ஒரு ஆய்வுக் கூடமும் கொலை முகாமின் ஒரு பகுதியில் அமைந்துள்ளது.

கொலை முகாமுக்குக் கொண்டு வரப்படும் ஒருவர் தனது பெயர், விலாசம் அனைத்தையும் இழந்து விடுவார். அவருக்கு ஒரு இலக்கம் தரப்படும். இந்த இலக்கம் ஒரு தகட்டில் பொறிக்கப்பட்டு அவருடைய கையில் கட்டப்பட்டுவிடும். கைதிகளை இனத்துவவாரி யாகவும் நாற்சிகள் பிரித்திருந்தார்கள். கைதிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட முகாம் சீருடைகளில் மேல்புறத்தில் இடது பகுதியில் கைதிகளை வகைப்படுத்தும் முக்கோணப் பட்டைகள் குத்தப்பட்டிருந்தன. இந்தப் பட்டைகள் பல்வேறு நிறத்தன. அரசியல் கைதிகளுக்கு சிவப்பு நிற முக்கோணம், ஒருபால் உறவினர்க்கு றோஜா வண்ண முக்கோணம், யூதர்களுக்கு மஞ்சள் நிற முக்கோணமும் அதனுள் நட்சத்திரமும், குற்றவாளிகளுக்கு பச்சைநிற முக்கோணம் என இந்தப் பட்டியல் நீண்டது.

ஏறத்தாழ ஒன்பதினாயிரம் நாற்சிகள் கொலை முகாமின் நட வடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தனர். SS (Schutz – Staffel) என இவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். உண்மையில் இவர்கள் தேசிய சோஷலிஸ்ட் கட்சியின் சிறப்புப் பிரிவினரே ஆவர். இவர்கள் கொலை முகாமில் சித்திரவதைகளுக்குப் பயன்படுத்திய பல உபகரணங்கள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் எம்மில் பலருக்குப் பரிச் சயமான பல பொருள்கள் இருந்தன. அவற்றுள் மண் நிரப்பப்பட்ட "எஸ் – லோன் பைப்" போன்றதும் ஒன்று. ஏனைய உபகரணங்கள் நகம் பிடுங்கும் இடுக்கிகளிலிருந்து, குதிரை வால் சாட்டை வரை பல வகை. இந்த உபகரணங்களுக்கு ஒவ்வொரு 'செல்லப்பெயர்' வேறு வைத்திருக்கிறார்கள். மண் நிரப்பப்பட்ட பைப்பின் செல்லப் பெயர்: மொழி பெயர்ப்பாளர். இலங்கையிலும் வதைமுகாம்களில் வதைகளுக்குச் செல்லப்பெயர்கள் உள்ளன என்பது ரகசியமல்ல. மஸ்கற், கோகா கோலா என்று அந்தப் பெயர்களும் ஞாபகத்தில் வருவது தவிர்க்க இயலாததாக இருந்தது.

இந்த நூற்றாண்டின் மாபெரும் அநியாயம் என்று சொல்லப்படும் நாற்சிகளின் கொலை முகாம்கள் வரலாற்றின் ஒரு பக்கமாக ஆவணங்களுக்குள் சென்றுவிட்டது என்று நாம் அமைதி கொள்ள முடியாது. பல்வேறு வடிவங்களிலும் பல்வேறு அரசியலுக்கூடாகவும் இத்தகைய பயங்கரங்களின் கூறுகள் மேலெழுவதை ஐரோப்பாவி லும் வட அமெரிக்காவிலும் வளர்ந்து வரும் நவ – நாஜிகளிலும் இன்று பார்க்கிறோம். நிறவெறியும், இனவெறியும் இன்னொரு முறை மனித குல அழிப்புகளுக்குக் காரணமாகாது என்பதற்கு எவ்விதமான உத்தர வாதமுமில்லை. நீங்கள் பயப்படுகிறீர்கள்! பயப்படுவதில் அர்த்த மில்லை. மனித நேயம் எங்கிருந்து ஆரம்பமாகிறது என யோசித்துப் பாருங்கள். உங்கள் அயலவர்களை வேறு தேசிய இன மக்களை, வேறு நிறத்து மக்களை உண்மையாக இதயபூர்வமாக உங்களால் நேசிக்க முடிகிறதா என்று உங்கள் மனச்சாட்சியைக் கேட்டுப் பாருங்கள்.

ஜூன் 30 - ஜூலை 13, 1994

புதிய சந்திரிகையும் வால் வெள்ளியும்

"The King is dead; Long Live the King" என்று ஒரு ஆங்கிலப் பழமொழி இருக்கிறது. மன்னன் இறந்து விட்டான்; ஆனால் மன்னன் நீடூழி வாழ்க என்று தெரிவிக்கும் இப்பழமொழியின் தாற்பரியம் ஒரு மன்னன் போய்விட்டால் இன்னொருவன் வருவான். நிலைமை பழையபடி தொடரும் என்பதாகும். மன்னனுக்குப் பதில் மகாராணி வந்தாலும் நிலைமை ஒன்றுதான் என்பதும் சொல்லாமல் தெரிவதே.

ஐ. தே. கட்சியின் பதினேழு வருடக் கொடுங்கோல் ஆட்சிக்குப் பிற்பாடு ஒரு நம்பிக்கைச் சந்திரிகையாகப் பொது ஜன ஐக்கிய முன்னணி காலித்துள்ளது என்ற அபிப்பிராயம் தென்னிலங்கையில் பல மட்டங்களிலும் பரவலாக உருவாகி வருகிறது. இந்த நம்பிக்கை தமிழ் அரசியலாளர் பலரையும் விட்டு வைக்கவில்லை என்றும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

முஸ்லிம் காங்கிரஸ் பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணியில் இணைந்துகொள்ள ஈ. பி. ஆர். எல். எப் வட கிழக்கு தவிர்ந்த பிரதேசங்களில் ஆதரவு அளிக்கிறது.

யுத்தத்தை நிறுத்துதல், இனப்பிரச்சினைக்கு நியாயமான தீர்வு, மக்களுக்குச் சுதந்திரமும் ஜனநாயகமும் என்று மிகக் கவர்ச்சியான கோஷங்கள் பொ. ஐ. முன்னணியில் முன் வைக்கப்படுகின்றன.

யுத்த நிலை நீடிக்கும் தமிழ், முஸ்லிம் பிரதேசங்களில் தேர்தல் திருவிழா நடத்துவது ஒரு மோசடியே என்ற எமது நிலைப்பாட்டுக்கு அப்பால், தென்னிலங்கை அரசியல் நிலைமையையும் ஒருதரம் விசாரணைக்குள்ளாக்க வேண்டும்.

ஆய்வாளர்கள், அறிஞர்கள், (லால் ஜயவர்த்தனா, பேராசிரியர் ஜீ. எல். பீரிஸ், கலாநிதி. வி. வர்ணபாலா. . .) "முற்போக்கு வாதிகள்" எனப் பலரை முன்னணிக்குக் கொண்டு வரப்போவதாகச் சொல்கிற பொ. ஐ. மு. அடித்தளம் இன்னும் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி என்பதை தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் மறந்து விட முடியாது.

பாரம்பரியமாகவே சி. சு. கட்சி மலையகத் தமிழருக்கு எதரான வெறித்தனமான கொள்கைகளை அமுல்படுத்தி வந்துள்ளது. சிறிமா – சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்துக்கு அப்பால் ஒரு சென்ரி மீற்றர் தானும் அவர்களுடைய மலையகக் கொள்கை மாற்றமடையவில்லை. யுத்தத்தை நிறுத்துவதற்கும் இனப்பிரச்சினைத் தீர்வுக்குமாக இன்று வரை குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய எந்த உருப்படியான திட்டத்தையும் பொ. ஐ. முன்னணி முன் வைக்கவில்லை.

தாராள ஜனநாயகத்தை (Liberal Democracy) முன்வைக்கும் ஒரு இளைய, புதிய தலைமுறையே பொது ஜன ஐக்கிய முன்னணியை வழி நடத்த இருப்பதாகப் பரவலாகப் பேசப்பட்டாலும் இன்றுவரை குறிப்பான எந்த நடவடிக்கையையும் சுட்டிக்காட்ட முடியாமலுள்ளது.

தென்னிலங்கையில் சிங்கள மக்கள் மாற்றம் வேண்டி ஆட்சியாளரை மாற்றலாம். அதற்கான அறிகுறிகள் நிறையவே உள்ளன. இந்த ஆட்சி மாற்றம் இனப்பிரச்சனைக்கு உரிய, நீதியான தீர்வு ஒன்றைக் கொண்டு வரும் என்று நம்புபவர்கள் சாத்திரக்காரர்களாகவும், கனவுலக மனிதராகவுமே இருப்பார்கள்.

இது சோர்வுவாதம் சார்ந்த குறிப்பல்ல. எமக்குப் பின்னேயுள்ள அரசியல் / ஒப்பந்த வரலாறும், எமக்கு முன்னேயுள்ள தேர்தல் திருவிழாக் குத்துக்கரணங்களும் நம்பிக்கைக் குறிப்பு ஒன்றை எழுத முடியாமல் தடுத்து விடுகின்றன.

அரசியல் இணக்கத்துக்கு அப்பால் சமூக இணக்கம், கலாசார இணக்கம், பரஸ்பர கௌரவம் போன்ற அடிப்படையான அம்சங்கள் இனப்பிரச்சினைத் தீர்வுக்கு அவசியம். இவை கீழேயிருந்து மேலே எழ வேண்டிய விவகாரங்கள். இவை எழாமல் புதிய சந்திரிகைகள் உதயமானாலும் அவை வால் வெள்ளிகளாகத்தான் இருக்கும்.

ஜூலை 14 - 27, 1994

காலி'95 எரிந்து கொண்டிருக்கும் நேரம்...

ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட சிறுநகரம் என்பதாகத் தோற்றம் காட்டியது காலி. படையினரும் பொலிஸாரும் கடைவீதி எங்கும் சனத்தோடு சனமாகத் திரிகிறார்கள். எரிக்கப்பட்ட கடைகள் சில இன்னும் புகைந்து கொண்டுள்ளன. காலிக் காற்றிலும் ஒரு பீதியுடன் கூடிய இறுக்கம்.

"இரண்டாம் திகதி இரவு ஏழு மணிக்கே கடையைப் பூட்டி விட்டோம். திம்புலாகல தேரரின் இறுதிச்சடங்குகள் நடைபெறும் நாளன்று தமிழர்கள் மீது தாக்குதல் நடைபெறும் என்ற வதந்தி மூன்று நாட்களாகவே இருந்தது. பல தடவைகள் பொலிசுக்குச் சொல்லியும் கிடைத்த பதில் "ஒண்டும் செய்ய ஏலாது." ஆற்றாமையுடன் சொல்கிறார் வர்த்தகர் செ. வ.

"உண்மைதான். நிலைமையைக் கட்டுப்படுத்தப் பொலிஸார் தலத்துக்குச் செல்லத் தாமதமாயிற்றுதான்" என்று ஒப்புக் கொள்கிறார் ஆளுநர் நெவில் கனகரத்ன. எண்பது வருடங்களுக்குப் பிறகு ஜூன் மாதம் இரண்டாம் திகதி இரவு காலியில் இன்னுமொரு கலவரம் நிகழ்ந்தேறிற்று. தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான பதினேழு கடைகள் தீக்கிரையாக்கப் பட்டன. கூடவே முஸ்லீம்களுக்குச் சொந்தமான மூன் கடைகளும், சிங்களவர்களுக்குச் சொந்தமான நான்கு கடைகளும் எரிந்து போயின.

இரவு எட்டு மணியிலிருந்து கொள்ளையடிப்பும், கொளுத்து தலும் இடம் பெற்றுள்ளன என்று பாதிக்கப் பட்டவர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள். "அரைமணித்தியாலத்தில் நிலைமையைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்துவிட்டோம். எனினும் எல்லாக் கடைகளுக்கும் ஒரே நேரத்தில் தீ வைக்கப்பட்டமையால் தீயை அணைப்பது சிரமமாகப்போய்விட்டது" என்கிறார் சிரேஷ்ட பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்.

இதே இரவில் காலி கோட்டைப் பகுதியிலுள்ள தமிழ் வீடொன்றுக்குப் பெட்ரோல் குண்டு வீசப்பட்டது. நகரிலிருந்து சற்று ஒதுக்குப் புறமாக இருக்கும் தலாப்பிட்டியவில் சில தமிழ் வீடுகளில் உடைமைகள் தீயிலிடப்பட்டுள்ளன. அப்துல் வகாப் வீதியில் தாக்கப்பட்ட மூன்று வீடுகளைக் காண முடிந்தது.

இரண்டாம் தேதி இரவு ஐம்பது அறுபது பேர் 'ராஜா எங்கே?' என்று கத்திக்கொண்டு எங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்து வீட்டுக் கண்ணாடியை அடித்து நொறுக்கினார்கள். அலுமாரியிலிருந்த உடுப்புகள் பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்து வெளியில் வைத்துத் தீ மூட்டினார்கள். நாங்கள் பக்கத்து முஸ்லீம் வீட்டுக்குள் ஒளித்து விட்டோம். ஏழெட்டுப்பேர் அங்கேயும் வந்து 'ராஜாவை வெளியே அனுப்பு; இல்லாவிட்டால் வீட்டைக் கொளுத்துவோம்' என்று சத்தம் போட்டார்கள். வீட்டுக் கூரையில் தப்பி ஏறமுயன்ற என் கணவர் ராஜாவை இழுத்துக் கீழே விழுத்திவிட்டு அலவாங்கால் குத்தினார்கள். என்னுடைய ஐந்து வயதுக் குழந்தை விமலேசைத் தூக்கி வீசினார்கள்."

ஜிஃரியா ஒழுங்கையில் விசித்து வந்த சந்திராதேவி தர்மராஜாவின் வாக்குமூலம் இது.

பலத்த காயங்களுடன் கராப்பிட்டி வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளார் தர்மராஜா.

பிரசாத் வர்த்தக நிலையை உரிமையாளர் வரதராஜா சொல்கிறார்: "இரண்டாம் திகதி நான்கு மணியளவில் சிங்கள நண்பர்கள் வந்து நிலைமை மோசம் என்று எச்சரித்தார்கள். நான் பொலிஸ் நிலையம் சென்று முறைப்பாடு செய்தேன். ஐந்தரை மணியளவில் கடையைப் பூட்டிவிட்டோம். எங்களுடைய கடைக்குள் ஊழியர் ஒருவரைக் கட்டி வைத்து எரிக்க முயற்சி செய்வதாகத் தகவல் கிடைத்தது. உடனடியாகவே மறுபடியும் பொலிசுக்குச் சென்றேன். நல்லகாலம் ஊழியர் தப்பிவிட்டார்; அவருடைய அடையாள அட்டைதான் தப்ப முடியவில்லை."

காலி சிவன் கோவிலிலும், கிட்டங்கி கதிரேசன் கோவிலிலும் 95 குடும்பங்களைச் சேர்ந்த 450 பேர் அகதிகளாகத் தங்கியுள்ளார்கள். காலித் தமிழ் வர்த்தகர்களுள் பெரும்பாலானோர் இங்குதான். தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான பலசரக்குக் கடைகளும், சிறு கடைகளும் தீயிலிடப்பட்டாலும், எந்த நகைக்கடையுமே தீயிலடப்படாதது குறிப்பிடத்தக்கது. பொலிஸார் நகைக்கடைகள் இருந்த பகுதிக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கினார்கள் என்ற தெரிவிக்கப்பட்டாலும் அதனை உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை.

காலிச் சம்பவங்கள் தொடர்பாக இடமாற்றம் செய்யப்பட்ட பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் சார்ள்ஸ் வன்னியாராச்சியைச் சந்திக்க முடிந்தது. "சம்பவதினம் நான் கடமையிலேயே இருக்கவில்லை. ஏன் என்னை இடம்மாற்றினார்கள் என்று தெரியவில்லை" என்கிறார் அவர்.

ஐ.தே.க ஆட்சியின் போது தென்மாகாண சபை விவகாரங்கள் தொடர்பாக எழுந்த பிரச்சனைகளின்போது தொடர்புபட்டிருந்தார்கள் என்ற காரணத்திற்காகவே இவர்கள் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளனர் என்று பெயர் குறிப்பிட விரும்பாத பொலிஸ் அதிகாரியொருவர் தெரிவித்தார்.

"இடமாற்றம் செய்யப்பட்டவர்கள் தமிழ் வர்த்தகர்களுக்கு மிகவும் உதவியாயிருந்தார்கள். அவர்கள் நல்லவர்கள்" என்று சொல்கிறார் கோவில் தர்மகர்த்தாக்களில் ஒருவர்.

சம்பவங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்கள் எனக் கருதப்படும் பதினொரு பேரைக் கைது செய்திருப்பதாக அரசு அறிவித்திருந்தாலும், "கைது செய்யப்பட்டவர்கள் அனைவருமே எரிகிற கடைகளில் இருப்பதைப் பொறுக்கிய சில்லறைக் கில்லாடிகள்தான். முக்கியமான ஒருவரையும் கைது செய்யவில்லை" என்று சொல்கிறார் பொலிஸ் அத்தியட்சகர்.

அகதிகளுக்கு எல்லா வசதிகளும் செய்யப்பட்டுவிட்டதாக அரச உத்தியோகத்தர்கள் தெரிவிக்கிறபோதும் ஆறாம் திகதிவரை ஆக 50 கிலோ அரிசி மட்டும்தான் கிட்டத்தட்ட 500 பேர் கொண்ட அகதிமுகாம்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. "எங்களுடைய சொந்தப் பணத்திலேயே எல்லாவற்றையும் செய்ய வேண்டியுள்ளது" என்று முறையிடுகிறார் வயோதிகர் ஒருவர்.

மிகவும் திட்டமிடப்பட்ட வகையிலேயே காலியில் வன்செயல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. கடைகளுக்குத் தீயிட்ட குழுவினர் தமிழ்க் கடைகளைத் தெரிந்து தீயிட்டது மட்டுமன்றி ஓரிரு கடைச் சொந்தக்காரர்களின் வீடுகளுக்கும் சென்று உடைமைகளை நாசமாக்கியுள்ளனர். இவ்வாறு உடைமைகளை இழந்தவர்களுள் ஆனந்தா ஸ்டோர்ஸ் உரிமையாளரும் ஒருவர்.

வன்செயல்களில் ஈடுபட்ட குழுவில் ஆளுங்கட்சி, எதிர்க்கட்சி இரண்டினதும் கீழ்மட்ட உறுப்பினர்கள் இருந்தார்கள் என்று சொல்கிறார் வர்த்தகர் ஒருவர்.

"எங்களுடைய இரண்டு கடைகளையும் கொளுத்தியவர்களுள் ரஞ்சித் என்பவரும் ஒருவர். சம்பவம் நடந்த பிற்பாடு எங்களிடம் வாக்குமூலம் பெற வந்த பொலிஸாரிடம் ரஞ்சித்தைப் பற்றிச் சொன்னோம். இன்று காலை வரை அவர் கைது செய்யப்படவில்லை. மாறாக கடைவீதியில் சாதாரணமாக அவர் திரிகிறார்." இது இன்னொரு வர்த்தகரின் குற்றச்சாட்டு.

"திம்புலாகல தேரரின் நினைவாகக் காவி வண்ணக்கொடிகளைத் தொங்கவிடும்படி எல்லாக் கடைக்காரர்களையும் கேட்டிருந்தார்கள். தமிழ்க் கடைக்காரர்கள் கொடி கட்டாதபடியால்தான் இந்த அனர்த்தம் வந்தது என்றும் ஒரு அபிப்பிராயம் நிலவுகிறது" என்றார் சிங்கள ஊழியர் ஒருவர்.

இரண்டாம் திகதிக்கு முன்பாகவே தமிழர்களைக் கொல்ல வேண்டும் என்று கோரும் சுவரொட்டிகள் காலி நகரின் சில இடங்களில் ஒட்டப்பட்டன. தேசப்பிரேமி சங்விதானய என்ற பெயரில் ஒட்டப்பட்டிருந்த சில சுவரொட்டிகளில் ஒவ்வொரு அங்கத்தவரும் ஒரு தமிழனைக் கொல்ல வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடப்பட்டிருந்ததாக அகதிமுகாமில் தங்கியிருப்பவர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள்.

ஜூன் 15 - 28, 1995

குருதி படியும் வெள்ளைத் தாமரை!

இந்தத் தலையங்கத்தை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறபோது யாழ்ப்பாணத்தின் மீது உக்கிரமான படையெடுப்பு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. புலிகளுடன் யுத்தம்; தமிழ் மக்களுக்குச் சமாதானம் என்றபடி சமாதான முகமூடிகளுடன் யுத்தம் புரியும் அரசின் அறிக்கைகளின்படி அப்பாவிப் பொதுமக்கள் எவருமே கொல்லப்படவில்லை. (நம்பினால் நம்புங்கள்!)

"அரசியல் தீர்வை முன்வைப்பது" என்றும் சமாதானம்; சமாதானம் இன்றேல் யுத்தமல்ல, மீண்டும் சமாதானமே" என்றும் பல திக்குகளிலிருந்தும் எழுந்த கோரிக்கைகளும் யுத்தத்தின் கோர இரைச்சலுள் காணாமல் போய்விட்டன.

எல்லா யுத்தத்திலும் முதலாவது களப்பலி உண்மை என் பார்கள். இந்த யுத்தத்திலும் மேலதிகமான ஒரு களப்பலி சந்திரிகா அரசின் சமாதானம் குறித்த தார்மிகக் கடப்பாடு ஆகும். யுத்தத்தின் மூலம் சமாதானத்தைக் கொண்டு வரும் சமாதானப் போர் என்ற அவலச் சுவையும் முரண்நகையும் பொருந்திய நூதனக் கோட்பாட்டை முன்வைத்துள்ளது, இந்த அரசாங்கம்.

சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் முறிவடைந்ததும் அவை முறிவடைந்தமைக்கான காரணங்கள், மற்றும் இருதரப்பினதும் பொறுப்பு / பொறுப்பின்மை பற்றி இரு தரப்புமே சீரிய சுய விமர்சனம் ஒன்றைச் செய்திருக்க வேண்டும். பேச்சுவார்த்தை கள் முறிவடைந்ததும் யுத்த நிறுத்தத்தை உடனடியாக மீறி யுத்தத்தை ஆரம்பித்தமை விடுதலைப் புலிகளின் மாபெரும் தவறு மட்டுமல்ல இந்த அரசாங்கத்துக்கு யுத்தத்தை மிகத் தீவிரமாகத் தொடர ஒரு தற்காலிக நியாயப்பாட்டையும் சர்வதேச அரங்கில் வழங்கி விட்டதுமாகும்.

அரசாங்கம் இன்று தொடர்கிற ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத்தை எதிர்த்து தென்னிலங்கையில் எந்த ஒரு எதிர்ப்புக் குரல்தானும் இதுவரை எழவில்லை என்பது இன்றைய யதார்த்தம் மட்டுமல்ல சமாதானத் தினதும் நீதியினதும் துரதிர்ஷ்டமுமாகும். கொழும்பில் மையங் கொண்டுள்ள தமிழ்க் குழுக்களும், தமிழ் அரசியல் கட்சிகளும் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் இந்த யுத்தத்தை வழி மொழிந்துள் ளார்கள் என்பது வெட்கம் தரக்கூடிய உண்மையாகும். தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் பொது மக்கள் கொல்லப்படுவதைப் பற்றி நீலிக்கண் ணீர் வடித்துக்கொண்டு 'விடுதலை' செய்யப்பட்ட பிரதேசங்களில் சாம்ராச்சியங்களை அமைக்கலாம் என்று கனவு கண்டு கொண்டி ருப்பவர்கள் இவர்கள்.

எந்த அரச ராணுவம் காலங்காலமாக வடக்கு – கிழக்கு மக்களை ஒடுக்கி வந்துள்ளதோ அந்த ராணுவத்தின் மூலமே மக்களை 'விடுதலை' செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கும் அரசும், அரச சார்புத் தமிழ்க் குழுக்களும் எலும்புக்கூடுகளின் மேலும், குருதி ஆற்றிலும்தான் தங்களுடைய அரசாங்கத்தை அமைப்பார்கள். அப்பொழுது மக்கள் காணாமல் போய்விட்டிருப்பார்கள்.

அரசியல் தீர்வை முன்வைக்காதவரை யுத்தம் இல்லை என்றவர் வெள்ளைத் தாமரை இயக்க அமைப்பாளரும் கடந்த அரசின் 'மனித உரிமை மீறல்களை அம்பலப்படுத்திய வீர'ருமான மங்கள சமரவீர! அரசியல் தீர்வு எங்கே?

அர்த்தமுளள்ள அதிகாரப் பரவலாக்கம் பற்றி ஆய்வுக் கட்டுரை களும் விளக்க உரைகளும் எழுதி வெளியிட்டவர் பேராசிரியர் பீரிஸ்! எங்கே பரவலாக்கம்?

நாட்டின் ஒரு பகுதி மக்கள் மீது தொடுக்கப்படும் யுத்தம் அநியாய மானதும் எந்நிலையிலும் அனுமதிக்கப்பட முடியாததும் என்றவர் ஜனாதிபதி! சமாதானம் எங்கே?

சந்திரிகா அரசு நடத்தும் யுத்தத்துக்கும் பிரேமதாச அரசு, ஜே. ஆர். அரசு, விஜேதுங்க அரசு நடத்திய யுத்தத்துக்கும் ஏதாவது வேறுபாடு உள்ளதா?

யுத்தத்திற்கு மனிதாபிமான முகம் வழங்கப்படமுடியும் என்று கருதுகிற அரசாங்கம் ஒரு அரசியல் தீர்வை முன்வைக்கும் என்று எந்த முட்டாளும் எதிர்பார்க்க முடியாது. போக்குவரத்து சேவை களை மக்கள் மயப்படுத்தியது பிரேமதாச அரசு. யுத்தத்தை மக்கள் மயப்படுத்துகிறது சந்திரிகா அரசு. இதற்கான பயங்கரமான, அதிர்ச்சி யூட்டும் உதாரணம்தான் வெள்ளைத் தாமரை இயக்கம். தேசியப் பாதுகாப்புக்கு நிதி சேர்க்கவும் கிராம மட்டங்களில் யுத்தத்தை நியாயப்படுத்தி ஆயுதப் படையினர் மீது அனுதாபத்தையும் ஆதரவை யும் கிளர்த்தவும் உருவாக்கப்பட்டுள்ள இந்த இயக்கம் சமாதானத் துக்கான போராட்டம் என்ற போலி முகத்தை அணிந்துள்ளது. 'வடக்குக் கிழக்கு ராணுவ முகாம்களுக்குச் சென்று படையினரின்

பிரச்சினைகளைக் கண்டறியவும் எல்லைப்புறக் கிராமங்களின் பிரச்சினைகளைக் கண்டறியவும் நடவடிக்கைகள் எடுப்பதை' தமது வேலைத் திட்டங்களுள் ஒன்று என்று தெரிவிக்கும் இந்த இயக்கம் 'சமாதானப் பண்' பாடுகிறது என்று ஆளுங்கட்சிப் பத்திரிகை எழுதுகிறது. எங்கள் தேசத்துச் சமாதானத்தின் லட்சணம் இது! தமிழில் ஒரு முகமும், சிங்களத்தில் இன்னொரு முகமுமாக வெள்ளைத் தாமரை யுத்த இயக்கம் சாதுரியமாக மக்களை ஏமாற்ற முயல்கிறது.

பிரதானமான எல்லா ஆங்கில, சிங்களப் பத்திரிகைகளும் சமாதானப் போரை ஆதரிக்கின்றன. சிங்கள மாற்றுப் பத்திரிகைகளும் கூடத் தற்காப்பு யுத்தம் அவசியம் என்று அரசுக்குச் சொல்கின்றன.

இத்தகைய சூழலில் யுத்தத்தை நிறுத்தும்படி உரத்துக் கேட்பதற்கு ஒருவரும் இல்லாமல் போய்விட்டதில் என்ன ஆச்சரியம்?

தீர்வை முன்வைக்காமல், அரசமைப்பை மீளமைப்புச் செய்யாமல் சிறுபான்மைத் தேசியங்களின் உரிமைகளை அங்கீரித்து நடைமுறைப் படுத்தாமல் அரசு ஈடுபடும் எந்த யுத்தமும் அதர்ம யுத்தம்தான்.

இந்த அதர்ம யுத்தத்துக்குத் தற்காப்புச் சாயமும் பூசமுடியாது; மனிதாபிமான முக மூடியும் மாட்ட இயலாது.

பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டும் என்ற முனைப்பு இருந்திருந்தால் குறைந்த பட்சம் வடக்குக்கு வெளியிலாவது சிறுபான்மை மக்கள் சமத்துவத்தை அனுபவிக்கக்கூடிய வகையில் அரசு நடைமுறைகளை மேற்கொண்டிருக்கலாம்.

ஹிட்லருடைய நாஸிஸத்துக்கு எதிராக இயங்கிய, யூதத் தடுப்பு முகாம்களுக்கு உணவுப் பொட்டலங்களை வழங்கியும், நாஸிஸத்துக்கு எதிராக மிகுந்த நெருக்கடியான சூழலில் துண்டுப் பிரசுரங்களை வெளியிட்டும் வந்த ஒரு இயக்கத்தினர் இருந்தனர். அவர்களுக்கும் பெயர் வெள்ளை ரோஜா இயக்கத்தினர். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் பின்னர் ஹிட்லரால் கொல்லப்பட்டு விட்டனர்.

வரலாற்றுச் சக்கரத்தை அறிவுப்பூர்வமாகத் திருப்பத் தவறும் அனைவரும் முகமற்ற, ஆத்மா அற்ற கோழைகள் என்று வெள்ளை ரோஜா இயக்கத்தினர் சொன்னார்கள்; மனிதாபிமானத்துக்காக உயிரை விட்டார்கள்.

சூரியமல் இயக்கம் போன்ற ஒன்று என்று பிரச்சாரம் செய்யப்படும் போர் ஆதரவு வெண்தாமரை இயக்கம் சமாதானத்தையும் சுதந்திரச் சிந்தனையையும் அவமானம் செய்கிறது.

எமக்குத் தேவை அப்பாவிப் பொதுமக்களின் குருதி படிந்த வெள்ளைத் தாமரை இதழ்கள் அல்ல.

கறைபடியாத வெள்ளை ரோஜாக்கள்.

ஜூலை 13 - 26, 1995

தமிழர்களும் மனித உரிமையும்!

மட்டக்களப்பு பாராளுமன்ற உறுப்பினரும், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் பாராளுமன்றக் குழுவின் தலைவருமான ஜோசப் பரராஜசிங்கம் அவர்கள் கடந்த ஜூலை, ஓகஸ்ட் மாதங்களில் அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய நாடுகளில் தங்கியிருந்து இலங்கையில் நடைபெறும் மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றியும், யுத்தங்கள், அவலங்கள் பற்றியும், அரச அதிகாரிகளுக்கும், அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களுக்கும் விளக்கமான தகவல்களைத் தந்தார். கனடாவின் வெளியுறவு அமைச்சரையும், பரராஜசிங்கம் சந்தித்தார். அமெரிக்காவின் செனட் உறுப்பினர்கள் பலரையும் வேறு முக்கிய வெளியுறவு அதிகாரிகளையும் சந்தித்தார். கனடாவின், தொறன்ரோ மாநகரில் அகதிகளுக்கான வழங்குரைஞர்கள் சங்கமும் (Refugee Lawyers Association) அகதிகள் நலனுக்கான கனடாவின் சபையும் (Canadian Council for Refugees) ஏற்பாடு செய்திருந்த ஒரு கூட்டத்திலும் இலங்கையின் மனித உரிமைகள் மீறல்கள் பற்றி உரையாற்றினார்.

மொத்தத்தில், மிகவும் பயனுள்ளதாகவும், இலங்கையில் பாதிக்கப்படும் தமிழ் மக்கள் மீதான கவனத்தைத் திருப்புவதற்கு இந்நாடுகளின் அதிகாரிகளைத் தூண்டுவதாகவும் அவருடைய பயணம் அமைந்திருந்தது.

அவருடைய மென்மையான சுபாவமும் விஷயங்களை மற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி எடுத்துரைக்கும் முறைமையும் அவருடைய வட அமெரிக்கப் பயணத்திற்கு மிகுந்த ஒத்தாசையாக இருந்தபோதும், இலங்கையில் மனித உரிமை மீறல்களைப் பற்றிப் பொதுவாகவும், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தைப் பற்றிக் குறிப்பாகவும் பேசுகிறபோது பேணப்பட வேண்டிய ஒரு அடிப்படை நடுநிலைமையை அவர் பெருமள

வுக்குப் பேணத் தவறிவிட்டார் என்ற குற்றச்சாட்டை முன் வைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

அவர் பங்குகொண்ட எல்லாக் கூட்டங்கள், சந்திப்புகள் பற்றிய விவரங்கள் தெரியாத போதும், தொறன்ரோ கூட்டத்தில் அருடைய உரையையும், மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பாக அவர் சுற்றுக்கு விட்டிருந்த அறிக்கையின் அடிப்படையிலுமே இந்த அவதானத்தைச் சொல்ல நேர்கிறது. "கிழக்கிலங்கையின் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் இடம் பெற்ற மனித உரிமை மீறல்கள்" என்ற அவருடைய அறிக்கை சுருக்கமானது என்றாலும், 1990 – 93 காலகட்டம்; 1994 – 95 கால கட்டம்; 1995ற்குப் பிற்பாடான மீறல்கள், முடிவுரை ஆகிய பகுதி களைக் கொண்டது.

அறிக்கையின் ஆரம்பத்தில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் மனித உரிமை மீறல்களில் ஈடுபடுவோராகப் பின்வருவோரைக் குறிப்பிடு கிறார்:

1. இலங்கையின் பாதுகாப்புப் படைகள்.

2. முஸ்லீம் ஊர்காவற் படையினர்.

3. ஒரு சில தமிழ்த் தீவிரவாதக் குழுக்கள்.

எனினும் அவருடைய அறிக்கையில் எந்தவொரு இடத்திலாவது எந்தத் தமிழ்த் தீவிரவாதக் குழுக்களினதும், மனித உரிமை மீறல்களும் பதிவு செய்யப்படவில்லை. அவருடைய தீவிரமான தவறு என்ன வெனில், 1990 – 93க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் நிகழ்ந்த பாரிய மனித உரிமை மீறல்களைப் பற்றி அறிக்கையில் எழுதுகிறபோது, இலங்கைப் பாதுகாப்புப் படையினரின் முக்கியமான படுகொலை களைப் பட்டியலிடுவதோடு முஸ்லிம் ஊர்காவற் படையினர் புரிந்த படுகொலைகளையும் பட்டியலிடுகிறார். இதே காலகட்டத்தில் காத்தான்குடிப் படுகொலைகள் உட்பட விடுதலைப்புலிகள் முஸ்லிம் மக்கள் மீது புரிந்த படுகொலைகளும், ஏனைய இயக்கங்களின் அட் டூழியங்களும் வசதியாகத் தப்பிப் போய்விட்டன.

அவருடைய முழு அறிக்கையிலுமே எந்தத் தமிழ்க் குழுவினதும் எந்த ஒரு மனித உரிமை மீறல் பற்றிய எந்தவொரு சிறுவிவரம் கூட இல்லை. இத்தகைய அறிக்கைகள் எவ்வகையிலும் 'தமிழ்த் தரப்பு' நியாயப்பாட்டுக்கு உதவப் போவதில்லை.

'73% தமிழர்களும், 23% முஸ்லிம்களும், 4% சிங்கள மற்றும் பேர்கர் மக்களும் வாழ்கிற மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதாகக்' கூறிக்கொள்ளும் ஜோசப் பரராஜசிங்கத்துக்கு மற்றைய இனத்துவ மக்கள் பற்றி எந்த அளவுக்கு உணர்திறன் இருக் கிறது என்பது பெரிய கேள்வியாக எழுகிறது.

தொறன்ரோ மாநகர் கூட்டத்தில் உரையாற்றுகிறபோது கடந்த பதினெட்டு மாதங்களில் விடுதலைப் புலிகள் பொது மக்களைக் கொலை செய்வது தொடர்பாகத் தன்னுடைய மாவட்ட மக்களிட மிருந்து எவ்வித முறைப்பாடுகளும் கிடைக்கவில்லையென்று ஒரு

சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிட்டார். அவர் சந்திக்கிற அவருடைய மாவட்ட மக்களில் எத்தனை பேர் முஸ்லிம்கள் என்பது தெரியவில்லை. பல்லின மக்களும் செறிந்து கலந்து வாழும் ஒரு பிரதேசத்து அரசியல்வாதியாக இருப்பவரும் எதிர்காலத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவராக வர வேண்டியவர் என்று பல மட்டங்களிலும் சிறப் பித்துப் பேசப்படுபவருமான ஜோசப் பரராஜசிங்கம் அவர்கள் மேற்படி விஷயங்களைச் சில்லறை அரசியலாக ஒதுக்குவாரானால் ஏற்கெனவே பெருமளவு கறைபட்டுப் போயிருக்கும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்குக் கிழக்கிலிருந்தும் இன்னும் கொஞ்சம் கறை சேரும்.

கூட்டத்தோடு ஒட்டியதாகக் கனடா, உலகத் தமிழர் இயக்கத்தின் முன்னாள் பொறுப்பாளரும், கனடாவின் தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் விசேட பிரிவொன்றின் கீழ் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் சுரேஷ் மாணிக்கவாசம் அவர்களை ஒரு 'மனச்சாட்சியின் கைதி'யாக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அனைத்துலக மன்னிப்புச்சபை (Amnesty International)யிடம் வேண்டுகோள் விடுக்கும் கடிதங்களில் பல பிரதி களை வந்திருந்தோரிடம் விநியோகித்து ஒப்பம் வாங்கும் நிகழ்வும் இடம்பெற்றது. கனடாத் தமிழர்களின் சங்கங்களின் சம்மேளனம் (Federation Association of Canadian Tamils அல்லது FACT) அமைப்பைச் சார்ந்த முன்னாள் கத்தோலிக்கப் பாதிரியார் ஃபிரான்ஸிஸ் சேவியர் அவர்கள் இந்நிகழ்வுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார்.

உலகத் தமிழர் இயக்கமும், க. த. ச. ச. வும் விடுதலைப்புலிகளின் ஆதிக்கத்துக்குள் இருக்கிற அமைப்புக்கள். அனைத்துலக மன்னிப்புச் சபை வடக்கில் 'காணாமல் போன' முஸ்லிம் மக்கள் பற்றியும் ஏனைய பல விடயங்கள் குறித்தும் விடுதலைப் புலிகளுக்கு எழுதி யிருக்கும் கடிதங்களுக்கு எத்தகைய பதிலுமே தராதவர்கள் மன் னிப்புச் சபையிடம் வேண்டுகோள் விடுப்பது வேடிக்கை என்பது ஒரு புறம் இருக்க, கொஞ்சக் காலத்துக்கு முன்பு நிகழ்ந்த இன்னொரு கூட்டம் பற்றியும் பொருத்தப்பாடு கருதி எழுத வேண்டியிருக்கிறது.

மதுரை பேராயர் ஆரோக்கியசாமி அவர்கள் தொறன்ரோ வந்திருந்தபோது 'தமிழ் மக்களும் மனித உரிமைகளும்' என்ற பொருளில் அவருடனான உரையாடல் அரங்கொன்றைக் கனடாத் தமிழர்களின் சங்கங்களின் சம்மேளனம் ஒழுங்கு செய்திருந்தது. தமிழ்நாட்டில் இலங்கைத் தமிழர்களுக்குப் பாதகமான சூழல் நிலவிய போதும் எவ்வாறு அவர்களுடைய உரிமைக்காகக் குரல் கொடுத் தோம் என்று விபரித்த பேராயர் மதுரையில் இந்து அடிப்படைவாதி களான பாரதிய ஜனதாவுக்கும் அதனுடைய குண்டர் படைகளுக்கும் எதிராக எவ்வாறு முஸ்லிம் மக்களும், தலித் மக்களும் பிறரும் இணைந்து பணிபுரிகிறார்கள் என்பதையும் விளக்கினார். கலந்துரை யாடலின் போது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் "இலங்கையின் வடக்குப் பாகத் தில் இருந்த முஸ்லிம்களுக்கு என்ன ஆச்சு?" என்று அப்பாவித்தன மாக ஒரு கேள்வியைத் தூக்கிப் போட்டார் பேராயர். கூட்டத்துக்கு

வந்திருந்த தமிழர்களிடம் இருந்து வந்த பதில்களில் முன்னாள் கத்தோலிக்கப் பாதிரியார் ஃபிரான்ஸிஸ் சேவியர் அவர்கள் அளித்த பதில் அற்புதமானது! பதில் இதுதான்: "வடக்கிலுள்ள முஸ்லிம் மக்கள் ஷெல்லடிகள், குண்டடிகள் எல்லாவற்றுக்கும் பயந்து போய் வெளியேற ஆரம்பித்தார்கள். உடனே விடுதலைப் புலிகள் அவர் களைப் பாதுகாப்பாகத் தென்னிலங்கைக்கு அனுப்பிவைத்தார்கள்!"

இன்னொரு தமிழ் அன்பர் (அவருடைய நல்ல நாமம் எனக்கு மறந்து போய் விட்டது) பதில் தருகிறபோது முஸ்லிம்கள் தொப்பி புரட்டுபவர்கள். அவர்களை நம்ப முடியாது. எனவேதான் அவர் களைத் தலைவர் வெளியேற்ற வேண்டி நேர்ந்தது என்று குறிப்பிட் டார். (கூடவே தான் எந்த மதத்துக்கும் எதிரானவனல்லன் எனவும் தன்னுடைய கழுத்துச் சங்கிலியில் பஞ்சாதம், சிலுவை போன்ற பல சின்னங்களையும் தரித்திருப்பதையும் தூக்கிக் காட்டியது ஒரு சிறப்பம்சம்!)

சமூகமளித்திருந்த வேறு சிலர் இவர்களை மறுத்துப் பேசினர். வடக்கு முஸ்லிம் மக்களுக்கு என்ன நடந்தது என்பதை மனித உரிமைகளில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருக்கும் பெரியவர்கள் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினால் மன்னிப்புச் சபையின் பல முக்கிய மான அறிக்கைகள் உள்ளன. அவற்றைப் பெற்றுப் படிக்கலாம் எனவும், கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட பலரும் தத்தமது 'சொந்த' அபிப்பிராயங் களையே கூறுவதாகக் கூறியதால் 'எமது 'சொந்த' அபிப்பிராயங் களைத் தவிர்ந்த ஒரு பொதுவான நடுநிலை நிறுவனத்தின் அறிக்கை பயன் மிக்கதாக இருக்கும் என்றும், கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்பட்டவராக எழுந்து நின்று "எங்களுக்கு மன்னிப்புச் சபையும் தேவையில்லை, மற்றச் சர்வதேச நிறுவனங்களும் தேவையில்லை. மனித உரிமைகளை எப்படிப் பார்க்கிறது என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். அதற்காக மன்னிப்புச் சபையோ, வேறெவருமோ எங்களுக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டியதில்லை" என்று முழங்கியவர் வேறு யாருமல்ல: முன்னாள் பிதா ஃபிரான்ஸிஸ் சேவியர் அவர்கள்தான்.

என்ன சொல்லுவது?

'பிதாவே, இவர்களை மன்னியும். தாங்கள் செய்வது என்ன என் பதை அறியாதவர்களாக இவர்கள் இருக்கிறார்கள்' என்று சொல்வதா?

அக்.23 - நவ.5, 1997

செந்தாமரை

கேட்டிருப்பாய் காற்றே. . .

மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு பொழிந்த பனி மழையின் சுவடுகள் தெருவோரத்திலும், இலைகளற்ற மரங்களின் மீதும் உறைந்திருக்கின்ற ஒரு காலைப் பொழுதில் வியன்னா நகரத்தின் இந்த அழகிய வீதி சந்தடியற்றுத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

கிறிஸ்மசுக்கு இன்னும் இரண்டு தினங்கள் இருக்கின்றன. ஒளியூட்டப்பட்ட கிறிஸ்மஸ் மரங்களும் நட்சத்திர வடிவில் மினுங்கிக் கொண்டிருக்கும் மின் குமிழ்களும் எல்லாத் தெருக்களுக்கும் ஒரு வகை விழாச்சோபையைத் தருகின்றன. இடையிடை அலறியடித்துக்கொண்டு ஓடுகிற ட்ராம் வண்டியைத் தவிர ஒரு மேலான அமைதி கவிந்திருக்கிறது.

இந்த வீதியால் நீள நடந்து சென்று இன்னொரு பெரிய வீதியில் இறங்குகிறோம். வீதியை ஒட்டியபடியே நிலத்தடி ரயில் நிலையம் இருப்பதால் போக்கும் வரவுமாக மனிதர்கள்.

ரயில் நிலையத்தின் முன்பு பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் விற்றுக் கொண்டிருக்கிறான் ஒருவன். சைஃபருக்குக் கீழே 17 டிகிரி இறங்கியிருக்கிற இந்த நேரத்தில் திறந்த வெளியில் நின்று பேப்பர் விற்கிறான். எங்கிருந்து வந்து சேர்ந்தானோ? (இந்தியா, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஸ், இலங்கை எதுவாகவும் இருக்கலாம்.)

வியன்னா நகரில் நடுக்குளிரில் வந்து நின்று பத்திரிகை விற்பதற்கு அந்த நகர மக்களுக்கு என்ன வேறு பிழைப்பா இல்லை? பேப்பர் விற்பவனையும் கடந்து தன்னுடைய இரண்டு நாய்க் குட்டிகளுடனும் அடிமேலடியெடுத்து வைத்துத் தெருவைக் கடந்து செல்லும் ஒரு கிழவியையும் தாண்டி அப்பால் செல்கிற போதுதான் திடீரென்று எனக்கு முன்னால் தோன்றிற்று அந்த முகம்.

ஜேர்மன் மொழியில் அவள் சொன்னது எனக்கு முற்றாக விளங்கவில்லை. இரண்டு கரங்களையும் நீட்டி இரந்தபோது தான் அவளை முழுவதுமாகக் கவனித்தேன். இளம் பெண். கையில் குழந்தை. மறுகையில் சுமந்து வந்திருந்த பெட்டியை நிலத்தில் வைத்திருந்தாள். குளிரில் மெலிந்திருந்த முகத்தில் கண்ணீரின் சுவடு. பிச்சை கேட்கிறாள். ஆனால் பிச்சைக்காரியல்ல. "பொஸ்னியாவிலி ருந்து அடித்துத் துரத்தப்பட்டவள்" என்று சொல்கிறாள் என்று மொழிபெயர்த்துச் சொன்னாள் மிக்கா.

கூடவே தெருவின் மற்றப் புறத்திலும் இன்னும் கொஞ்சம் பொஸ்னியாப் பெண்கள் இரந்து கொண்டிருப்பதையும் காட்டினாள். எல்லோரையும் பார்க்கிற போது நிச்சயமாகவே அவர்கள் வேறு நாட்டினர் என்று தெரிந்து விடுகிறது. எல்லோருடைய கைகளிலும் குழந்தைகள். இவர்களுடைய கணவன்மார்களும் தகப்பன்மாரும் போர் புரியச் சென்று விட்டார்களா அல்லது இறந்து விட்டார்களா என்று தெரியவில்லை. இரண்டு சாத்தியக் கூறுகளும் இருக்கின்றன. ஒருவகையில் இரண்டும் ஒன்றுதான் என்பதால் இதைப்பற்றி அதிகமாக யோசிப்பதில் அர்த்தம் இல்லை. யுத்தமும் இரத்தமும் அகதி வாழ்வின் அவலமும் எங்களுக்கு மட்டுமல்ல உலகின் மற்றப் பாகங்களிலும் மேலெழுந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஒன்பது மாதங்களுக்கு மேலாகத் தொடரும் "யூகோஸ்லாவிய" சண்டையின் துயர விளைவுகளில் ஒன்றான பொஸ்னியா அகதிகளி லொருத்தியை நவீனத்துவமும், நாகரிக மெருகும், கலாசாரத் தொன் மையும், உயர்ந்த சங்கீத நடன மரபுகளும் வாய்க்கப் பெற்ற வியன்னா நகரத்துத் தெருவில் எதிர்ப்பட நேர்ந்தது இன்றைய உலக அரசியலின் ஒரு சுயமுரண்தான்.

சேர்பிய இனத்தவர்களால் ஆயிரக்கணக்கில் அடித்து விரட்டப்படு கிற பொஸ்னியா மக்கள் முஸ்லிம்களாவர். "இனத்துவச் சுத்திகரிப்பு" என்று வழங்கப்படும் ஒரு நடைமுறை இன்று சாதாரணமாக அரசியலில் வந்து கலந்து விட்டது போல் தோன்றுகிறது. ஹிட்லர் யூதர்களைக் கொன்று குவித்து ஜேர்மனியைச் சுத்திகரிக்க முயன்றான். இஸ்ரேல் இன்று பாலஸ்தீனியர்களைக் கொன்று குவித்துவிட்டு அகண்ட இஸ்ரேலை "சுத்திகரிப்பு" மூலம் உருவாக்க முயல்கிறது. சேர்பியர்கள் பொஸ்னியர்களை அடித்துத் துரத்திக் கொன்று குவித்துவிட்டுத் தூய "சேர்பியா"வை உருவாக்க முனைகிறார்கள். இந்தியாவில் அத்வானியும் இந்து வெறியர்களும் முஸ்லிம்களைத் துரத்திவிட்டு ஒரு தூய இந்து இந்தியாவை உருவாக்கக் கனவு காண் கிறார்கள். ஈழத் தமிழர்கள் நாம் மட்டும் என்ன குறைந்தவர்களா? முஸ்லிம் மக்களைக் கொன்று குவித்து, அடித்துத் துரத்தி எங்கள் பங்குக்கு நாமும் இனத்துவச் சுத்திகரிப்பில் ஈடுபடுகிறோம்.

சத்தியத்தில் இருக்க வேண்டிய வீரம் எங்களுக்குச் சுத்திகரிப் பிலும் செத்து மடிவதிலும்தான் இருக்கிறது என்பது வெட்கம்தான்.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையினது ஆணைக்குழு ஒன்றின் அறிக்கையின் படி இருபதினாயிரம் பொஸ்னியப் பெண்கள் திட்டமிடப்பட்ட முறையில் சேர்பிய இராணுவத்தினரால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு கைது செய்யப்பட்டும் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாக்கப்பட்டுமுள்ள னர் என்று தெரிய வருகிறது. இவர்களில் பலர் பின்னர் அகதிகளாக நாடற்றுத் தெருத்தெருவாகத் திரிய நேர்கிறது.

வியன்னாவின் தெருக்களில் எதிர்பாராதவகையில் சந்திக்க நேர்ந்த அந்தப் பெண்ணும் இருபதினாயிரம் பேர்களில் ஒருத்தியா? இருக்க லாம். இல்லாமலும் இருக்கலாம். முகமும் நிறமும் வேறுபட லாம் எனினும் யுத்தம் பரவிய எல்லா இடங்களிலும் நிலைமை இதுதான்.

"விம்மியழும் குரல் கேட்டிருப்பாய் காற்றே" என்று பாரதி எழுதிய வரிகளை நினைக்காமலிருக்க முடியவில்லை.

1993

கலையும் கொலையும்

தமிழ் – இந்துப் புதுவருடப் பிறப்பன்றுதான் மாயா கோவ்ஸ்கி எனும் ரஷ்யப் புரட்சிக் கவிஞர் தற்கொலை செய்து கொண்டார். இது நான் கண்டுபிடித்தது. மாயாகோவ்ஸ்கி நாள் குறித்துத் தற்கொலை செய்யவில்லை.

நொறுங்கியது காதல் படகு
வாழ்வும் நானும்
பிரிந்தனம் . . .

என்று எழுதிவிட்டுத் தன்னுடைய அறைக்குப் போய்த் தலையில் சுட்டுச் செத்துப் போய்விட்டார் மாயா கோவ்ஸ்கி. அதற்கு முன்பாகத் தன்னுடைய கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்துவ அட்டையைக் கிழித்துப் போட்டு விட்டார்.

அற்புதமான சில கவிதைகளை எழுதியவரும், ரஷ்யப் புரட்சியின் இலக்கிய கர்த்தாக்களின் முன்னோடியுமான மாயாகோவ்ஸ்கியின் தற்கொலைக்கு என்ன முக்கியத்துவம் இருக்கிறது?

எங்களூர்க் கவிராயர் முருகையனைக் கேட்டால் அது "தற்கொடை"யல்ல தற்கொலைதான் என்று அட்சர சுத்தமாகத் தீர்ப்பு வழங்கி விடுவார்.

காதல் தோல்வியால் மாயாகோவ்ஸ்கி தற்கொலை செய்து கொண்டார் என்பது மிகவும் எளிமைப்படுத்தப் பட்ட ஒரு வியாக்கியானம் என்றே நான் கூறுவேன். நல்ல கவிதைகளை எழுதிக் கொண்டிருந்த ஒரு அற்புதமான கவிஞரை, ஸ்ராலின் கூப்பிட்டுச் சொல்கிறார்.

அடேய்! நாங்கள் புதிதாக ஒரு ட்ராக்டர் செய்திருக்கிறோம். அதைப் பற்றி ஒரு காவியம் எழுது. எங்களுடைய ஐந்தாண்டுத்

திட்டம் பற்றிய கொள்கை விளக்கம் புத்தகமாக வெளிவருகிறது. அதன் வெளியீட்டு விழாவிற்கு நீ ஒரு கவிதை பாடு!

புதிதாக ஒரு சுடுகலன் (குறிப்பு: இது என்னுடைய "தமிழ்" அல்ல!) தயாரித்திருக்கிறோம். அதைப் பற்றி ஒரு நெடுங்கவிதை எழுது!

பாவம் மாயாகோவ்ஸ்கி. நீண்டகாலமாய்த் தான் கனவு கண்டு வந்த சோஷலிஸப் புரட்சியின் கலாசார உன்னதம் ஸ்ராலினுடைய இரும்புக் கரங்களாலும், உருக்குச் சிந்தனையாலும் சீரழிவதைப் பொறுக்க முடியாமல் மனம் வெம்பிய போதும் கவிதைகளை எழுதிப் பார்த்தார்: முடியவில்லை. தலையில் சுட்டுச் செத்துப் போனார். மனச்சாட்சியை விற்க முடியாத கவி அவன். கடைசி நேரத்தில் அவனுடைய காதலி வீரா அவனை விட்டுப் பிரிந்து சென்றது மேலும் துயரமானதுதான்.

உண்மை. வாழ்க்கை எப்போதும் நாங்கள் நினைத்தபடி இருப்பதில்லை. இலக்கியங்களை விட விசித்திரமானது அது.

யாழ்ப்பாணத்தில் எழுதப்பட்டு வெளிவருகிற உத்தியோகபூர்வமான கவிதைகளைப் படிக்க நேர்கிற போது எனக்கு மாயாகோவ்ஸ்கியின் ஞாபகம் அடிக்கடி வருகிறது. கூடவே என்னுடைய நண்பிகளில் ஒருவரான சிவரமணியினதும் அவருடைய தற்கொலை பற்றியதுமான நினைவும் எழுகிறது.

ஒரு வகையில் சிவரமணிக்கும் மாயாகோவ்ஸ்கிக்கும் உறவு இருக்கிறது. இருவருமே சூழலுடைய ஜனநாயக விரோதத் தன்மையாலும், கலாசார கொமிஷார்களாலும் நொந்து போனவர்கள். சிவரமணியின் கவிதைகளை வாசிப்பவர்களுக்கு இன்றைய யாழ்ப்பாணத்தின் "கலாசாரக் கொலை" தெளிவாகப் புரியும்.

துரதிர்ஷ்டம்: சிவரமணியையும் அவரைப் போலவே சுதந்திர வீச்சுடன் எழுதி வந்த, எழுதி வருகிற கவிகளின் குரலையும் இன்று நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் கேட்க முடியாது. சிவரமணியின் தோழியும் கவியுமான செல்வி எங்கே என்பது கரிகால் பெருவளத்தானுக்குத் தான் வெளிச்சம். சிக்காக்கோ பல்கலைக்கழகத்து மொழியியல் பேராசிரியரும், புகழ் பெற்ற ஆங்கிலக் கவிஞருமான ஏ. கே. ராமானுஜன் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பில் செல்வியின் கவிதைகள் நியூயோர்க்கிலிருந்து வெளிவரும் இலக்கிய இதழொன்றில் வெளிவந்துள்ளன. சிவரமணியின் கவிதைகளும் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பில் நியூயோர்க் பல்கலைக்கழக வெளியீடான South Asia Bulletin இல் இடம் பெற்றுள்ளன.

'ரஷ்யப் புரட்சி : இலக்கிய சாட்சியம்'(எஸ். வி. ராஜதுரை, 1989) என்ற தமிழ் நூலைப் படிக்குமாறு நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த நூலைப் பற்றி விரிவாக எழுத இது சந்தர்ப்பமில்லை. எங்களுடைய தேசச் சூழலில் கலைகளுக்கும் இலக்கியத்துக்கும் என்ன உண்மையில் நடக்கிறது என்பது உங்களுக்குத் தானே தெரிந்துவிடுகிறது.

ஏர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே தன்னுடைய புகழ்பெற்ற நாவல் ஒன்றில் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :

"மாவீரம், தியாகம் போன்ற பெரிய சொற்கள் எல்லாம். யுத்தத்தின் யதார்த்தத்திலும் இடிபாடுகளுக்கிடையிலும், சோகத்திலும், இழப்புகளின் கொடூரத்திலும் கலாசாரமற்ற இதயங்களிலும் அர்த்தம் இழந்து போய் விடுகின்றன."

எவ்வளவு சத்தியமான வார்த்தைகள் இவை!

1993

விடுதலை வாழ்வு

கிட்டு அவர்களுடைய அகால மரணத்தின் பிற்பாடு வெளியான பல தரப்பட்ட அஞ்சலிக் "கவிதை"களையும், கிட்டு அவர்களுடைய வீரத்தையும் கூறும் கவிதை நடையிலமைந்த அஞ்சலிப் பிரசுரங்களையும், விளம்பரங்களையும் வாசித்த போது பல நினைவுகள் எனக்குள் கிளர்ந்தன. கிட்டு அவர்கள் பல நீண்ட காலப் போராட்ட வாழ்வினூடாகப் பெற்ற அனுபவங்களால் புடமிடப்பட்டு வளர்த்திருந்தவர். கவிதை, ஓவியம், நல்ல சினிமா என்று தமது ஆர்வத்தையும் ஈடுபாட்டையும் விரித்துக்கொண்டவர். யாழ்ப்பாணத் தளபதியாக இருந்தபோது நல்ல விடயங்கள் பலவுக்கும் நல்லவை அல்லாதவை பலவுக்கும் பொறுப்பாக இருந்தவர். அவருடைய இழப்பு இப்போது ஏற்படுத்தியிருக்கிற வெற்றிடம் மிகப் பெரிதுதான். "இந்திய அரசின் கடற்கொள்ளைக்காரத் தனத்தால் கபடமான முறையில் கிட்டு படுகொலை செய்யப்பட்டார்" என்றோ "தமிழர்களின் வீரமரபின்படி எதிரியிடம் சிக்காமல் தன்னைத்தானே மாய்த்துக் கொண்டார்" என்றோ எழுதாமல் அகாலமரணம் என்று நான் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டமைக்கு உணர்வு பூர்வமாய் இருக்கும் வீரத் தமிழர்கள் முதலில் என்னைப் பொறுத்தருள வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்திலோ அல்லது மட்டக்களப்பிலோ இலங்கைப் பட்டாளத்தால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட அப்பாவி மக்களது மரண அறிவித்தல் வானொலியில் வாசிக்கப்படும் போது "அகால மரணம்" என்று பாவிப்பது நடைமுறை. (பின் என்ன? ராணுவத்தால் படுகொலை செய்யப்பட்டார் என்று இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் அறிவிக்குமா?)

இது போலவே டெய்லி நியூஸில் அல்லது ஒப்ஸேவரில் மரண அறிவித்தல் வருகிற போது நாசூக்காக "Died under tragic circumstances" என்று போடுவார்கள். சிங்கள இராணுவத்

தால் கொல்லப்படாலென்ன, இந்திய இராணுவத்தால் கொல்லப் பட்டாலென்ன, இயக்கங்களால் கொல்லப்பட்டாலென்ன பல தமிழர்களுக்கு இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்திலும் டெய்லி நியூஸில் அல்லது ஒப்ஸேவரில் மரண அறிவித்தல் கொடுக்காவிட்டால் திருப்தி வராது. இவ்வாறு மரண அறிவித்தல் ஒப்ஸேவரிலும் இலங்கை வானொலியிலும் கொடுக்காவிட்டால் இறந்தவரின் ஆத்மா சாந்தியடையாமல் போய் விடுமோ என்ற பயம் ஒருவேளை வந்து விடுகிறதோ தெரியாது!

நாற்பதாம் நாள் நினைவு, தொண்ணூறாம் நாள் நினைவு, நூற்றுப் பத்தாம் நாள் நினைவு என்று வசதிக்கேற்ற நிலையில் அஞ்சலி விளம்பரம் போடுவது வேறு விஷயம். கனடா, ஜேர்மனி பிரான்ஸ், இத்தாலி என்று நாம் உலகளாவிய முறையில் விரிந்தும் பரந்தும் இருக்கிறோம் என்பதை வெளிப்படுத்த இந்த அறிவித்தல்களை விட்டால் தமிழர்களுக்கு வேறு வழியில்லைதான். (இந்த அறிவித்தல்களால் கனடாவிலிருந்தும் ஐரோப்பாவிலிருந்தும் லட்சக் கணக்கில் சம்பாதிக்கும், "வீரமும் மயிரும்" ஒன்றாகப் பெயரில் வாய்க்கப் பெற்ற ஒரு இலங்கைத் தமிழ்ப் பத்திரிகை இந்திய நலன்களையே பேணுவது என்பதும் இந்திய முதலாளிகளாலேயே நடத்தப் படுவது என்பதும் எம்மூர்த் தமிழர்கள் உணராதது வேடிக்கையிலும் வேடிக்கை.)

அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டபோது சில யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகைகள் "அமிர் அகால மரணம் அடைந்தார்" என்று முன்பக்கச் செய்தியில் எழுதின. இதுபோலவே 'முறிந்த பனைமரம்' எனும் புகழ்பெற்ற நூலின் ஆசிரியர்களில் ஒருவரான கலாநிதி ராஜினி திரணகம படுகொலை செய்யப்பட்டபோது யாழ்ப் பாணத்தின் புகழ் பெற்ற வார சஞ்சிகை ஒன்று மொட்டையாக "ராஜினி மரணம்" என்று பின்பக்கத்துச் செய்தியில் எழுதிற்று. 1987இல் இந்தியப் பட்டாளம் முரசொலி, ஈழநாதம் பத்திரிகைக் காரியாலயங்களைக் குண்டு வைத்துத் தகர்த்தபோது, இந்தியாவில் சிறப்பான பத்திரிகைகளில் ஒன்று என்றும் பத்திரிகா தர்மத்தின் சின்னமென்றும் இந்திய ஜனநாயக வாதிகளால் விளங்கப்படும் த ஹிந்து என்ற பத்திரிகை இந்திய அமைதி காக்கும் படையினர் ஈழநாதம், முரசொலி ஆகிய பத்திரிகைகளை அமைதியாக்கினர் என்று செய்தி எழுதியது. அற்புதமான பத்திரிகா தர்மந்தான் என்று நீங்கள் சிரிப்பது எனக்கும் கேட்கிறது. என்ன செய்யலாம்?

அவரவர் கைமணல்.

இத்தகைய ஒரு பத்திரிகா சூழ்நிலையில் கிட்டு போன்ற முக்கியமான ஒருவரின் மரணம் குறித்துப் பலரும் பல விதமாக எழுதும் போது நானும் என் பங்கிற்கு "அகால மரணம்" என்று குறிப்பிடுகிறேன். காரணம் இல்லாமலில்லை. ஒன்று, இது தற் கொலையா – இந்திய அரசினாலான கொலையா என்பது பற்றிய பூரணமான தெளிவு இன்னும் இல்லையென்பது.

மற்றையது, இது காலம் தப்பிய மரணம் என்பதால்.

சில சொற்களும் சொற்றொடர்களும் காலத்துக்குக் காலம் தமிழில் படும் பாட்டை நினைத்தால் மிகுந்த வருத்தமாக இருக்கிறது. "அகால மரணம்" என்பது ஒரு உதாரணம். எப்போதோ இறந்திருக்க வேண்டியவர் இப்போது தான் இறந்தார் என்பதும் "அகால மரணம்" தான். இன்னும் இருக்க வேண்டியவர் இறந்து போனாரே என்பதுவும் "அகால மரணம்" தான். மனிதரைப் பொறுத்தும் மதிலுக்கு அப்புற மாகவா இப்புறமாகவா நீங்கள் நிற்கிறீர்கள் என்பதைப் பொறுத்தும் வியாக்கியானங்கள் வேறுபடலாம்.

புனிதம் கெட்டுப் போன இன்னொரு சொல், "தார்மீகம்". ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் ஆட்சியில் கெட்டது அது. "சோஷலிஸம்" ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் ஆட்சியில் கெட்டது. "அமைதி"யும் "ஜனநாயக"மும் இந்தியப் பட்டாளத்தால் கெட்டன. "விடுதலை" என்ற சொல் நமது இயக்கங்களால் புனிதம் கெட்டது. "விடுதலை" புனிதம் கெட்டமைதான் என்னுடைய தீவிரமான சோகம். "விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய் ஒரு சிட்டுக் குருவியைப் போலே . . ." என்றும் "பறையருக்கும் இங்கு தீயர், புலையருக்கும் விடுதலை" என்றும் பாரதி அவாவுகிற விடுதலையை அவாவிய எல்லோருக்கும் சோகம்தான். கட்டுப்படுவதிலும், அறிவார்ந்த சிந்தனையை விட்டுவிட்டுக் கீழ்ப்படிவதிலும் எமக்கு விடுதலை இல்லை. கண்மூடித்தனமான நம்பிக்கையிலிருந்தும் விசுவாசத்திலிருந்தும் வருவதல்ல விடுதலை. விசாரணைகளிலிருந்தும், எல்லாவற்றையும் கேள்விக்குள்ளாக்குவதிலிருந்தும் தான் விடுதலை கிடைக்கும். இதை எப்போது செய்யப் போகிறோம்?

1993

பனியில் பிறந்த வருடம்

பகல் முழுவதும் பனி பெய்து கொண்டிருந்தது. சாதாரண நாள் என்றால் கண்ணுக்கு முன்னால் விரிந்திருக்கும் மலைத் தொடரிலிருந்து கீழிறங்கி விடுகிற ஒடுக்கமான பாதை தெரியும். இன்னும் சற்றே அருகில் சென்றால் பனியில் சறுக்குபவர்களின் பிரகாசமான நிறங்களைக் கொண்டவர்களின் ஆடைகளும் தெரியக் கூடும். சில வேளைகளில், இன்னும் பிடிவாதமாகப் பச்சை நிறமாகவே இருக்கும் ஊசியிலைக் காட்டு மரங்களூடாகச் சூரியக் கிரகணங்களும் வெளிவரக் கூடும்.

எனினும் இவற்றிற்கான எந்தவிதமான சாத்தியங்களும் இன்றைக்கு இல்லை. கண்ணி வெடியில் சிக்கிச் சிதறிய முகிற் கூட்டங்கள் மாதிரிப் பனி தூவிக் கிடக்கிறது. இன்னும் இரண்டரை மணி நேரம் நேராகச் சென்றோமானால் பிஷப் ஷோவன் என்ற இடத்தின் மலையடிவாரத்துக்கு வந்துவிடுவோம். மாலை நான்கு மணி ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது. பனிச் சறுக்கல் முடிந்து, தொடர் தொடராக வாகனங்களில் ஆட்கள் எதிர்த்திசையில் செல்கிறார்கள். மூன்றரை, நான்கு மணிக்குப் பிறகு பெரும்பாலும் ஒருவரும் பனிச் சறுக்கலில் ஈடுபட மாட்டார்கள். இரவாகிவிடும் என்பதோடு வழித்தடங்களையும் அடையாளம் காணமுடியாது. சறுக்கும்போது பாதை மாறிப் போய் விட்டாலும் நிலைமை சிக்கல் தான்.

"பிதாவே,

நாளைக்காவது எங்களுக்குச் சூரியனைத் தந்தருளும்" என்று நிச்சயமாகவே இன்றைக்கும் பிரார்த்திப்பார்கள் என்று தோன்றியது. இந்தத் தேசத்தில் இந்த மலையடிவாரத்தில் இந்த நேரத்தில் ஒரு கறுப்புத் தோல் மனிதனைக் காண்பவர்கள் பறக்கும் தட்டிலிருந்து இறங்கி வருபவனைப் பார்ப்பதை விட ஆச்சரியமாகப் பார்ப்பார்கள். இது எனக்கும் பழகிப் போய் விட்டது. என்னோடு கூட இருந்த மற்றைய ஐந்து நண்பர்களுக்கும் வெள்ளைத் தோல். அவர்கள் இந்த நாட்டின் குடிமக்கள் என்றாலும் வேறு வேறு பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். ஒவ்வொரு வருடைய ஜேர்மன் மொழி உச்சரிப்பும் ஒவ்வொரு மாதிரி. இது அவர்கள் சொன்னது. என்னுடைய ஜேர்மன் மொழி ஞானம் தேனீர், கோப்பி வாங்குவதோடும் "நன்றி வணக்கம்" சொல்வதோடும் சரி. ஜேர்மன் மொழியில் தூஷணமும் தெதியும் என்பது போனஸ். (சமயத்தில் நாஸிக்காரனையோ, பொலிஸ்காரனையோ பேச உதவும்). நண்பர்களுக்குப் பெரிய திட்டம் ஒன்று இருந்தது. மலையடிவாரத்திலுள்ள விடுதி ஒன்றில் பெட்டி படுக்கைகளைப் போட்டு விடுவது. நன்றாக ஒரு வெந்நீர்க் குளியல், பிறகு மலையுச்சியிலுள்ள ஒரு பாரம்பரியமான விடுதி மதுக்கடையில் இரவு முழுவதையும் கழிப்பது.

ஏற்கெனவே போட்ட திட்டம் தான். இன்று 1992 இன் இறுதி நாள். இன்னும் ஐந்து மணி ஐம்பத்தொன்பது நிமிடங்களில் 1993 வந்துவிடும். இந்தக் கடைசி மணித்தியாலயங்களையும் 93இன் ஆரம்ப மணித்தியாலயங்களையும் இவ்வாறு உல்லாசமாகச் செலவிடுவது ஜரோப்பியர்களின் வழக்கம். எனினும் நண்பர்கள் பிஷப்ஷோவன் மலையுச்சியை ஏன் தேர்ந்தெடுத்தார்கள் என்று எனக்கு உடனே தெரியவில்லை.

"அவசரப்படாதே, உச்சிக்குப் போனாப் பிறகு கேள்" என்றான் மார்க்கூஸ்.

"நிறையப் பேர் வருவார்களா?" என்றேன்.

"நூற்றுக் கணக்கில் வருவார்கள். எல்லோரும் இளைஞர்கள் தான். அவர்களில் பெரும்பாலானோர் ஒரு கறுப்பு வெளிநாட்டானைப் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். உன்னை விழுங்கி விடுவார்கள்" என்று சொல்லிச் சிரித்தாள் லிஸி.

"இன்றைக்கு யார் பியர் வாங்கித் தந்தாலும் குடி, மாட்டேன் என்று சொல்லாதே. இரண்டு மூன்று பெரிய கிளாஸ் பியருக்குப் பிறகு அவர்கள் உன்னோடு ஆங்கிலத்தில் பேசுவார்கள். உனக்கு உன்னையறியாமலே ஜேர்மன் வரும்!"

இப்படிக் கென்ஸ் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே உச்சிக்கு வந்து விட்டோம். ஒரு சிறிய அழகான விடுதி. நூற்றாண்டுப் பழமை வாய்ந்தது. உள்ளே நவீனப்படுத்தி இருந்தார்கள். கிற்றார் இசையும் பாடலும் காற்றில் வந்து கொண்டிருந்தன. பெரிய முற்றம் ஒன்றும் இருந்தது. உறைபனி ஏறி முற்றமும் ஒரே வெள்ளை.

"சரியாகப் பன்னிரண்டு மணிக்கு இந்த முற்றத்தில்தான் வால்ற்ஸ் என்ற நடனமாடப் போகிறோம். நன்றாக வழுக்கும்; பார்த்துக் கொள்."

பார்த்துக் கொண்டேன்.

பனி பொழிவது நின்றிருந்தது. இந்த மலையுச்சியிலிருந்து பார்க்கிற போது சூழவர மலைகள்தான். கீழே நகரம் வெளிச்சக் கூடுகள் போலே மின்னிக் கொண்டிருக்க மேலே "வெள்ளிப் பனிமலை". நல்ல

குளிர் என்றாலும் க்ளுவைன் என்ற ஒருவகைச் சிறப்பு வைனை ஆவி பறக்கக் குடித்த பிற்பாடு குளிரும் ஆவியாகப் போய் விடுகிறது. விடுதிக் கூடத்தின் நடுவில் பெரிய அண்டாவில் சிவப்பு வைன் கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறது. தேவையானபோது தேவையானவர் கள் தேவையான அளவு வார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

கொதிக்கும் சிவப்பு வைனுக்குள் என்னென்ன சரக்குச் சாமான் களைப் போட்டார்களோ தெரியாது. அப்படி ஒரு சுவை; அப்படி ஒரு விசை.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்து வடக்கு மூலைப் பஞ்சன் கடைச் சாராயம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. பஞ்சன் கடைக் கிளாஸ்களுக்குப் பழுப்பு ஏறி இருந்தாலும் ஆட்களுக்குப் போதை ஏறுவதிலும் குறைவில்லை. பஞ்சனுடைய மருந்து சயனைட் மாதிரி. ஏழெட்டுச் செக்கண்டுக்குள் வேலை செய்யும்.

"அது குரங்குச் சரக்கு மச்சான்!" என்று சண் சொல்வது வழக்கம். பிடித்தால் பிடித்த பிடியை விடாது! பிஷப்ஷோவன் க்ளுவைனுக்கும் பஞ்சனுடைய குரங்குச் சரக்குக்கும் என்ன உறவோ தெரியாது. பன்னிரண்டு மணிக்கு ஒரு மணித்தியாலம் இருக்கிறபோது அந்த இரண்டு பேரும் எனக்குப் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தார்கள். நீண்ட நேரமாகவே என்னை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் ஜேர்மன் வராது என்று தெரிந்ததும் ஆங்கிலத்தில் ஆரம்பித்தார்கள்.

"எந்த நாடு?"

"இலங்கை!"

அவர்களுக்கு புருவங்களும் தோள்களும் சுருங்கியது தான் மிச்சம்.

சிலோன்! சிறிலங்கா, தப்ரபேன், செரன்டீப் என்று இலங்கையின் எல்லாப் பேர்களையும் வரிவிசையாகச் சொன்னால் ஒரு வேளை தெரியுமோ என்னவோ! உலகப் படத்தைக் கீறி இலங்கையைக் காட்டினேன். "ஆ!" என்றார்கள். கிளாஸையும், கிளாஸையும் மோதிச் சியர்ஸ் சொன்னார்கள். தாடி நன்றாக இருக்கிறது என்றார்கள். சாப்பிட்டுக் குடி, தூங்கு ஆனால் தனியாக அல்ல என்றார்கள். இலங்கையே தெரியாதவர்களுக்கு ஈழத்தை எப்படிக் காட்டப் போகிறான் "தமிழன்" என்று யோசித்தேன். தொடர்ந்தும் நீந்துவது, தொடர்ந்தும் பேசுவது, தொடர்ந்தும் வீடியோ பார்ப்பது, தொடர்ந் தும் குடிப்பது என்று ஏதாவது உலக சாதனை புரிந்து தெரிந்து கொள்ளப் பண்ணி விடுவார்கள் என்று தோன்றிற்று.

1993

ஏ.கே. 47 இலிருந்து பேஸ் போல் மட்டை வரை

சென்தாமரையில் நான் கிழமை தோறும் எழுதி வரும் சிறு கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து படித்து வரும் மெல்லிதயங் கொண்ட அன்பர் ஒருவர் மிகுந்த வினயமுடன் என்னைக் கேட்ட கேள்வி இது:

"நீங்கள் எழுதி வருவதை வாசிக்கிற போது உங்களுக்குத் தமிழர்கள் மீது அசாத்தியமான கோபமும் வெறுப்பும் இருப்ப தாக ஒரு உணர்வு ஏற்படுகிறது. நீங்கள் ஏன் தமிழர்களுடைய நல்ல அம்சங்களை, அவர்களுடைய கலாசாரத்தை, உயர்ந்த வீரத்தைப் பற்றி எழுதக் கூடாது?"

அவருடைய வேண்டுகோளை அலட்சியம் செய்ய முடி யாது. ஏனென்றால் தமிழர்களிடம் நிச்சயமாக உயர்ந்த பண் பாடும், உயர்ந்த வீரமும் இருந்து வந்திருக்கிறது என்று நம்பிக் கொண்டிருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் எம்மிடையே உள்ளனர். உயர்ந்த பண்பாடும், உயரிய வீரமும் எப்படித் தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்ற தத்துவ, சமூக விஞ்ஞான விசார ணையில் நான் இப்போது இறங்கப் போவதில்லை. அது பற்றிப் பின்னர் அலசலாம். எனினும் வீரத்தைப் பற்றி எழுதாமல் என்னாலும் இருக்க முடியவில்லை.

சிறுவயதில் கொள்ளிவால் பிசாசுக்கும் கிணற்றுக்குள் எப்போதும் குடியிருக்கும் ஒரு விசித்திரமான பூதத்துக்கும் நான் சரியான பயம். கூடவே காதில் செவ்விரத்தம் பூ சூடியபடி "போயிலை" விற்றுத் திரிந்த ஒரு கிழவனுக்கும் பக்கத்து வீட்டுப் பயங்கரமான "ஆட்கொல்லிச்" சேவலுக்கும், இருட்டுக்கும், வைரவருக்கும் வேறும் பல "உம்மாண்டி"களுக்கும் பயம். நான் வளர்ந்த தமிழ்ச் சூழலில் இப்படிப் பயம் காட்டுவதற் கென்றே ஏராளமான விஷயங்கள் இருந்தன.

நல்ல காலம் அஞ்ச வேண்டியதற்கு அஞ்சுவதும் வீரம் என்று திருவள்ளுவர் எழுதியிருக்கிறார். எனவே பயமும், வீரமும் ஒன்றிலி ருந்து ஒன்று பிரிக்கப்பட முடியாமலேயே போய் விட்டது. நான் மட்டுமல்ல, எல்லாத் தமிழ்க் குழந்தைகளும் இந்த மாதிரிப் பயம் காட்டப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டவர்கள்தான். பயம் எப்போது போயிற்று என்று எனக்குச் சரியாக ஞாபகம் இல்லை. பக்கத்து வீட்டு நண்பனுடன் பந்தயம் பிடித்து ஒருமுறை வைரவர் சூலத்தின் மீது 'ஒன்றுக்கிருந்து' விட்டு அன்றிரவு ஒன்றுமே நடக்கவில்லை என்பதை அனுபவ பூர்வமாகக் கண்ட பிற்பாடு அந்தப் பயமும் போய்விட்டது. (மார்க்சுக்கும், ஏங்கெல்சுக்கும் நன்றி. அத்துடன் பந்தயத்தில் தோற்ற படியால் பதினைந்து சதத்துக்கு ஐஸ்பழம் வாங்கித் தந்த செகராச சேகரத்துக்கும்!) வைரவர் இன்று வரை என்னைப் 'பழிக்குப் பழி' வாங்கவில்லை என்பது மிகுந்த ஆறுதல் தரும் ஒரு விஷயம். வைரவர் இப்படி மெத்தனமாக இருப்பது ஏன் என்பதும் பின்னர் எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது.

வைரவருடைய வாகனம் நாய். எனக்கு நாய்கள் மீது அப்படி யொரு விருப்பம். அவை எந்த இனத்தை, சாதியைச் சேர்ந்தவை என்றாலும் கூடப் பரவாயில்லை. மேலும் நாய்கள் நன்றி உள்ளவை. எங்களுடைய இயக்கக்காரரைப் போலவே அவையும் கேள்விகளி லிருந்தும், விசாரணைகளிலிருந்தும் விஷயங்களைத் தொடங்க மாட்டா. விசுவாசத்திலும், நம்பிக்கையிலும் இருந்தே ஆரம்பிக்கும். முக்கியமான விஷயம் நாய்களில் பெரும்பாலானவை வீரம் மிக்கவை. இதில் யாருக்காவது சந்தேகம் இருந்தால் "பென்னி" என்ற அற்புத மான நாய்ப்படம் ஒன்று உள்ளது. அதனைப் பார்க்கவும்.

ஒருமுறை நம்மூர்ப் பிரபலமான இயக்கக்காரர் ஒருவர் நாய்களை இழிவுபடுத்துவது போலப் பேசி விட்டார். அவர் சொன்ன விஷயம் இதுதான்.

"நூறு நாட்கள் நாயாக வாழ்வதை விட ஒரு நாள் புலியாக இருந்து சாவது வீரம் மிக்கது." இதைத்தான் தென்னிலங்கையிலும் ஒரு அரசியல்வாதி "நூறு ஆண்டுகள் நாயாக வாழ்வதை விட ஒரு ஆண்டு சிங்கமாக இருந்து செத்துவிட்டுப் போவது மேல்" என்று குறிப் பிட்டார்.

இவர்களுக்கெல்லாம் வைரவரின் அற்புதமான வாகனமான வீரம் செறிந்த நாய்க் குலத்தின் மீது ஏன் இவ்வளவு காழ்ப்பு என்று எனக்குப் பிடிபடவில்லை.

புலியாய் ஒரு நாள் வாழ்ந்து செத்துப் போய் விட்டால், அவ்வளவு தான். ஒரு நாள் வாழ்க்கை. முற்றுந்தரிப்பு. நூறு நாட்கள் நாயாக வாழ்வதில் என்ன அவமானம் இருக்கிறது? என்ன இருந்தாலும் இறப்பை விட வாழ்க்கையே மேலானது என்பதை உணர்ந்தபடியால் தானே மனிதம் இவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறது. ஒருநாள் வாழ்ந்து மடிவதை விட நாயாக நூறு நாட்கள் வாழ்வது தான்

சிறந்தது என்று நான் அறிக்கை விட்டு விட்டேன். வைரவர் என்னைப் பழிக்குப் பழி வாங்காமைக்கு இது ஒரு முக்கியக் காரணம்.

சங்க இலக்கியங்களிலும், வேறும் பல பழந்தமிழ் வீர காவியங் களிலும் நாய்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளதா என்று தேடிப் பார்த்துச் சொல்லும்படி "சங்க இலக்கியத்தில் சிறுவர்" என்ற தலைப்பில் தஞ்சாவூர்த் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் பிஎச்.டி. பட்டத் திற்காக ஆய்வு செய்து வரும் நண்பர் ஒருவரைக் கேட்டுள்ளேன்.

சேர, சோழ, பாண்டியர் காலத்து வீரத்துக்கு அம்பும், வில்லும், ஈட்டியும், வாளும், அசுவமும், அமியுமே ஆயுதங்கள் என்று வரலாறு சொல்கிறது. நாய் இருந்ததாகத் தகவல் இல்லை. இன்றைய போர்க் களத்துக்கு அம்பையும் வில்லையும் வாளையும் ஏந்திக்கொண்டு தமிழர்கள் சென்றால் அற்புதமாகத்தான் இருக்கும். புத்திசாலித் தமிழர்கள்தானே. இவற்றைப் பழைய காலத்துக்கு விட்டுவிட்டு ஏ.கே. நாற்பத்தேழைத் தூக்கி விட்டார்கள்.

ஆயுதபாணிகளை மட்டுமல்ல நிராயுதபாணிகளையும் குழந்தை களையும் சுட்டு வீழ்த்துகிற வீரம் எங்களுடைய ஏ.கே.47க்கு இருக்கிறது. எல்லா ஆயுதங்களையும் இழந்து செருக்களத்தில் நிராயுதபாணியாக நின்ற ராவணனைப் பார்த்து "இன்று போய் நாளை வா" என்றான் ராமன். கொஞ்ச நஞ்சமாவது வீரமும் நாகரிகமும் உள்ளவன். "வாரணம் பொருத மார்பும், வரையினை எடுத்த தோளும் நாரத முனிவர்க்கேற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும் தாரணி மௌலி பத்தும் சங்கரன் கொடுத்த வாளும் வீரமும் களத்தே விட்டு வெறுங்கையோடு இலங்கை புக்கான்" ராவணன் என்று கம்பர் அற்புதமாக எழுதுகிறார்.

வீரமும் களத்தே விட்டு பாஸ்போட்டையும் மலசல கூடத்தில் வீசி விட்டு வெறுங்கையோடு கனடா புக்க வீரத்தமிழ் மறவர்கள் பலர் ஏ.கே. நாற்பத்தேழுக்குப் பதில் பேஸ்போல் மட்டைகளை ஆயுதமாகத் தரித்திருப்பதுதான் இன்றைய அவலநிலை.

அம்பு வில்லிலிருந்து பேஸ்போல் மட்டை வரை தமிழர்களின் வீரம் கொடி கட்டிப் பறக்கிறது. இந்த வீரத்தைப் பற்றி எழுதிக் "கிழிக்க" என்ன இருக்கிறது? Welfare காசில் தூள் கிளப்புகிறது வீரம்!

1993

தமிழர்களுக்கு முதலிடம்

பல்வேறு இனங்களையும், நிறங்களையும் கொண்ட மக்கள் மிக அதிகளவில் வாழும் நகரம் என்ற சிறப்பு அண்மையில் ரொறன்ரோ மாநகருக்கு ஐ. நா. நிறுவனத்தால் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ரொறன்ரோ மாநிலத்தின் பாதிப் பேர் பல்வேறு இனங்களையும், இனக்குழுமங்களையும் (Ethnic Groups) சேர்ந்தவர்கள். கனடாவின் பல்லினப் பண்பாட்டுக்கு இது பெருமை தருவதும் வளம் சேர்ப்பதும் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

புலம் பெயர்ந்தவர்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஒரு தேசமும் கலாசாரமும் ஒருமுகப்பட்டதாக இருப்பது தர்க்க நியாயம் அல்ல. எனவே கனடாவின் கலாசாரமும் ஒரு முகப்பட்ட, ஒரே தன்மையான, மாறற்ற ஒன்றாக இருக்க நியாயம் இல்லை. இந்த அடிப்படை உண்மையும் அதனுடைய நடைமுறைப் பயன்பாடும் (ஓரளவிற்காவது) தான் லட்சக்கணக்கான மக்களை இந்த நாட்டின் பக்கம் ஈர்த்துள்ளது.

1992 ஜனவரி முதலாம் திகதியிலிருந்து டிசம்பர் முப்பத்தோராம் திகதி வரை அரசியல் தஞ்சம் அல்லது புகலிடம் கோரி கனடிய அரசிடம் விண்ணப்பித்தவர்கள் 25,753 பேர். இவர்களுள் 519 பேரைத் தவிர ஏனைய அனைவருக்கும் முதல் கட்டத்தின் போதான விசாரணைகளில் அகதி அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது 95.8 வீதம் அங்கீகாரம் ஆகும்.

தஞ்சமும் புகலிடமும் கோரி விண்ணப்பித்தவர்களில் முதலிடம் வகிப்பவர்கள் (ஆம். நீங்கள் ஊகித்தது முற்றிலும் சரி!) இலங்கைத் தமிழர்கள். இரண்டாமிடம் வகிப்பவர்கள் சோமாலியர்கள். இருபத்தைந்தாவது இடம் வகிப்பவர்கள் (பாவம்) ரஷ்யர்கள். விண்ணப்பம் கோரிய 5,742 இலங்கையர்களில் பதினொரு பேரை விட ஏனைய அனைவருமே முதற்

கட்ட விசாரணைகளில் அங்கீகரிக்கப்பட்டு விட்டனர். இது 99.8 வீதமாகும். எனினும், முற்றான நீண்ட விசாரணைகளின் பின் இது 94.0 வீதமாகக் குறைந்துள்ளது.

கடந்த இரண்டு வருடங்களைப் போலவே இம்முறையும் தமிழர்கள் முதலிடம் பெற்றுள்ளார்கள். இந்தப் புள்ளி விபரங்கள் வேறு நாடுகளில் இருக்கும் தமிழர்களை, குறிப்பாக ஜரோப்பாவில் தஞ்சம் புகுந்து அங்கீகாரமும் "பேப்பரும்" கிடைக்காமல் "திரிசங்கு சொர்க்கத்தில்" வாழும் பல தமிழர்களை – கனடா எனும் காந்தத்தை நோக்கி இழுக்கும். அது போலவே இலங்கையிலிருந்தும் மேலும் பலரை இங்கு கொண்டு வந்து சேர்க்கும்.

போகிற போக்கில், தமிழீழம், ரொறன்ரோவில்தான் உருவாகிவிடும் என்பது என்னுடைய கணிப்பு. தமிழ் பேசும் முஸ்லிம் மக்கள் இங்கு மிகக் குறைவு என்பதால் "சுத்திகரிப்பு" பிரச்சினையும் இல்லை. ஸ்காபொரோவையா, வெலஸ்லி அண்ட் பார்லிமென்ட் பகுதியையா தலைநகரமாக்குவது என்ற பிரச்சினை மட்டும்தான் மேலெழ வாய்ப்பிருக்கிறது. இப்படி உருவாகும் "கலாசாரத் தமிழீழம்" வானவில் மாதிரி என்பது வேறு விஷயம்! ஒரு புறத்தில் தேச விடுதலைக்காகப் போராடிக் கொண்டு மறுபுறம் தேசத்தை விட்டு ஆயிரக்கணக்கில், லட்சக்கணக்கில் ஓடுவது என்பது தமிழர்களுடைய யதார்த்தமாக உள்ளது. இது குறித்து விசனப்படுவதோ, பச்சாதாபப்படுவதோ, கோபப்படுவதோ அறிவின்பாற்படாது.

காலம் காலமாக இத்தகைய சமூக அவலம் பல இனங்களுக்கும் இனக் குழுமங்களுக்கும் நேர்ந்துள்ளது. சீனர்களையும், யூதர்களையும், இந்தியர்களையும் பாருங்கள், காரணங்கள் வேறு வேறாக இருப்பினும் புலம் பெயர்தல் ஒரு மாதிரித்தான்.

தாங்கள் புலம் பெயர்ந்து சென்ற நாடுகளிலெல்லாம் இந்த மக்கள் தங்களுடைய மொழியையும், பண்பாட்டையும் ஒரு சீராகப் பேணி வந்துள்ளனர் என்று சொல்ல முடியாது. இவ்வாறு ஒரு சீராகப் பேணவும் முடியாது. கலாசாரம் என்பது அடிப்படையில் மனிதர்கள் தங்களுடைய சுற்றுச் சூழலுக்கு எவ்வாறு முகம் கொடுக்கிறார்கள் என்பதன் அடியாக உருவான ஒரு விளை பொருள். அது ஒரு மாற்றி அல்ல. இது தமிழர்களுக்கும் பொருந்தும். யூதர்களுக்கும் பொருந்தும்.

புலம் பெயர்ந்த மக்களுக்கு முதலில் தொலைவது மொழி. இறுதியில் தொலைவது (தொலைய முடிந்தால்) உணவுப் பழக்கங்களும், மதமும் (நம்பிக்கை இருந்தால்!) என்று சில ஆய்வுகள் கூறுகின்றன.

சராசரித் தமிழரைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் ஆங்கில மோகத்தின் வாரிசுகள். தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி என்பது அதனுடைய கலைகளினதும், இலக்கியங்களினதும் மொழிப் பாவனையினதும் வளர்ச்சி தான் என்பதை அறியாதவர்கள். கொம்பியூட்டர் கழிக்கும் மலத்திலும், கணக்கியலின் முதலாளித்துவக் கந்தலுக்குள்ளும்தான்

மனிதராய் இருப்பதன் பேறு குந்தியிருக்கிறது என்று நம்புபவர்கள். இவர்களிடம் இருந்து தமிழ்மொழி வேகமாக விடைபெற்றுப் போவ தில் ஆச்சரியமில்லை.

ஐம்பதுகளில் விக்கிரமசிங்கம் என்று இருந்தவர்கள் "விக்கிரமசிங்க" என்ற மாறியதை நாம் அறிவோம். இன்று சாம்பசிவமும், சாமிநாத னும் SAM என்று மாறுகிறார்கள். இது ஒரு வெறும் பெயர் மாற்றம் அல்ல. எங்களுடைய சமுதாயத்தின் ஒரு சமூக உளவியல் போக்கின் குறியீடு.

இது குறித்து முறைப்பாடு செய்வதில் ஒரு நியாயமும் இல்லை. அது அவரவர் சுதந்திரம். விருப்பு. அதனை நான் அங்கீகரிக்கிறேன். அது தான் நாகரிகம்.

பிரச்சினை எப்போது வருகிறது என்றால் இந்தப் போக்கைப் பிரதிபலிப்பவர்களும் தீவிரமாக அமுல்படுத்துபவர்களும் தமிழையும், கலாசாரத்தையும் காக்கப் போரிடப் புறப்படும் போதும், தமிழின் காவலர்களாக நடிக்கும் போதும்தான். "Please! தமிழை வாழ விடுங்கள். கூடவே தமிழரையும்."

1993

நேபாள யாத்திரை

நேபாளத்துக்குச் செல்லும் வழியில் இத்தனை அனர்த்தங்கள் ஏற்படும் என்று நான் நினைத்திருக்கவில்லை. நாலு பக்கமும் கடலால் சூழப்பட்ட ஒரு நாட்டிலிருந்து நாலு புறமும் நிலத் தால் வளைக்கப்பட்ட இன்னொரு நாட்டிற்குச் செல்வது என்பது ஒரு பூகோளப் பாய்ச்சல். சில மாதங்களுக்கு முன்பாக சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை தென்னாசியப் பத்திரிகையாளர் கள் பலருக்கு ஒழுங்குபடுத்தியிருந்த மாநாட்டில் பங்கு பெறும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. இலங்கை அரசாங்கத்தினதும், இந்திய அரசினதும், விடுதலைப் புலிகளினதும் மனித உரிமை மீறல்களைத் தெளிவாகவும், விவரமாகவும் சர்வதேச அரங்கில் அம்பலப்படுத்தி வரும் முக்கியமான நிறுவனங்களில் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையும் ஒன்று. தமிழ் மக்களின் மேலான அரச ஒடுக்கு முறைகளைக் கடந்த பத்து வருடங்களாக அம்பலப் படுத்தி வந்தது சர்வதேச மன்னிப்புச்சபை. கடந்த வருடத்திலி ருந்து அரசுகளுக்கு எதிராகப் போர் புரியும் இயக்கங்கள், நிறுவனங்கள் நிகழ்த்தும் மனித உரிமை மீறல்களையும் இந்த நிறுவனம் ஆவணப்படுத்த ஆரம்பித்துள்ளது. (இதனால் அவர வர் தமது வசதி கருதி இந்த நிறுவனத்தின் அறிக்கைகளைத் திரித்துப் பிரசுரிக்கிறார்கள் என்பது வேறு விஷயம். உதாரண மாக மன்னிப்புச்சபையின் இலங்கை பற்றிய அறிக்கைகளில் புலிகளைப் பற்றிய விமர்சனங்களை மட்டும் இலங்கை அரசுப் பத்திரிகைகள் பிரசுரிக்கும். அதுபோல தங்களைப் பற்றிய விமர் சனங்களையும் அம்பலப்படுத்தல்களையும் "கண்டு கொள்ளா மல்" இலங்கை அரசைப் பற்றி மன்னிப்புச்சபை சொல்வதை மட்டும் விடுதலைப் புலிகளின் பத்திரிகைகளில் பிரசுரிப்பார் கள். எதிர்மறைகளின் ஒற்றுமை. Units of the opposites!

இலங்கையிலிருந்து நேபாளம் அவ்வளவு தொலைவில் இல்லை. என்றாலும் நீங்கள் நேபாளத்தின் தலைநகருக்கு

நேராகப் பறந்து செல்ல முடியாது. எந்த இலங்கை விமானமும் நேபாளத்திற்குச் செல்வதில்லை. இந்தியாவுக்கூடாக நீங்கள் இந்திய விமானத்தில் செல்ல வேண்டும். அல்லது தலையைச் சுற்றி மூக்கைத் தொடுவது போல சிங்கப்பூர் அல்லது பாங்கொக் வழியாகச் செல்ல வேண்டும். (வாழ்க சார்க் சகோதரத்துவம்!)

இந்தியாவூடாகச் செல்வதானால் இந்திய விசா பெற்றாக வேண்டும். நேபாளத்திற்கு விசா பத்து நிமிடத்தில் குத்தித் தந்துவிடு கிறார்கள். இந்தியாவுக்கு விசா எடுப்பதும் இமயமலையில் சுதுமலைப் புகையிலைக் கன்று வளர்ப்பதும் ஒரு மாதிரி என்று பலர் சொன்னார் கள். நல்ல காலமாகக் கொழும்பில் இருந்த ஒரு இந்தியப் பத்திரிகை யாளரின் உதவியுடன் விசாவை ஒரு வழியாகப் பெற்று விட்டேன்.

கொழும்பு – சென்னை – கல்கத்தா – காத்மண்டு என்ற வழியில் பறப்பு. சென்னையில் இறங்கி மறுநாள் அதிகாலை கல்கத்தாவுக்கு விமானம் ஏறியபோது "அபசகுனமாக" எதுவும் தட்டுப்பட்ட ஞாபக மும் இல்லை. ("இன்னா சார் சிலோனா? துட்டுக் குடுத்துட்டுப் போயேன்" என்ற கோரிக்கை எந்த வகையில் அடங்கும் என்பது எனக்குப் பிடிபடவில்லை.) கல்கத்தாவில் காத்திருந்தது சங்கடம்.

வி.எஸ்.நைப்பால் எனும் எழுத்தாளர் இந்தியாவைப் பற்றி எழுதியிருப்பதை வரிக்குவரி ஞாபகமூட்டும் கல்கத்தா விமானநிலை யத்தில் இறங்குதுறையைக் கடந்து கடவுச் சீட்டுப் பகுதிக்குள் பிரவேசிக்கிற போது உலகப் புகழ்பெற்ற இலங்கைக் கடவுச் சீட்டு (களவுச்சீட்டு?) இப்படி ஒரு சிக்கலைக் கொண்டு வரும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அரிவாள் மாதிரி மீசை வைத்திருந்த ஒரு தடியன் என்னுடைய கடவுச்சீட்டை எடுத்து மேலும் கீழும் பார்த்தான். பிறகு மணந்து பார்த்தான். தலைக்கு மேலே தூக்கி வைத்துப் பார்த்தான். ஏதோ ஒரு அபூர்வமான உணவுப் பண்டம் என்று நினைத்து விட்டான் என்று தோன்றியது! இரண்டு நிமிடங்களுக்குப் பிறகு நிமிர்ந்து பார்த்துக் கேட்டான். நீ தமிழனா, இல்லைச் சிங்களவனா? (இந்த இடத்தில் மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிய ஒரு சிறு குறிப்பு. அவன் You என்று தான் சொன்னான். ஆங்கிலத்தில் நீயும் You தான், நீரும் You தான். நீவிரும் You தானே. எனினும் அவருடைய தொனி முறைப்பு எல்லாவற்றை யும் பார்த்த பிற்பாடு நிச்சயமாகவே "நீங்கள்" என்ற அர்த்தப்பட அவன் You வைப் பயன்படுத்தி இருக்க மாட்டான் என்று பிழையறத் தெரிந்தமையால் இங்கு "நீ" எனும் முன்னிலை ஒருமையைப் பயன் படுத்துகிறேன்!)

"பாஸ்போர்ட்டைப் பாரேன்" என்று சொன்னேன். "அதில் ஒன்றும் இல்லை. தமிழனா, சிங்களவனா? "மறுபடியும் கேட்டான். உள்நோக் கம் புரியவில்லை. Citizen of Srilankan என்று சொல்வோமா என்று யோசித்தேன். வம்பை விலை கொடுத்து வாங்குவதில் பயனில்லை யென்று தெரிந்து "தமிழ்" என்று ஒப்புக் கொண்டேன். வலது பக்க மூலையிலிருந்த ஒரு அறையைக் காட்டி "அங்கே போ" என்றான்.

போனேன். பிற்பாடு மூன்று மணி நேரமாக அவர்கள் நடத்திய விசா ரணையை விரிவாக எழுதுவதில் அர்த்தம் இல்லை. எனினும் மாதிரிக்குச் சில கேள்வி – பதில். "நீ புலிதானே?" "இல்லை. நான் சாதாரண மனிதன், மேலும் மரக்கறிச் சாப்பாட்டுக்காரன்." "உங்களை நம்பி மோசம் போனோம். எங்களுடைய ஊருக்கு வந்து எங்களுடைய ராஜீவ் காந்தியைக் கொன்று விட்டீர்களே?"

"எனக்கும் அதற்கும் தொடர்பில்லை."

"எல்லாத் தமிழர்களும் அதனோடு தொடர்புள்ளவர்கள் மட்டு மல்ல, எல்லாத் தமிழர்களுமே அதற்குப் பொறுப்புத்தான்."

"அப்படியானால் ஏன் தமிழர்களுக்கு ஆயுதம் வழங்கினீர்கள்?"

"வாட் நான்ஷென்ஸ்! நாங்கள் ஒருவருக்கும் ஆயுதம் வழங்க வில்லை!"

ஆற்றிலிட்டு குளத்தில் எடுத்த கதைகள் இவனுக்குத் தெரியாது. இவனுக்கு "றோ" (RAW) வின் ஈழப் போராட்டக் கணக்கு வழக்கு களைப் பற்றி இவனோடு அரசியல் பேசுவதிலும் அர்த்தம் இல்லை என்பது தெரிய, "என்னை என்ன செய்கிற உத்தேசம்?" என்று கேட்டேன்.

"ஜெயிலுக்கு அனுப்பப் போகிறேன்" என்று உறுமினான். "சரி அனுப்பு. அதற்கு முன்பாக நான் தரும் ஆட்களின் பெயருக்கும் ஒன்றில் தந்தி கொடு, இல்லையேல் தொலைபேசியில் சொல்" என்று சொல்லிச் சில விபரங்களைக் கொடுத்தேன். உள்ளே போனான். இன்னொரு மீசை முளைக்காத பயலுடன் திரும்பி வந்தான். என்னுடைய சூட்கேசை அக்குவேறு ஆணிவேறாகக் கிளறினான். என்னுடைய துரதிர்ஷ்டம் சர்வதேச மன்னிப்புச்சபை இந்திய அரசு பற்றி "விளாசி"யிருந்த ஒரு பெரிய புத்தகத்தை எடுத்து விட்டான்.

"There you are" என்று மூக்கால் சிரித்தான். இப்போது மௌனம் கலகநாஸ்தி. மேலும் ஒரு மணி நேர வாக்கு மூலம் வாக்கு வாதம். கல்கத்தாவிலிருந்து என்னைக் காத்மண்டு ஏற்றிச் செல்ல வேண்டிய விமானம் போய் விட்டது!

பொறுமை இழந்து போய், "நீ என்னைத் திருப்பி அனுப்பு அல்லது நேபாளத்திற்குப் போக விடு, இல்லையேல் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையிடம் உத்தியோகபூர்வமாகப் புகார் செய்யப் போகிறேன்" என்று கத்தினேன். இன்னொரு அதிகாரியிடம் கொண்டு சென்றான். ஒரு நிமிடம் எல்லாவற்றையும் கேட்டான். ஒரு புழுவைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்துவிட்டு "போய்த் தொலை" என்றான். நேபாளத்திற்குப் போய்த் தொலைந்தேன்.

யாருக்காவது நேபாளம், பூட்டான், திம்பு என்று போகிற உத்தேசம் இருந்தால் சிங்கப்பூர், பாங்கொக் ஊடாகச் செல்லவும். பயணம் தொலைவு, பணமும் அதிகம் எனினும் புண்ணிய பாரதத்தி னால் புண்படாமல் போய்ச் சேருவீர்கள்.

1993

புலித் தமிழரும் பறைத் தமிழரும்

"பொற்காலம் எப்பொழுதோ போயிற்றே. இக்காலம் கற் காலம் அன்றோ கவிதைக்கு" எனச் சிலபேர் மூக்கால் இருந்து முணுமுணுக்கும் வேளையிலே, வாக்கால் அவரை மடக்கி வனப்புடைய சோக்கான கவிதை சுடச்சுடத் தருகிறவர்கள் நம்மிடையே இருக்கிறார்கள் என்பது தெரிந்த விஷயம். கவிதைக்கு இது பொற்காலமோ என்னவோ, தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் கற்காலத்தில் தான் இருக்கிறார் கள். கற்காலத்தில் இருப்பவர்கள் என்றால் அநாகரிகமானவர் கள் என்று பொருள். பண்பாடு அற்றவர்கள் என்று பொருள். மனித நேயம் அற்றவர்கள் என்று பொருள். நான் இப்படி வன்மையாக எழுதுவதற்கு நிறையக் காரணங்கள் உள்ளன. ஒன்றை எடுத்துக் கொள்வோம் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் புகழ் பெற்ற உறுப்பினர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் ஒரு கவிஞ ரும் கூட. எழுபதுகளில் சிறை சென்று மீண்ட செம்மல். அவரைப் பார்த்து முன்பெல்லாம் நான் பொறாமைப்பட்ட ஒரேயொரு விஷயம் அவருடைய தாடி! அப்படியொரு அடர்த்தியான தாடி அவருக்கு. (இப்போது எனக்கு அந்தப் பொறாமை இல்லையென்பது வேறு விஷயம்!) புலிக் கவிஞரும் பேச்சாளருமான அவர் ஒருமுறை கூட்டத்தில் பேசும்போது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

"முன்பு எங்களை (தமிழர்களை) பறதெமளு என்று கேலி செய்த அதே சிங்களவன் இன்று கொட்டித் தெமளு (புலித் தமிழன்) என்று சொல்லித் தொடை நடுங்குகிறான். பறைய னாய் இருந்த தமிழனை புலிகளாய் உயர்த்திய பெருமை விடுதலைப் புலிகளுக்கே உரியது."

மிகுந்த சுவாரசியம் மிக்க பேச்சு அது. அந்தப் புலிக்கவிஞர் சொல்கிற பல விஷயங்களை ஆழமாக யோசிப்பவர்கள்

கவனத்திலெடுப்பதில்லை – என்றாலும் அடிக்கடி அற்புதமான "உண்மைக் கண்டு பிடிப்புக்களை" உதிர்ப்பதில் அவருக்கு நிகர் அவர் தான். "தந்தை செல்வாவின் ஆவி தம்பி பிரபாகரனில்தான் வந்து படிந்திருக்கிறது" என்று சொல்லி எல்லோரையும் ஒருமுறை அசத்தி விட்டார். பின்னொரு தரம் அலாஸ்கா எனும் அமெரிக்கப் பிரதேசம் தமிழனின் பாரம்பரியப் பிரதேசம் என்று இன்னொரு வெடி குண்டைத் தூக்கிப் போட்டார். ஏனென்றால் அலைகள் கரையில் வந்து "கா" என்று இரைவதால் அலாஸ்கா என்று பெயர் வந்ததாம். இவருடைய பெயர் கின்னஸ் புத்தகத்தில் ஏன் இன்னும் இடம்பெற வில்லை என்று நான் பல தடவைகள் மண்டையைப் போட்டு உடைத்துக் கொண்டதுண்டு.

புலித் தமிழனைப் பற்றிய அவருடைய குறிப்பு 'சரித்திரப் பிரசித்தி' பெற்றது என்று நான் கருதுகிறேன். அதுவும் குறிப்பாக இன்றைய தமிழ்த் தேசியவாதத்தையும் தமிழினப் பேரினவாதத்தையும் ஒன்றாக இணைத்து 'ஒரே கொடியின் கீழ், ஒரே குடையின் கீழ், ஒரே துவக்கின் கீழ்' கொண்டு வந்துள்ள விடுதலைப் புலிகளின் ஆட்சியில் முக்கியத்துவம் உள்ளது என்று நான் திரிகரண சுத்தியாக நம்புகிறேன். பறைத் தமிழனாய் இருப்பதை விட புலித்தமிழனாய் இருப்பது எவ்வளவு தூரம் கௌரவத்திற்குரிய விஷயம் என்பதில் எனக்கு அளவற்ற சந்தேகம். பறையர்களையும், புலையர்களையும் ஏனைய பலரையும் 'தாழ்த்தப்பட்ட' சாதிகளாக்கிய 'பெருமை'யும் தமிழர் களுக்குத்தான் உண்டு.

பறையர்களும் சரி, வெள்ளாளர்களும் சரி, கரையாரும் சரி மனிதர்கள் தான். யார் என்னதான் சொன்னாலும் பறைத்தமிழன் மனிதன். புலி மிருகம். மனிதர்களை விட மிருகங்களை உயர்த்திப் பிடிக்கிற உருவகமும் மிருகங்களை விடக் கீழானவர்கள்தான் பறைய ரும் அவர் போன்ற 'தாழ்த்தப்பட்ட' சாதியினரும் என்பதும்தான் இந்த மனோபாவத்தின் உட்கிடை.

இது பற்றித் தமிழர்கள் வெட்கப்பட வேண்டும். மேலதிகமாக இரண்டு கால்களும் ஒரு வாலும் முளைப்பதால் தமிழர்களுக்கு என்ன வீரம் விளைந்து விடப் போகிறது என்று எனக்குத் தெரிய வில்லை. புறநானூற்றுத் தமிழ் வீரம் யாழ்ப்பாணத்தில் விளைகிறது என்கிறார்கள். பொற்காலம் என்று வழங்கப்படும் இராஜராஜசோழ னின் காலத்துக்குத் திரும்பிப் போக வேண்டும் – போகிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். சங்கத் தமிழனின் வீரம்தான் ஈழ வேங்கைகளில் பொலிகிறது என்று எழுதுகிறார்கள். அப்படியானால் சங்கத் தமிழும் பண்டைய தமிழரும் போற்றிய பறை அல்லவா நமது தேசிய வாத்திய மாக வேண்டும்? யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்து நுண்கலைப்பிரி வில் பறையும் போதிக்கப்பட வேண்டும் என்று ஒருவர் முன்மொழிந்த போது எத்தனை வீரத்தமிழர்களுக்கு மாரடைப்பு வந்ததென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?

தமிழர் பண்பாடும் கலாசாரமும்தான் பேணப்பட வேண்டும் என்று ஒற்றைக் காலில் நின்று கொண்டு கண்மூடித்தனமாகக் கத்துபவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக முன்றிலில் அணிநடை பயிலும் புலிகளும், புலிக் குட்டிகளும், புலிக்கன்றுகளும், புலிக்குஞ்சு களும் ஏன் மேலைத்தேய, வெள்ளைக்காரப் பறையைப் பயன்படுத்து கிறார்கள் என்று கேட்பதில்லை? ஒருவிதமான பாசாங்குத் தனமும் போலி மேட்டிமையும் இரட்டை வாழ்க்கையும்தான் தமிழர்களுடைய இயல்பாகப் போய் விட்டது.

சோழர் காலம் என்று கூத்தாடுவோம். ஆனால், சோழர் காலத்தில் சோழ மன்னர்கள் எப்படி விபச்சாரத்தை வளர்த்தார்களென்றோ, எப்படிக் கர்ப்பிணிப் பெண்களை யுத்தத்தின் போது வெட்டிக் கொன்றார்களென்றோ நாம் தெரிந்து கொள்வதில்லை. எமக்குத் தெரிந்து கொள்ள விருப்பமுமில்லை. கொடை வள்ளலும் நியாயவாதி யுமான முல்லைக்குத் தேரீந்த பாரி மன்னனை சேர, சோழ, பாண்டியர் மூவரும் ஒன்று சேர்ந்து கொன்றழித்தார்களென்பதும் வரலாறு. காரணம் வேறொன்றுமில்லை. அழுக்காறு, அவா, வெகுளி. இந்த லட்சணத்தில் ஏ.கே.47களுடன் சோழர்காலமும் வந்து விட்டால் அற்புதமாகத் தான் இருக்கும். பாவம் பண்டைத் தமிழர்களும், இன்றைத் தமிழர்களும்!

கிட்டு ஒருமுறை கண்டுபிடித்தார். "பண்டைத் தமிழர் வாழ்வில் காதலும் வீரமும் சேர்ந்தே இருந்தது" என்று. உண்மை! அவர் பாக்கியசாலி. காதலையும், வீரத்தையும் அனுபவித்தவர். இந்த இரண்டையும் அனுபவிக்காமல் நூற்றுக் கணக்கில் அழியும் சோழர்களையும், தோழர்களையும் தமிழர்களையும் தான் அடிக்கடி நினைவு கொள்ள நேர்கிறது.

1993

ஒரு பூனைக் கதை

ஒரு வழியாகக் கலைஞர், டாக்டர் மு.கருணாநிதி அவர்களின் வளர்ப்பு நாயின் பெயர் 'பிளாக்கி' என்று கண்டு பிடித்து விட்டேன். வெலஸ்லி – பார்ளிமென்ட் பகுதியிலிருக்கும் ஏசியன் சலூனில் முடியிறக்குவதற்காகக் காத்திருந்த வேளை யில் குமுதத்தைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த போது இந்த அற்புதக் கண்டு பிடிப்பைச் செய்தேன்.

'பிளாக்கி' என்பது காரணப் பெயர். இடுகுறிப் பெயரல்ல என்று தமிழில் அழகாகக் கலைஞர் கதை அளக்கலாம். கறுப்பு நாய்தானே 'கறுப்பி' என்று நல்ல தமிழில் வைத்திருக் கலாம். தமிழறிவன், செழியன், தமிழரசன், தமிழ்நாடன் என்று தமிழில் பெயர் வைத்துத் தூள் கிளப்பிய திராவிட காலம் செத்துப் போய் விட்டது கலைஞருக்கு. போகட்டும்.

எல்லாத் தமிழ் எழுத்துக்களிலும் ஆரம்பிக்கும் நல்ல தமிழ்ப் பெயர்களைச் சிரமமாகவும், கிரமமாகவும் வெளி யிட்டுத் தமிழ்ப் பணி புணியும் புதிய திராவிடர்களான 'உலகத் தமிழர்' பத்திரிகையை உடனடியாகவே கலைஞர் அவர்களுக்கு அனுப்பித் தமிழ்ப் பெயர்களை அவருக்கு ஞாபகமூட்ட வேண்டும் என்று சபதம் எடுத்துக் கொண்டேன்.

முன்னாள் அமெரிக்க ஜனாதிபதி புஷ்ஷின் நாயின் பெயர் எனக்கு மறந்து போய் விட்டது. அந்த நாய்க்கு புஷ்ஷைப் போலவே இந்திய மசாலா கறி பவுடர் தூவிய சாப்பாடு பிடிக் கும் என்று நரசிம்மராவின் சமையல்காரர் பெருமையோடு சொன்னதாக எங்கோ வாசித்த ஞாபகம்.

வெண்ணிற ஆடை நிர்மலாவோ அல்லது வேறு யாரோ ஒரு தமிழ் நடிகை பத்து நாய்கள் வளர்த்தார்களாம். பழைய பேசும் படங்களைப் புரட்டினால் பெயர்கள் தெரிந்து விடுகின்றன. அது ஒன்றும் அவ்வளவு சிரமம் இல்லை.

என்றாலும் எல்லோருக்கும் நாய்களில்தான் விருப்பம் என்றில்லை. சிலருக்கு வேறு மிருகங்களிலும் நேசம் ஏற்படக் கூடும்.

கிட்டுவுக்கு ஒரு குரங்கு இருந்தது. அதற்கு என்ன பெயர் என்று எனக்குத் தெரியாது. பிரபாகரன் புலிக்குட்டி ஒன்று வளர்த் தார். அதனுடைய பெயரும் எனக்குத் தெரியாது. மாத்தயா வேறு ஏதாவது மிருகங்களை வளர்ப்புப் பிராணியாக வைத்திருந்தாரா என்றும் சரியாகத் தெரியவில்லை.

என்னுடைய பால்யகால நண்பன் ஒருவன் பெரிய நாயை வளர்த்து வந்தான். முன்னொரு காலத்தில் ஒரு கிறிஸ்மஸ் தினத்தன்று அவன் வீட்டுக்குச் சாப்பிடப் போனபோது பாதி திறந்திருந்த 'கேற்'றை மறைத்துக் கொண்டு பயங்கரமாக உறுமியபடி அந்த நாய் நின்றது. நாயின் பெயர் தெரிந்திருந்தாலாவது சும்மா கூப்பிட்டு ஒரு 'சமாதான ஒப்பந்தம்' ஏற்படுத்த வழியிருக்கா என்று பார்த்திருக்க லாம். பல சந்தர்ப்பங்களில் நாய்களுக்கு உங்களைத் தெரியாவிட்டா லும் உங்களுக்கு அவற்றின் பெயர் தெரிந்திருந்தால் ஒரு வழியாகப் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு "உச்சூ, உச்சூ..." என்று அதன் முறைப்பைக் குறைக்கலாம். துரதிர்ஷ்டவசமாக நண்பனின் நாயின் பெயர் எனக்குத் தெரியவில்லை.

நல்ல காலமாக நாயின் உறுமலைக் கேட்டு வெளியே வந்து விட்டான் நண்பன். "என்னடா பெயர் நாய்க்கு?" என்று கேட்டு வைத்தேன்.

"டியோயி" என்றான்.

"பெட்டைப் பேரா இருக்கே. நாய் கடுவன் எல்லே" என்று திரும்பிக் கேட்டேன்.

இந்தப் பேர் எல்லா நாய்க்கும் வைக்கலாம் மச்சான். தமிழில் ஆண்பால், பெண்பால் இரண்டுக்கும் பொதுவாக இருக்கிற பெயர் களைப் பாற் பொதுப்பெயர்கள் என்று சொல்லிறது மாதிரி "டியோயி" என்றது நாய்ப் பொதுப் பெயர். டி.ஓ.ரி (D.O.G. என்றா டோக்) நாய்.

இது நண்பனுடைய சுருக்க விளக்கம். நெதர்லாந்தில் வாசம் செய்து மேற்படிப்புக்காக வாசித்துக் கொண்டிருந்த போது நான்கு மாணவர்கள் ஒரு வீட்டில் தங்கியிருந்தோம். தனிமை பொறுக்க முடியாமலோ என்னவோ எனது பக்கத்து அறை அமெரிக்க நண்பி திடீரென்ற ஒரு நாள் பூனை ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டு வந்தாள்.

"ச்சேரன். இந்தப் பூனைக்கு நல்ல பெயர் ஒன்று சொல்" என்று மிகுந்த விநயமாகக் கேட்டுக் கொண்டாள். நல்ல காலமாக அவளுக்கு எண் சோதிடம் பற்றியோ பண்டிட் சேதுராமன் புத்தகம் பற்றியோ எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை.

"உனக்கு என்ன மாதிரியான பெயர் விருப்பம்? தமிழா, ஆங்கிலமா, அல்லது போலிஷ், அரபிக், ரஸ்யன்...?" ஏதோ எல்லா மொழிகளும் தெரிந்த மாதிரிக் கேட்டு வைத்தேன்.

"எந்த மொழியிலாவது வைத்துத் தொலை. ஆனால் பெயர் என்னுடைய வாய்க்குள்ளும் போகிற மாதிரி இருக்க வேண்டும்" என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டாள்.

"பூனை" என்று வைத்து விட்டுச் சுருக்கமாக "ப்பூ" என்று கூப்பிடலாம் என்பது என்னுடைய முதலாவது பரிந்துரை. பூனை என்கிற பெயர் அவளுடைய வாய்க்குள் போய் வருகிற போது "பூனா"வாக மாறிவிடுகிற ஆபாச அநியாயம் அடிக்கடி நேர்ந்து விடுகிறது என்பது உடனேயே தெரிந்து விட்டதால் அந்தப் பெயரைத் தவிர்த்து விட்டேன். நமது இயக்கப் பொடியங்கள் வைத்துக் கொள்கிற மாதிரி றீகன், கஸ்ரோ, காந்தி, நேரு, சுபாஸ் என்று வைத்துவிடலாம் என்ற நினைத்தேன். ஆனால் நண்பிக்கு இந்தப் பிரகிருதிகள் எல்லாம் யாரென்று சொல்லித் தீர்க்க முடியாது. மேலும் பூனை பெண் பூனை. "ரைகர் என்று வை" என்று சொன்னேன். "இது பூனை அல்லவா? இதனைப் புலி என்று நான் எப்படிக் கூப்பிடலாம்?" என்று அங்கலாய்த்தாள். அவளுக்குப் பெரியதொரு ஒழுக்கவியல் (Ethnical) பிரச்சனை.

எங்களுடைய பாரம்பரியத்தில் மனிதர்களுக்குக் கடவுளின் பெயரையே வைப்போம். ஏனென்றால் மனிதர்களின் இலட்சியம் கடவுளாக மாறுவதாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக. அதாவது இப்போது இருக்கும் நிலையை விட ஒரு மேலான நிலையை எய்த வேண்டும் என்ற இலட்சியத்தைக் குறிப்பதாகவே பெயர் இருக்கும். பூனையைப் பொறுத்தவரையில் அதனுடைய உயரிய இலட்சியம் புலியாக மாறுவதாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய வாதம். எனவே தயங்காமல் ரைகர் என்று வை என்று நியாயப் படுத்தினேன்.

"புலி ஆண் மேலாதிக்கத்தின் ஒரு குறியீடு!" என்று உடனடியாகப் பெண்ணிலைவாதத்துக்குள் பாய்ந்து விட்டாள். அப்போ என்ன பெயர் வைப்பது?

"சுச்சீ, டிலானி, ஸிந்து, நீனா, நிலுாசியா" என்று தமிழர்கள் மத்தியில் புழக்கத்திலிருக்கும் நல்ல 'தமிழ்ப்' பெயர்களைச் சொல்லிப் பார்த்தேன்.

"Hey they sound funny!" என்று சொல்லி மறுத்து விட்டாள். இது பயங்கர கஷ்டமான காரியம் என்று உணர்ந்து "பாக்கா" என்று வையேன் என்று ஒரு கதைக்குச் சொல்லிப் பார்த்தேன். பாக்கா என்பது "பயங்கரக்கஸ்ரம்" என்பதன் சுருக்கம். ப.க! என் ஆச்சரியம் பாருங்கள். அவளுக்குப் பெயர் பிடித்தே போய் விட்டது. 'பாக்கா' 'பாக்கா' என்று சொல்லிப் பார்த்து மகிழ்ந்து போனாள். "very exotic" என்று குறிப்பும் வேறு.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருடங்கள் என்னோடு இருந்தது பாக்கா. நாங்கள் திரும்பி அவரவர் நாடுகளுக்குச் செல்ல நேர்ந்த போது

'பாக்கா'வை நெதர்லாந்து அரசிடம் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. நெதர்லாந்தில் பூனை, நாய் எல்லாவற்றிற்கும் குடியுரிமை உண்டு. அவற்றை நீங்கள் உங்களோடு கொண்டு செல்வதானால் 'விஸா' பெற வேண்டும். அது பெரிய சங்கடமான காரியம். எனவே 'பாக்கா'வை நெதர்லாந்து அரசிடமே திருப்பிக் கொடுத்து விடுவது என்று தீர்மானித்தோம்.

நண்பி அமெரிக்கா போவதற்கு முதல்நாள் "பாக்கா"வைக் கொண்டுபோய் பூனைகள் காப்பகத்தில் விட்டோம். பாக்காவுக்கு ஒரே குழப்பம். நிலத்தைக் கோபாவேசத்துடன் விறாண்டிற்று. அங்குமிங்குமாகப் பாய்ந்தது. ஏக்கத்துடன் எங்களை அண்ணாந்து நோக்கிற்று. திரும்பி வரும் வழியில் நண்பிக்குச் சொன்னேன். "அழாதே அமெரிக்காவில் இன்னொரு பூனை வாங்கு, பாக்கா – 2 என்று பெயர் வை!"

1993

தாய் மொழியும் வாய் மொழியும்

'தமிழுக்கும் அமுது என்று பேர்' என்பது பாரதிதாசனின் இனிமையான பாடலொன்றின் முதலாவதடி. 'அமிழ்து', 'அமிழ்து' என்று தொடர்ந்து உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தால் திடீரென அச்சொல் "தமிழ்", "தமிழ்" என்று உருமாற்றமும் தொனி மாற்றமும் பெற்று விடுவதை உணர முடியும். (வேண்டுமென்றால் அமிழ்து, அமிழ்து என்று தொடர்ந்தும், விரைவாகவும் உச்சரித்துப் பாருங்கள் . . .!) எழுத்தாளர்களுக்கும் கவிகளுக்கும் தங்களுடைய மொழியின் மேல் அளவற்ற நேசமிருப்பது யதார்த்தம். உலகத்தின் எல்லா மொழிகளிலும் அந்தந்த மொழிகளை நேசிக்கும் பாங்கில் எழுதப்பட்டுள்ள கவிதைகளும் அனந்தம். ரஷ்யாவின் புரட்சிக்கவி என்று கருதப்பட்டு வந்த மாயாகோவ்ஸ்கி கூட இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. என்னுடைய தாய் மொழியும், வாய்மொழியும் தமிழ்தான் . . . என்னுடைய ஆக்க இலக்கியத்தின் ஊடகமாக அமைந்து வந்திருப்பதும் தமிழ்தான். எனவே தமிழ்மொழி மீதும் அதனுடைய 2000 வருடங்கள் பழமை வாய்ந்த செழுமையான கவிதா இலக்கியத்தின் மீதும் எனக்கு அளவற்ற காதல் உண்டு. ஆங்கிலம் என்னுடைய படைப்பியல் மொழியல்ல. அது எனக்கு ஒரு கல்விசார் (Academic) மொழியாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது.

கிறிஸ்துவிற்குப் பின் 4ஆம், 5ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தான் ஆங்கில மொழியிலேயே இலக்கியங்கள் தோன்ற ஆரம்பிக்கின்றன. எனினும் தமிழில் மிகவும் பழைமையானதெனக் கணிக்கப்படும் சங்க இலக்கியங்கள் கி. மு 300 ஆண்டுகளிலிருந்து 600 ஆண்டுகள் வரை பழமை வாய்ந்தன என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகிறார்கள். இத்தகைய பாரம்பரியச்செழுமை மிக்க ஒரு மொழி ஏன் நவீன கல்வி சார் மொழியாக வளர்ச்சியடையாமல் போய்விட்டது என்ற கேள்வியை எழுப்பியே ஆக வேண்டும்.

ஏகாதிபத்தியமும் அதன் 'கடற் கொள்ளைக்காரத்தனமும்' பழமை யும் கீர்த்தியும் வாய்ந்த பல சுதேசியக் கலாசாரங்களையும், மொழி களையும் சிதைத்து விட்டன என்பதும் இந்த மொழிகளின் இயக்க வியல்முறையான வளர்ச்சியை (தற்காலிகமாகவேனும்) தடுத்து நிறுத்திவிட்டன என்பதும் பிரதானமான காரணம். நூற்றுக்கணக் கான ஆண்டுகள் 'அந்நியராட்சியில் அடிமைத்தளையில், ஆங்கிலேய மோகத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்த' (இந்த வசனம் அளவெட்டி தமிழ் பண்டிதர் நாகலிங்கம் அவர்களுடையது.) எமது நிலைமையும் அது தான். உண்மையில் ஏகாதிபத்தியத்தினதும் ஒடுக்கு முறையாளர் களினதும் வெற்றி இந்த சுதேசிய மக்களையும், அவர்களுடைய மொழியையும் கலாசாரத்தையும் கீழானது என்றும் நாகரிகமற்றது என்றும் அந்த மக்களையே விசுவாசமாக நம்பச் செய்தலில்தான் தங்கியிருந்தது.

ஆட்சி புரிபவர்களின் கருத்துக்களையும், சிந்தனைகளையும், விழுமியங்களையும் உள்வாங்கி முற்றுமுழுதாக நாங்கள் எம்முடைய இருப்பை மறந்துவிடும் இந்த நிலைமைதான் மிகவும் ஆபத்தான தாகும். இதுதான் Internlising the oppressor's values எனப்படுவது.

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய வாதத்தில் ஆசிய விஸ்தரிப்பில் பெரும் பங்காற்றிய மக்காலே, 1835ஆம் ஆண்டு பிரித்தானிய பாராளுமன்றத் துக்குப் பின்வரும் பரிந்துரையைச் செய்தான். "பிரித்தானியராகிய எங்களுக்கும் எங்களால் ஆளப்படுகிற லட்சோப லட்சம் மக்களுக்கும் இடையே ஊடகமாகத் தொழிற்படவல்ல ஒரு புதிய வர்க்கத்தை நாங்கள் உருவாக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர் கள் நிறத்தாலும், இரத்தத்தாலும் இந்தியர்களாக, இலங்கையர்களாக இருக்க வேண்டும். ஆனால், ரசனையிலும், கருத்துக்களிலும், பழக்க வழக்கங்களிலும், புத்திக் கூர்மையிலும் ஆங்கிலேயரைப் போல் இருக்க வேண்டும்."

மெக்காலேயின் இந்தத் திட்டத்திற்குப் பிற்பாடுதான் ஆங்கிலக் கல்வியும், அதனூடாக ஆங்கிலக் கலாசாரமும் சுதேசிய விழுமியங் களைச் சீரறுத்தன என்பது வரலாறு. இதனைத்தான் ஆப்பிரிக்கப் புரட்சியாளர்களில் ஒருவரான ஃபிரான்ஸ் ஃபனன், கறுப்பு மனிதர் களும் வெள்ளை முகமூடிகளும் என்று நயமாகக் குறிப்பிடுவார்.

ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் அதனுடைய கலாசார ஊடுருவலுக்கும் எதிராகப் போராடிய இயக்கங்களும், அரசுகளும் ஒரு முற்போக்கான அரசையும் நவீன கலாசாரத்தையும் முன்னெடுப்பதை ஒரு அரசியல் வேலைத் திட்டமாக ஏற்றுக் கொண்டன. எனினும் இந்த அரசியல் வேலைத் திட்டங்கள் எப்போதும் முற்போக்காக இருந்து விடுவ தில்லை. உதாரணமாக இந்திய சுதேசிய எழுச்சி இந்தி ஆதிக்கத்திற்கும் மேலாட்சிக்குமே வழிவகுத்தது. இலங்கையில் பண்டாரநாயக்காவின் தேசிய மறுமலர்ச்சி சிங்கள பௌத்த மேலாட்சிக்கே வழிவகுத்தது.

எனவே ஒடுக்குமுறைக்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் எதிராகப் போராடுவது மட்டுமே எங்களை முற்போக்கான கலாசாரத்திற்கும்,

மொழி உணர்வுக்கும் இட்டுச் செல்லாது. ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம் ஒரு உந்து விசையை எங்களுக்குத் தரக்கூடும். கலை, பண்பாடு, இலக்கியங்கள், அறிவுத்துறை தொடர்பாக தொடர்ச்சி யான விழிப்புணர்வும் இடையறாத கவனமும் கூடி வருகிற சீரிய முயற்சிகள் மட்டுமே நமது அரசியலுக்கு ஆதம்பலம் சேர்க்கும்.

சிங்களம் புட்பகம் சாவகமாதிய
தீவு பலவினுஞ் சென்றேறி – அங்கு
தங்கள் புலிக்கொடி, மீன்கொடியும் நின்று
சாலபுறக் கண்டவர் தாயநாடு

என்று பாரதியின் வரிகளைக் கேட்டு / காட்டி சோழர்களும் பாண்டி யர்களும் ஏகாதிபத்தியவாதிகளாக இருந்தார்கள்; எனவே நாமும இருப்போம் என்று அசட்டுத் தனமாக வாதிடுவது தமிழையும் வளர்க் காது, தமிழருக்கும் பெருமை தராது. (நல்ல காலம்! பாரதி சேரனை யும் அவனது விற்கொடியையும் பற்றிப் பாடவில்லை. தப்பினேன்.)

தமிழர்களுடைய ஏகாதிபத்தியவாதம் எப்போதும் ஆந்திரர்களை யும், மலையாளிகளையும் கன்னடர்களையும், துளுமொழி பேசுபவர் களையும் அடிமைப்படுத்துவதாகத்தான் இருந்து வந்துள்ளது. மற்றவர் களை அடிமைப்படுத்துவதில் என்ன வீரம் விளைகிறது!

தி. மு. கவின் இயக்க கீதம் (பின்னர் இது தமிழநாட்டின் தேசிய கீதமாகவே கிட்டத்தட்ட மாறிவிட்டது!) "நீராரும் கடலுடுத்த..." என்று தொடங்கும் மனோன்மணீயம் பெ. சுந்தரம்பிள்ளை பாடலா கும். இந்தப் பாடலில் வரும் பின்வரும் அடிகளைக் கவனியுங்கள்:

கன்னடமும் களி தெலுங்கும்
கவின் மலையாளமும் துளுவும்
உன்னுதரத்து உதித்தெழுந்து
ஒன்று பல ஆயிடினும்...

எல்லாவற்றிற்கும் தமிழே முதல் என்ற இவ்வாதத்தை மற்றைய மொழியோரும் மொழிநூல் வல்லுநரும் எப்படி எதிர்கொள்கிறார்கள் என்று நாங்கள் சிந்திக்க வேண்டும். தமிழ் மேலாதிக்கவாதமும் ஆபத் தானதுதானே. இலங்கையிலும் இந்து சமய, தமிழ்மொழி அலுவல்கள் அமைச்சும் தன்னுடைய விழாக்களில் இந்தப் பாடலைப் பாடுவது தான் வழக்கமாக இருக்கிறது. என்னே வேடிக்கை!

தமிழ்மொழி வளர வேண்டுமானால் தமிழைப் பயன்படுத்த வேண் டும். தமிழ்மொழியில் அறிவு வளமும் புலமை நலமும் ஆக்க வீச்சும் கொண்ட நூல்கள் ஆயிரக்கணக்கில் வெளியாகி உரிய முறையில் விநியோகம் செய்யப்பட வேண்டும். செழுமையான இலக்கியம வேண்டும். ஏ. கே. 47 துப்பாக்கிகளாலும், சாம் (SAM) ஏவுகணைகளா லும் தமிழை வளர்க்க முடியாது.

1993

படுகொலைகளின் கதை

அநுராதபுரத்தில் படுகொலைகள் நடந்து சென்ற மே மாதத் துடன் எட்டு வருடங்களாகின்றன. பெண்கள் குழந்தைகள் உட்பட நூற்றுக்கணக்கானோர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்டமை தமிழ் மக்களுடைய போராட் டத்தில் ஒரு திருப்புமுனை என்று அரசியல் அவதானிகள் ஏற்கனவே குறித்து வைத்திருக்கிறார்கள். இந்தத் திருப்புமுனை தான் போராட்டத்தின் இலட்சியங்களையும் மானுட விழுமி யங்களையும் குழி தோண்டிப் புதைத்து விட்டது என்பது சற்று நிதானித்து நோக்குபவர்களுக்குத் தெரியும் என்று நம்புகிறேன். வல்வெட்டித்துறை, அநுராதபுரம், குமுதினிப் படகு என்று பழி வாங்கும் படுகொலைப் படலங்கள் முடிவற்றவையாக இருக் கின்றன. நச்சுச் சுழல் போலத் திரும்பித் திரும்பி வரும் அப்பாவிப் பொது மக்களின் படுகொலைகள் விடுதலையை எவர்க்கும் வாங்கித் தந்துவிடப் போவதில்லை.

அநுராதபுரம் படுகொலைகள் பற்றிய தகவல் யாழ்ப்பாணத் தில் பரவிய வேளை நானும் என்னுடைய நண்பர்கள் சிலரும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துச் சிற்றுண்டிச்சாலையின் மூலை மேசையொன்றில் இருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந் தோம். படுகொலைகள் பற்றிய தகவல் அப்போது எங்களுக்கு எட்டியிருக்கவில்லை. நண்பரொருவர் இந்தச் செய்தியை எமக்கு வந்து சொன்னபோது முதலில் எம்மில் பலருக்கு அதை நம்புவது சிரமமாக இருந்தது. ஒரு பத்துப் பதினைந்து நிமிடங் களுக்குப் பிற்பாடு திலீபன் சிற்றுண்டிச் சாலைக்குள் வந்தார். நாங்கள் கும்பலாக அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் அவர் எங்களை நோக்கி வந்து எம்முடைய கதை யாடலில் இணைந்து கொண்டார். (அன்று, அந்த நேரம் எம்முடன் இருந்தவர்களில் சிலர் – திலீபன் உட்பட – இறந்து

போய் விட்டார்கள். ஒருவர் 'காணாமல்' போய் விட்டார். ஏனை யோர் வெளிநாடுகளில் அகதிகளாகத் தஞ்சம் புகுந்துள்ளோம்!). எங்களைப் பார்த்துத் திலீபன் முதலில் கேட்ட கேள்வி:

"எப்படி எங்கடை வேலை?"

அந்தக் கேள்வியை அவ்வளவு துலாம்பரமாக நாங்கள் எதிர்பார்த் திருக்கவில்லை. அப்படியான ஒரு கேள்வியைக் கேட்ட போது திலீபனுடைய முகத்தில் ஒரு விவரிக்க முடியாத குரூரம் படர்ந்திருந்த தாக எனக்குத் தோன்றியது. அநுராதபுரம் படுகொலைகளை அவர் நியாயப்படுத்தியும், அதனை நாங்கள் மறுத்தும் நடைபெற்ற கார சாரமான கதையாடலை விவரிப்பது இப்போது என்னுடைய நோக்கமல்ல. எனினும் அவருடையதும் – அவரூடாக வெளிப்பட்ட விடுதலைப் புலிகளினதும் மறைமுகமான நியாயப்படுத்தலைச் சுருக்கமாகவேனும் நான் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

ஒரு யுத்தத்தை எதிரியின் பிரதேசத்துக்குள் கொண்டு செல்ல வேண்டும். மேலும் யுத்தத்தின் போது பொது மக்கள் கொல்லப்படு வது தவிர்க்க முடியாதது. சிலவேளைகளில் எதிரிக்கு அவனுக்குப் புரியக் கூடிய மொழியிலேயே நாம் பதில் சொல்ல வேண்டும் . . .

சிங்கள இனவெறி அரசு தமிழ் மக்களைக் கொல்வதை கிரமமாக நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறது. இது பற்றிச் சிங்கள மக்களுக்கு ஒன்றும் தெரிவதில்லை. வடக்கு கிழக்கில் என்ன நடந்தாலும் அதை மூடி மறைத்து விட்டுத் தெற்கில் சாதாரணமாக ஆட்சியை நடாத்திக் கொண்டு சென்று விடலாம் என்று நினைக்கிறது அரசு.

எனவே இந்த நியாயப்பாட்டுடன் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் ஒத்துப் போவதற்கு ஏராளமானவர்கள் நம்மிடையே இருப்பார்கள். இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்தி ஒரு பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் முன்பொருதரம் வாதாடியதும் எனக்கு நினைவில் இருக்கிறது. அப்பாவிச் சிங்கள மக்களையும், முஸ்லிம் மக்களையும் கொன்று குவிப்பது விடுதலைப் புலிகளின் ஏகபோகம் மட்டுமல்ல. எல்லா இயக்கங்களும் – குறிப்பாக "பஞ்ச பாண்டவர்கள்" என்று ஒரு காலத்தில் வழங்கப்பட்ட LTTE, TELO, EPRLF, EROS, PLOTE ஆகிய இயக்கங்கள் அனைத்துமே அப்பாவி மக்களின் குருதியில் தங்களு டைய கைகளைத் தோய்த்தெடுத்தவர்கள்தான்.

நிக்கவெரட்டிய வங்கிக் கொள்ளையின் போது கொல்லப்பட்ட ஒரு 'சிங்கள'ப் பொலிஸ்காரருக்காக மனம் வெந்து, துயருற்றுத் துண்டுப் பிரசுரம் வெளியிட்ட தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத்தினர் (PLOTE) வன்னிக் காட்டுக்குள் திசை தப்பி வந்த எத்தனை சிங்கள உழவர் களைக் கொன்று புதைத்தார்கள் என்பதற்குக் கணக்கில்லை. தங்களு டைய 'சி. வி'யில் (Curriculam Vitae!) இடம் பெற்றுள்ள தாக்குதல்களின் எண்ணிக்கை போதாது என்ற "வெப்பியாரத்தில்" மன்னானில் இராணுவத்தை வெளியேற வைப்பதற்காக நீண்ட காலமாக அங்கு குடியிருந்த ஒரு சிங்களக் குடும்பத்தையே வெட்டிச் சரித்தவர்கள்

தமீழ விடுதலை இயக்கத்தினர் (TELO). கிழக்கு மாகாணத்தில் ஆயுதம் களையப்பட்ட பொலிஸ்காரர்களில் முஸ்லிம்களை மட்டும் பிபித் தெடுத்துக் கொன்றவர்கள் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி யினர் (EPRLF). மன்னானில் பள்ளிவாசலில் வைத்துத் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து முஸ்லிம் மக்களைக் கொன்று முஸ்லிம் மக்களின் சங்காரத்தை ஆரம்பித்து வைத்தவர்கள் ஈழப்புரட்சி அமைப்பினர் (EROS). என்னுடைய நண்பரொருவர் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத் தில் சேர்ந்த போது அவருக்குத் தளபதி கிட்டுவால் வழங்கப்பட்ட முதலாவது வேலைத்திட்டம் யாழ்ப்பாணத்தில் அப்போது இருந்த சிங்களக் கடையொன்றுக்கு கைக்குண்டு எறிவது! இந்தத் தகவல்கள் எல்லாம் முன்னாள் வீரர்கள் என்னிடம் தெரிவித்தவை! மொத்தத் தில் கறைபடாத கரங்கள் எவ்விடமும் இல்லை என்பதை இப்போதா வது நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்...

இராணுவ இலக்குகளைத் தவிர ஏனைய மென்மையான இலக்கு களைத் தாக்குவதில்லை என்ற பாரம்பரியத்தை மிகவும் நீண்ட காலமாகக் கடைப்பிடித்து வந்திருந்த இரண்டு விடுதலை இயக்கங் கள் – கிழக்குத் திமொரின் Fretilin உம் தென்னாபிரிக்காவின் ஆபிரிக்க தேசிய கொங்கிரசுமாகும் (ANC). இவற்றுள்ளும் உட்கட்சி மோதல் களும், கொலைகளும் இடம்பெற்றுள்ளதாக இப்போது அதிருப்தி யாளர்களால் குற்றம் சுமத்தப்படுகிற போதும் கிடைத்த தகவல்களைக் கொண்டும் அண்மையில் சந்திக்க முடிந்த இரண்டொரு அதிருப்தி யாளர்களின் தகவல்களைக் கொண்டும் பார்க்கிற போது தமிழ் விடுதலை இயக்கங்கள் புரிந்துள்ள அளவுக்குப் படுகொலைகள் புரிந்த விடுதலை இயக்கங்கள் இப்போது இல்லையென்றுதான் தோன்றுகிறது. (கம்போடியா விதிவிலக்கு)

இத்தகைய படுகொலைகளைச் சாதாரணமாக ஒதுக்குவதும், பாராமுகமாக இருப்பதும், நியாயப்படுத்துவதும் மேலும் மேலும் எங்களை இராணுவமயப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சமூகமாக மாற்றி விடுகிறது. "அவர்கள் கொல்லலாம். நாங்கள் கொல்லக் கூடாதா?" என்று கேள்வி எழுப்புபவர்கள் நம்மிடையே உள்ளனர்தான்.

படுகொலைகளை நியாயப்படுத்த முடியுமென்றால் ஐ. நா. சபை யிலும், சர்வதேச அரங்குகளிலும், மனித உரிமை ஆணைக் குழுக்களி லும் தமிழ் மக்கள் படுகொலை செய்யப்படுகிறார்களே என்ற குரலெழுப்ப எங்களிடம் என்ன தார்மீக யோக்கியதை இருக்கிறது?

இத்தகைய படுகொலைகளுக்கு 'உரிமை கோரும்' குறைந்தபட்ச நாணயம் கூட எமது இயக்கங்களிடம் கிடையாது. (இப்படி உரிமை கோருவது அரசியல் தற்கொலை. மற்றும் அது ராஜதந்திரமும் அல்ல என்று இன்னொரு யாழ் பல்கலைக்கழகச் சிந்தனையாளர் என்னிடம் தெரிவித்த ஞாபகமும் இப்போது எழுகிறது). அநுராதபுரம் படுகொலைகளைப் பொறுத்தவரை, சென்னையில் வைத்துக் கேட்கப்பட்ட கேள்வி ஒன்றுக்குப் பதிலளித்த திலகர், புலிகள் அதற்குப் பொறுப்பல்ல என்று தெரிவித்ததோடு நின்று விடாமல்

அது ஒரு "பயங்கரவாதச் செயல்" என்று வேறு வர்ணித்தார். நல்ல காலம். உண்மைகளை மக்கள் எந்த விடுதலை இயக்கத்திடம் இருந்தும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் ராதா கொல்லப் பட்ட போது வெளியான ஏராளமான அஞ்சலிப் பிரசுரங்களில் லியூட்டரி (Tutorty) ஒன்றினால் வெளியிடப்பட்ட பிரசுரம் ஒன்று "சிங்களத் தலைநகரை நடுநடுங்க வைத்த" தளபதி என்ற மாதிரியான வாசகங்களைப் பயன்படுத்தி இருந்தது.

மக்களுக்கு உண்மையைச் சொல்லாத எந்தப் போராட்டமும் வெற்றி பெற்றதில்லை. வெறும் லேபல் மாற்றம் தான் ஈழப் போராட் டத்தின் குறி என்றால் உமாமகேஸ்வரன் திட்டமிட்டபடி மாலைதீவு களில் ஆளற்றுக் கிடக்கும் ஏதாவதொரு சிறு பவளத்தீவில் ஈழம் பிரகடனம் செய்வதுதான் புத்திசாலித்தனம்!

1993

தொடரும் படுகொலைகளின் கதை

படுகொலைகளின் கதை என்று ஆரம்பிக்கிற போதுதான் மிகத் தெளிவாக ஒரு விஷயம் எனக்குப் புலப்பட்டது. ஒவ்வொரு மாதமும் ஒவ்வொரு படுகொலையின் ஞாபக தினம் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பது தான் அது. யாழ்ப் பாணம் சற்றடே நிவ்யூ, அகதிகள் புனர்வாழ்வுக் கழகம் ஆகிய முக்கியமான இரண்டு நிறுவனங்களினது நிறுவுநராகவும் உந்து சக்தியாகவும் விளங்கிய கந்தசாமி அவர்கள் ஈழப் புரட்சி அமைப்பினால் (EROS) கடத்திக் கொண்டு போய்க் கொலை செய்யப்பட்டு இந்த மாதத்துடன் ஐந்து வருடங்கள். கடத்திக் கொண்டு செல்லப்படும் கடைசி நேரம் வரையிலும் தனக்கு நடந்த விஷயங்களையும், ஈழப் புரட்சி அமைப்புடன் நடாத்திய வாதப் பிரதிவாதங்களையும் அவர் எழுத்தில் பதிவு செய்து வைத்திருந்தார்.

அநீதிக்கும் மனித உதிமை மீறல்களுக்கும் எதிரான கந்த சாமியவர்களின் போராட்டத்திற்கு எங்களுடைய இயக்கங்களுடைய வரலாற்றை விட நீண்ட வரலாறு உண்டு. மனித உரிமைகள், குடியியல் உரிமைகள் பற்றிய பரவலான விழிப் புணர்வு இலங்கையர்கள் மத்தியில் ஏற்படுவதற்கு முன்னரேயே சூரிய விக்கிரமசிங்க, நடேசன் போன்றவர்களுடன் இணைந்து செயல்பட்டுக் குடியியல் உரிமைகள் இயக்கம் உருவாகப் பணி புரிந்தவர் கந்தசாமி அவர்கள். மிகுந்த பலவீனமான உடல்நிலையையும் கவனத்தில் எடுக்காது கட்டுக்கோப்பான முறையிலும் தெளிவான நிலைப்பாட்டுடனும் பணி புரிந்தவர் கந்தசாமி அவர்கள். முன் கூட்டியே திட்டமிடுவது, குறித்த நேரத்தில் பணிகளை முடிப்பது, கடிதங்களுக்கு உடனுக்குடன் ஒழுங்காகப் பதில் எழுதுவது என்று மிகுந்த சிரமத்துடன் பணிபுரிந்தவர் அவர். 1984இலிருந்து சற்றடே நிவ்யூவில்

நான் பணி புரிந்து வந்த போதிலும் கந்தசாமியவர்களை நேரில் சந்தித்தது 1987இல் தான். சில சமயங்களில் சற்றடே நிவ்யூ தொடர் பான கருத்து வேறுபாடுகள் எழுந்த போதிலும் எந்தக் கட்டத்திலும் ஆசிரிய பீடத்தின் இறைமையில் அவர் தலையிட்டதில்லை. சற்றடே நிவ்யூ பத்திதிகையில் நாங்கள் எழுதிய பல விஷயங்கள் குறித்து கிட்டத்தட்ட "மொட்டைக் கடிதப்" பாணியிலமைந்த பல கடிதங்கள் அவருக்கு அனுப்பப்பட்டன. எந்த விதமான குறிப்புக்களும் உத்தரவு களும் இல்லாமல் "தங்களுடைய பார்வைக்கு" என்ற சிறு வசனத்து டன் எங்களுக்கு அவற்றை அனுப்பி வைப்பதுடன் அவருடைய பணி முடிந்து விடும். பத்திரிகை சுதந்திரத்தின் மீது உயரிய மதிப்பு அவரிடம் இருந்தது. ஒரு வகையில் கந்தசாமியவர்களும், அவரைப் போன்ற வேறு சிலரும் தீர்க்கதரிசிகள்தான். எழுபதுகளிலும், எண்பது களின் ஆரம்பத்திலும் இத்தகைய முக்கியமான விழுமியங்களைப் பேண வேண்டியது ஒரு நாகரிகம் மிக்க சமூகத்தின் கடமை என்பதை வலியுறுத்தியது மட்டுமல்லாமல் இந்த விழுமியங்களுக்கு ஆபத்து வருகிறது என்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்திருந்தனர்.

1987இல் நெதர்லாந்து வந்திருந்த போது ஒரு நாள் என்னுடைய சிறு அறையில் தங்கியிருந்தார். அன்றிரவு முழுவதும் தன்னுடைய உடல்நிலையைக் கூடப் பொருட்படுத்தாது பேசிக் கொண்டிருந்தார். அது இலங்கை – இந்திய ஒப்பந்த காலம். திருகோணமலைக்குச் சென்று புனரமைப்பு வேலைகளில் ஈடுபடப் போவதைப் பற்றியும் வேறு பல திட்டங்களைப் பற்றியும் அவரிடம் அற்புதமான பல கனவுகள் நிறைந்திருந்தன.

இயக்கங்களிடமிருந்து உயிராபத்துக்கள் இருந்தன என்று அவருக்குத் தெரியும். எனினும் தன்னுடைய நேர்மையிலும் அர்ப் பணிப்புணர்விலும் அவர் கொண்டிருந்த அளவற்ற நம்பிக்கை நமது விடுதலை இயக்கங்கள் பற்றிய ஒரு மிதமிஞ்சிய எதிர்பார்ப்பை அவரிடம் வளர்த்து விட்டிருந்தது.

"நான் நேர்மையாகப் பணி புணிகிறேன். அதை அவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள். என்னுடைய கைகளில் எந்தக் கறையும் இல்லை" என்று அவர் சொல்லுவார். இயக்கங்கள் பற்றிய இந்தக் கணிப்பீடு தவறு என்று நான் அவருக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவருக்கு அதனை நம்புவது கடினமாக இருந்தது. நீண்ட லண்டன் வாசம் பல தமிழர்களுக்கு இயக்க வீரர்கள் எல்லோரும் 'தேவர்கள்' என்ற அபிப்பிராயத்தைக் கொடுத்திருப்பது ஒரு மாயை என்பதை அவர் பின்னர் உணர்ந்திருந்தார் என்று தோன்றுகிறது.

EROS அமைப்பினர் கந்தசாமியவர்களைச் சுட்டுக் கொன்று விட்டார்களா அல்லது விசாரணையின் போது அவர் மாரடைப்பால் இறந்து விட்டாரா என்பது சரியாகத் தெரியாது. இப்பொழுது வெளிநாட்டில் அஞ்ஞாத வாசம் செய்யும் ஒரு முக்கியமான EROS தலைவரை இது பற்றி 1989–90 அளவில் கேட்ட போது "இதைப் பற்றி ஒன்றுமே கேட்காதே" என்ற அவர் மௌனம் பூண்டு விட்டார்.

அந்த இயக்கத்தின் முக்கியமானவர்கள் யாராவது தங்களுடைய இயக்க வரலாற்றைக் காய்தல் உவத்தல் இன்றி எழுதினால் மட்டுமே உண்மை தெரிய வரும். இப்படி எழுதுகிற மனோதைரியமும், கடப் பாடும் தீப்பொறி குழுவினரை விட வேறு எந்த முன்னாள் இயக்கக் காரருக்கும் இருப்பதாகத் தெதியவில்லை! (இருந்திருந்தால் "புதிய தோர் உலகம்" மாதிரி எல்லா இயக்கக் காரர்கள் பற்றிய ஆவணங் களும் இதுவரை வெளிவந்திருக்க வேண்டுமே!)

குரூரமாகக் கொலை செய்வதில் தாங்களும் சளைத்தவர்களல்ல என்பதை ஈழப் புரட்சி அமைப்பாளர் முன்பொருதரம் நிறுவியிருந் தார். சர்வோதய அமைப்பின் யாழ் பிராந்திய அமைப்பாளர் கதிரமலை அவர்களை 'அழைத்து'ச் சென்று யாழ்ப்பாண நகரிலுள்ள சவப்பெட்டிக் கடைக்கருகே வாகனத்தை நிறுத்திச் சவப்பெட்டியும் வாங்கிப் போட்டுக் கொண்டு, நடுத்தெருவில் வைத்து அவரைச் சுட்டுக் கொன்று பெட்டியுள் தூக்கிப் போட்டார்கள். காரணங்களை யார் கேட்டார்கள்?

தமிழ் மக்களுடைய போராட்ட வரலாற்றில் நீண்ட காலமாகப் பல தளங்களிலும் பல துறைகளிலும் பல்வேறு விதமாகத் தன்னலம் கருதாது பணிபுணிந்து வந்த கந்தசாமி போன்றவர்கள் துப்பாக்கி மட்டுமே தூக்கத் தெரிந்த அறிவற்ற "விடலை" விடுதலை "வீரன்" ஒருவனின் கையில் கொலைப்படுவது என்றால் எங்களுடைய போராட்டத்தில் விடுதலையும் விளையாது, வீரமும் விளையாது!

எப்போது நாங்கள் இவற்றைக் கேள்விக்குள்ளாக்கப் போகிறோம் என்பதில் தான் எங்களுடைய உண்மையான விடுதலையின் ஆரம்பம் தங்கியுள்ளது!

1993

சிரிப்பும் கரிப்பும்

He comes from Jaffna என்ற ஆங்கில நாடகத்தைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள். யாழ்ப்பாணத்து மனிதர்களைக் கேலி பண்ணுகிற அம்சங்கள் நிறையப் பெற்ற நாடகம் அது. "நல்லெண்ணையும் முருங்கைக்காய்க் கட்டும்" தான் யாழ்ப் பாண மனிதரைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டும் வகை மாதிரியாக (Stereotype) இந்த நாடகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இது போலவே தமிழர்களை வகை மாதிரிப் படுத்திக் கிண்டல் செய்யும் களப்படங்களும், நாடகங்களும் கொழும்பில் பரவ லாகவே இருந்தன. "சார்ஜன்ட் சிவதம்பி", "சிக்யூரிட்டி சின்னத் தம்பி" என்று நாடகங்கள் கொடி கட்டிப் பறந்தன.

கொழும்பு ஜலண்ட், திவயின பத்திரிகைகளின் கேலிச் சித்திரகாரர் விசோமாவின் கேலிச் சித்திரங்களில் தமிழர்களும், தமிழரசியல் வாதிகளும் சித்தரிக்கப்படுகிற போது அவர்களுக்கு விபூதிக் குறியும் பொட்டும் இட்டு விடுவது அவர் வழக்கம். அவருடைய புலிக்குக் கூட பொட்டு வைத்து விடுவார். (யாழ்ப்பாணம் போனால் புலி அவருக்குப் பொட்டு வைத்து விடும் என்பது சொல்லித் தெரிவதில்லை!)

இவ்வகையான இனத்துவ படிவார்ப்புகளை (Ethnic Stereotypes) பயன்படுத்துவதும் பிரதானப்படுத்துவதும் அடிப் படையில் இனவாதம் என்பதை நாங்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்த இனவாதம் செறிந்த இனத்துவ வகை மாதிரிகளின் இன்னொரு வடிவமே வெவ்வேறு இன மக்களைப் பற்றிய 'பகிடி'க் கதைகள். உதாரணமாக இந்தியாவில் சீக்கியர்களை முட்டாள்களாக சித்தரிக்கும் 'சர்தார்ஜி' வகைப் பகிடிகள் ஏராளம். இது போலவே ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அந்த நாட்டு சிறுபான்மையின மக்களைப் பற்றியும், பிற்படுத்தப்பட்ட

மக்களைப் பற்றியும், கீழ்த்தரமாகவும், கிண்டலடிக்கும் வகையில மைந்த பகிடிக் கதைகள் இருப்பது வழக்கம். யூதர்களைப் பற்றியும், கறுப்பின மக்களைப் பற்றியும் இப்படி வழக்கிலிருக்கும் கதைகளைத் தொகுத்து Racist Jokes என்று மூன்று நான்கு தொகுதிகளாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் அடிப்படையில் இன வாதக் கண்ணோட்டமுடையன என்பது மட்டுமன்றி ஏகாதிபத்தியக் கலாசாரத் துக்கும் கருத்தியலுக்கும் துணை செய்பவை என்பதும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது.

சென்ற வாரம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியும் உடுவில் மகளிர் கல்லூரியும் இணைந்து தமது வருடாந்த இரவு விருந்தையும், நடனத்தையும் ஒன்று கூடலையும் றிச்மண்ட்ஹில்லில் நிகழ்த்தினார் கள். இதனையொட்டி வெளியிடப் பெற்ற மலரைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிட்டியது. மலரின் பதினேழாம் பக்கத்தில் சிரிப்பு மருந்தாக அவர்கள் வெளியிட்டிருந்த நகைச்சுவைத் துணுக்குகளைப் படித்த போதே எனக்கு மேலே குறிப்பிட்ட சிந்தனைகள் எழுந்தன.

கனடாவின் நியூஃபவுண்ட்லாந்து மாகாணத்தில் வாழும் மக்களை இனவாத நோக்குடன் சித்திரிக்கும் நகைச்சுவைத் துணுக்குகளை அவர்கள் பிரசுரித்திருந்தார்கள். இந்த மக்களைச் சுருக்கமாக Newfie என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். நியூஃபவுண்ட்லாந்து மாகாணத்தில் மக்கள் மீனவர்கள்; ஆடம்பரமற்றவர்கள்; விளக்கம் குறைந்தவர்கள்; முட்டாள்கள் என்பது இவர்கள் பற்றிய நகைச்சுவைத் துணுக்குகளின் அடிநாதம். யோர்க் பல்கலைக்கழகத்தின் ஆங்கிலத்துறையில் விரிவு ரையாளராக இருக்கும் எனது Newfie நண்பரான விக்டரிடம் இவற்றை வாசித்துக் காட்டினேன். "175 வருடங்கள் பழமைவாய்ந்தது உடுவில் மகளிர்கல்லூரி என்று எழுதி யிருக்கிறார்களே, இவ்வளவு பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்களுக்கு இன்னொரு இன மக்களைப் புண்படுத்தக் கூடாது என்று தெரியாமல் போய்விட்டதே!" என்று ஆதங்கப்பட்டார் அவர். நல்லகாலம். கடலில் வழி தவறித் திசை தவறித் தவித்த நூற்றுக்கணக்கான அகதித் தமிழர்களை "Welcome to Canada" என்று காப்பாற்றிக் கரை சேர்த்தவர்கள் இந்த "முட்டாள்" Newfie தான் என்பது அவருக்கு ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை.

சிங்கள மக்களை மோடையர்களாக்கும் பகிடிக் கதைகளும் எம்மிடம் கையிருப்பில் நிறைய உண்டுதானே. தமிழர்களைப் பற்றி மற்றைய இனத்தவர்கள் எவ்வாறு கணித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றி நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

மற்றைய இனத்தவர்களைக் கேலி செய்யும், படி மாதிரிப்படுத்தும், புண்படுத்தும் விஷயங்களை வெளியிடுவதும், அவற்றைப்பற்றி பேசுவதும் எங்களுடைய அறியாமையை மட்டுமல்ல எங்களுடைய போலித் தனத்தையும்தான் காட்டும். எங்களிடம் பொறுப்புணர்வு மிக்க ஒரு பண்பாடு இல்லை என்பதைத்தான் இது காட்டுகிறது.

கணக்காளர்களும், பொறியியலாளரும், கணினி விற்பன்னர்களும், மருத்துவர்களும் மலிந்து போய்க் கிடக்கும் "தமிழ்ச்சமூகத்தில்" மனிதர்களைத் தேட வேண்டியிருக்கிறது. பகல் நேரத்திலும் கையில் ஒரு விளக்கை ஏந்தியபடிதான் சோக்கிரட்டீஸ் நடந்து செல்வது வழக்கமாம். ஏன் என்று கேட்ட போது "மனிதரைத் தேடிக் கொண் டிருக்கிறேன்" என்று பதிலளித்தாராம். அவரைத் தொலைத்து விட்டார்கள்.

ஸ்காபரோவில் துப்பாக்கிச்சூடும் பேஸ் போல் மட்டையடியும் பொறிபறந்த சென்ற வாரம், Newfie மக்களைக் கிண்டல் பண்ணி யிருக்கும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, உடுவில் மகளிர் கல்லூரிப் பழைய மாணவர்களுக்கு என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்று நினைக்கப் பயமாக இருக்கிறது.

ஊரும் உதையும்

பொலிஸ் – பொதுமக்கள் நல்லுறவுக் கூட்டங்கள் ஒரு காலத்தில் எங்கள் ஊர்களிலும் நடந்ததாக ஞாபகம். அது கொஞ்ச நஞ்சம் தமிழ்ப் பொலிஸ்காரர்களாவது உலாவிய காலம். தொறன்ரோத் தமிழர் மத்தியில் அதிகரித்து வரும் வன்முறையைப் பற்றிக் கலந்துரையாடிக் கரிசனம் மிக்க ஒரு தீர்வு வழி முறையைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக மாநகர்ப் பொலிஸார் ஏற்பாடு செய்திருந்த கூட்டத்திற்கு நானும் என்னுடைய நண்பர் ஒருவரும் அழையா விருந்தாளிகளாகச் சென்றிருந்தோம். (பகிரங்க அழைப்பு என்று பிற்பாடுதான் தெரிந்தது!) தகவல் தெரிவிக்கும் மேசையருகில் நின்ற ஒரு பொலிஸாரிடம் வாசலில் விசாரித்தோம். அவர் எங்களை முதலில் கேட்ட கேள்வி: நீங்கள் தமிழரா? "ஓம்" என்று சொன்ன பிற்பாடு மேல் மாடியைக் காட்டினார். தமிழ்ச் சமூகத்தைப் பற்றிக் கனடாவிலும் பரவலாக எல்லோருக்கும் இப்போது தெரிகிறது. என்று தெரிந்ததில் எனக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி!

"சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும்; கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்" என்று பாரதி சொல்லியிருக்கிறான். "சென்ற இடங்கள் சிறக்கப் பணியாற்று" என்று வேறொரு புலவர் பாடியிருக்கிறார். திரை கடலோடியும் திரவியம் தேடு என்பதும் நமது ஆன்றோர் வாக்கு. இவற்றைச் செவ்வனே கடைப்பிடிப்பதில் தமிழ்க் கனடியர்களுக்கு நிகர் ஒருவருமில்லை என்று தோன்றுகிறது. தமிழர் மத்தியில் பெருகி வரும் வன்முறைகள், குற்றச் செயல்கள் குறித்து விசனப்படுவது நியாயம்தான். மேலும் தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் பகுதிகளில் தமிழ்ப் பெண்களைக் கேலி செய்வது, இம்சிப்பது போன்ற செயல்களிலும் சில மதவடித் தமிழர்கள் தொடர்ந்தும் ஈடுபட்டு வருவதாகவும் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

ஊர்ப் பேரைச் சொல்லி உதைப்பதும்/உதைபடுவதும் ஒரு யதார்த்தமாக வேறு உருவாகியிருக்கிறது. இந்த நிலைமை எழுபதுகளில் வடபகுதி இருந்தது போன்ற ஒரு நிலையைப் பிரதிபலிக்கின்றது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

வன்முறை என்று சொல்கிறபோது அதனை அடிதடி, கொலை, துப்பாக்கிச் சூடு போன்றவற்றுடன் மட்டுமே நாங்கள் தொடர்பு படுத்திப் பார்த்துவிடுகிறோம். உண்மையில் இவை வன்முறையின் ஒருமுகம் மட்டும்தான். வன்முறைக்குப் பல தளங்களும் பல செறிவு நிலைகளும் உள்ளன என்பது கொஞ்சம் நிதானமாக யோசித்துப் பார்த்தால் புலப்படும். கூடவே, சகிப்புத் தன்மை இல்லாமை, கட்டற்ற கோபம், பொறுமையின்மை போன்ற அம்சங்களும் வன்முறைக் குணாம்சத்தோடு நேரடியாக உறவானவை.

திரைப்படங்களூடாகவும், தொலைக்காட்சியூடாகவும் வன்முறையோடு ஒரு மிக நெருக்கமான உறவை நாங்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளோம். ஹொலிவுட்டிலும் சரி, தமிழ்த் திரைப்பட உலகிலும் சரி வன்முறை செறிந்த படங்களே கோடிக்கணக்கில் சம்பாதித்துள்ளன. சம்பாதிக்கின்றன. எனவே 'வன்முறை' என்பதை ஒன்றிரண்டு சூட்டுச் சம்பவங்களுக்குள்ளும், வல்வெட்டித்துறை/ உடுப்பிட்டி குழுக்களிடையே ஏற்படுகிற அடிபாடுகளுக்குள்ளும் குறுக்கிவிடுவது வன்முறையின் கருத்தியலை கவனத்திலெடுக்காததும், வன்முறை நாளாந்த வாழ்விலேயே பல்வேறு வகைகளில் ஊடுருவியிருப்பதை உணரத் தவறுவதுமாகும். இது தீக்கோழி மணலுள் தலையைப் புதைந்த மாதிரி! எங்களுடைய சமூகத்திலும் பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறை குடும்பத் தளத்திலும் பொதுத் தளத்திலும் நிறையவுள்ளது. ஆனால், வன்முறையால் தமிழர்களின் மானம் போகிறது என்று விசனப்படுபவர்கள் இது குறித்து விசனப்படுவதாகத் தெரியவில்லை.

வன்முறை குறித்து இத்தகையதொரு உணர்வு நிலை எம்மத்தியில் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. வன்முறையுடன் நேரடியாகவும் இறுக்கமாகவும் பிணைப்புற்றுள்ளது 'அதிகாரம்' ஆகும். எவ்வகையான வன்முறையும் ஒன்றில் அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடாக இருக்கிறது. அல்லது அதிகாரத்தை எதிர்ப்பதாக இருக்கிறது. (இந்த இரண்டாவது வகை கொஞ்சம் சிக்கலானது. அது பற்றி இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில்.) அதிகாரம் இருக்கிற இடத்தில் சமத்துவமும் பரஸ்பர உறவும் இணக்கமும் சாத்தியமில்லை. எனவே அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடாக (இந்த அதிகாரம் ஒரு தனி நபருடையதாக அல்லது ஒரு குழுவினருடையதாக அல்லது ஒரு அரசாங்கத்தினதாக இருக்கலாம்) மேலெழும் வன்முறை மனிதத்துக்கு எதிரானது. அது மனித சமத்துவத்தை மதிக்காதது. அமெரிக்காவிலும் கனடாவிலும் பொலிஸாளர்களூடாக வெளிப்படும் வெள்ளை அதிகாரம் கறுப்பர்களை (நாமும் கறுப்பர்கள்தான்) உதைப்பதையும் சுடுவதையும் பெருவழக்காகக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நாடுகளின் குற்றவியல் நீதித் துறையிலேயே கறுப்பர்களுக்கு எதிரான இனவாதம் புரையோடிப் போய்க் கிடக்கிறது.

சிறைச்சாலைகள், பொலிஸ், இராணுவம், அரசு என்பன எல்லாம் நிறுவன மயப்படுத்தப்பட்டுள்ள வன்முறைகள் என்பதை நாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். அதிகாரம் என்பது இத்தகைய நிறுவன மயப்படுத்தப்பட்டுள்ள வன்முறைகளுடாகவே தன்னை வெளிப் படுத்துகிறது; ஆள்கிறது. இந்த அதிகாரம் கீழ்ப்படிவையும் ஒழுங்கை யும், கட்டுப்பாட்டையும் கோருகிறது. இவற்றை மக்கள் மத்தியில் உருவாக்கவும், நெறிப்படுத்தவும் தான் மிக இறுக்கமான பாடசாலை முறையையும் சீருடை முறைமைகளையும் ஆரம்பத்திலிருந்தே ஊட்டி வருகிறது. ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு என்பன நடுநிலைமையாகத் தொழிற் படும் போது நல்ல விழுமியங்கள்தான். ஆனால் சமச்சீரற்ற அதிகார மும், குறிப்பிட்ட இனத்திடம் அல்லது குறிப்பிட்ட குழுவிடம் மட்டுமே குவிந்திருக்கிற அதிகாரத்தின் விளைவாக நிர்பந்திக்கப்படும் "ஒழுங்கு", "கீழ்ப்படிவு", "கட்டுப்பாடு" என்பனவற்றின் இன்னொரு பெயர் அடிமைத்தனம்!

கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்

தொறன்ரோ மாநகர் என்ன நிறம்?

நல்ல கேள்வி! விடையும் அவரவர் அனுபவத்தையும் பார்வையையும் பொறுத்து வேறுபடும்.

நல்ல உறைபனி காலத்தில் மாநகர் வெள்ளையாக இருக்கும். இலையுதிர் காலத்தில் மண்ணிறமாகவும் பொன்னிறமாகவும் மாறி விடும். வசந்த காலத்தையும் கோடை காலத்தையும் பற்றி நான் சொல்லத் தேவையில்லை. பச்சை நிறத்துக்குள்ளும் பல வகையான வண்ணங்களும் எண்ணங்களும் இருக்கின்றன. இந்த நிற மாற்றங்களின் ரசவாதம் எங்களுடைய கண்ணுக்கு முன் னாலேயே நிகழ்ந்து விடுகிறது என்பது இயற்கை எனும் உன் னதமான படைப்பாளியின் மீது அளவற்ற பொறாமையைக் கிளர்த்தி விடுகிறது.

மாநகர் மனிதர்களின் நிறங்களும் பல வகை. எனினும் அதி காரத்தின் நிறம் வெள்ளைதான். "வெள்ளை அல்லாத நிறங்கள் வாய்க்கப்பெற்ற மனிதர்கள் மிக அதிகமாக உள்ள இந்த நகரின் மிகவும் சிறப்பான அம்சங்களுள் ஒன்று, உலகின் பல்வேறு நாட்டுக் கலாசாரங்களும் கலைகளும் சமாந்தரமாகச் சீவிப்பது தான். சில வாரங்களுக்கு முன் ஒரே இடத்தில் ஒரே நாளில் மூன்று முற்றிலும் வேறுபட்ட கலை அனுபவங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தது. பிற்பகலில் ஜமேக்கா, டிரினிடாட், பார் பேடோஸ்; தீவுகளைச் சேர்ந்த சமூக விமர்சனக் கவிஞர்களின் (DUB கவிஞர்கள் என்று இவர்கள் தங்களைச் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.) கவிதை நிகழ்ச்சி, மாலையில் சிறினிவாசனின் மண்டலின் இசை, நடு இரவு ஆபிரிக்க சங்கீதமும் நடனமும்.

மூன்று உலகங்கள். உண்மையில் தொறன்ரோ மாநகரில் மூன்று உலகங்கள் அல்ல எண்ணற்ற உலகங்களும் எண்ணற்ற

பார்வை வீச்சுக்களும் இருக்கின்றன என்பது சற்று நிதானித்து நோக்கினால் தெரிந்து விடுகிறது.

சில சமயங்களில் இந்த வேறுபட்ட கலாசார உலகங்களிடையே ஊடாட்டம் ஏற்படுவதுண்டு. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் கலைச் செழுமையும் புதுமையும் கூடிய படைப்புக்களை, உருவாக்கலாம். நவீன நாட்டியத்திலும் சங்கீதத்திலும் இத்தகைய உன்னதமான படைப்புக்களை 'கலாசாரக் கலவை' ஏற்படுத்தியுள்ளது. நிறைய உதாரணங்களைத் தரலாம். இசையில் எல். சுப்பிரமணியம், எல். வைத் தியநாதன் ஆகியோரும் ஃபிலிப் கிளாசும் இணைந்து உருவாக்கியவை யும் போல் சைமனும் ஆபிரிக்கப் பாடகர்களும் சேர்ந்து உருவாக்கிய வையும் சில உதாரணங்கள்.

அற்புதமான வயலின்காரர்களான எல். சுப்பிரமணியனும், சகோ தரர்களும் நீண்ட காலமாக இலங்கையிலேயே இருந்தவர்கள். 58 கலவரத்தின்போது அதிஷ்டவசமாக உயிர்தப்பி இந்தியா சென்றவர்கள்.

கலாசார மகரந்தச் சேர்க்கை பல வழிகளிலும் மனித மேம் பாட்டுக்குத் துணை புரிவதாகும். தனித்தும் உள்வாங்கியுமிருப்ப தாலும் எந்தவொரு பண்பாடும் பண்பட முடியாது. பண்பாட்டின் செழுமையான முன்னோக்கிய அசைவிற்கு சங்கீதம், சித்திரம், கவிதை, இலக்கியம், சிந்தனை என்பன பண்பட்ட முறையில் பரந்தும் விரிந்தும் முன் செல்ல வேண்டும்.

தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை தொறன்ரோ மாநகர் பிரமிக்கத்தக்க சந்தர்ப்பங்களையும் வாய்ப்புக்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. பல்வேறுபட்ட கலைகளும் கலாசார நிகழ்வுகளும் நாள் தோறும் இடம் பெற்ற வண்ணமே உள்ளன. புதுவகையான கலா அனுபவங் களையும் நாடக, திரைப்பட அனுபவங்களையும் பெற்றுக் கொள்ள ஏராளமான வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் உள்ளன. எவ்வளவு தூரம் இவற்றை நாங்கள் பயன்படுத்துகிறோம்?

"சுத்திச் சுத்திச் சுப்பற்ற கொல்லைக்குள்" என்ற மாதிரி, சென்னைத் திரைப்படங்களும் வீடியோவும், தமிழ் நாட்டு மூன்றாந்தர 'இறக்குமதி' கலாசாரப் போலித்தாரகைகளின் கலாட்டா நிகழ்ச்சிகளும் தான் எங்க ளுடைய கலைகளாகவும் கலாசாரமாகவும் போய்விட்டன. பணம் பண்ணுவது மட்டும்தான் குறி என்றால் கலாசாரத்தைப் பற்றி நாம் ஏன் அக்கறைப்பட வேண்டும்? நான் சிறுவனாக இருந்த காலத்தில் சனிக் கிழமைகளில் கீரிமலைக்குச் சென்ற ஞாபகம் இருக்கிறது. கேணியில் நன்றாகக் குளித்து விட்டுப் பிளேன் டீயும் வடையும் சாப்பிடக் கடைகளுக்கு வருவோம். இரண்டு கடைகள் முக்கியமானதாக இருந்தன. ஒன்று சிவாஜி கணேசனுடைய பக்த கோஷ்டிகளுள் ஒருவர் வைத்து நடத்தியது. மற்றையது எம். ஜி. ஆர் விசுவாசியினது. ஒன்று "சிம்மக் குரல்", மற்றது "உரிமைக் குரல்". ஒரு கடையில் சிவாஜிப் பத்திரிகை கிடைக்கும். மற்றையதில் எம். ஜி. ஆர் பத்திரிகை கிடைக்கும். இந்தப் பத்திரிகைகளில் வசூல் விவரங்கள்

ரூபா சதத்தில் அச்சொட்டாக வெளியிட்டிருப்பார்கள்!

இடையில் எம்.ஜி.ஆர் – சிவாஜி என்று கோஷ்டி மோதல் ஏற்பட்ட தாகவும் கதை. சங்கானையில் இப்படியான ஒரு கோஷ்டி மோதலில் சிவாஜி ரசிகர் ஒருவர் கத்திக் குத்துக்கு ஆளாகியதாகவும் அறிந்த ஞாபகம் உள்ளது.

எண்பதுகளில் இத்தகைய போக்குகள் திடீரென மறைந்துவிட்டன. தமிழ்த் திரைப்பட மோகம், தென்னிந்திய மோகம் என்பன அற்றுப் போய்த் திடீரென ஈழத்தமிழர்களுக்கு ஒரு தனித் தேசிய உணர்வு வந்து விட்டது என்பது இதனுடைய அர்த்தமல்ல. எண்பதுகளில் நாடகம், கவிதை, இலக்கியம் மற்றும் திறனாய்வு போன்ற துறைகளில் ஈழத் தமிழ் புதிய பாய்ச்சலைத் தமிழ் அரங்கில் ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பது உண்மைதான். எனினும், இந்தப் பாய்ச்சல் தொடர்ந்தும் பேணப்பட வேண்டுமானால் நாங்கள் தீவிரமாக நல்ல கலைகளையும் கலாசாரத்தையும் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்.

தென்னிந்தியச் சினிமா/பொழுது போக்குப் பத்திரிகைக் கலா சாரத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கும் அதே வேளை சுதந்திர ஈழமும் வேண்டு மென்றால் தமிழ் நாட்டின் குப்பைக் கூடையாகத் தொழிற்படும் ஒரு ஈழம் தான் எங்களுக்கு வாய்க்கும்.

1984ஆம் ஆண்டு விடுதலை இயக்க உறுப்பினர் ஒருவரை, ஏன் ஈழம் வேண்டும் என்று கேட்கிறீர்கள்? என்று கேட்டேன்.

"தனி நாடு வந்தால் இந்தியாவிலிருந்து தடையில்லாமல் எல்லா வற்றையும் இறக்குமதி செய்யலாம். புதுப்படங்கள் ஒரே நேரத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலும் சென்னையிலும் திரையிடப்படும். முதல் நாளே நாங்கள் பார்க்கலாம்!"

இது அருமையான எளிமையான பதில். அந்த நண்பர் இப்போது தொறன்ரோவில் இருந்தால் ஒரு வகையில் அவருடைய கனவு பலித்து விடக் கூடிய சாத்தியம் உள்ளது!

சண்: சில நினைவலைகள்

கொள்ளுப்பிட்டி, ஷோஃபீல்ட் பிளேஸிலுள்ள அந்தப் பழையதொரு சிறு மாடி வீட்டுக்கு முன்னால் இப்பொழுதெல்லாம் மனிதர்களுடைய நடமாட்டம் அவ்வளவாக இராது. ஒரு காலத்தில் அந்த வீட்டு வாசலில்தான் இளைஞர்களும் மாணவர்களும் மொய்த்துக்கொண்டு நின்றிருப்பார்கள். சென்ற வருடம் முதன் முதலாக அங்கு சென்ற போது மேல் மாடிக்கு வந்து 'சண்' எங்களை வரவேற்றார். எண்பத்தெட்டில் நெதர்லாந்தில் சந்தித்த பிற்பாடு சந்திக்கிறோம். காலம் எவ்வளவு மாறுதல்களைச் செய்து விடுகிறது? கழுத்தைக் கண்டபடி திருப்ப முடியாதபடி அப்படி ஒரு வலி அவருக்கு. தன்னுடைய நிமிர்ந்த பிரம்பு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொள்கிறார். நீண்ட நேரம் அவருக்கு வாசிக்க முடியாது. எப்போதும் நிமிர்ந்தே இருக்க வேண்டும். வலி. கழுத்து, பிடரி எல்லா இடங்களிலும் பயங்கரமான வலி என்று சொல்கிறார். எல்லா வகையான மருத்துவமும் பார்த்தாயிற்று. சீன தேசத்து அக்யூ பஞ்சர் கூடப் பலிக்கவில்லை. இன்னொரு தரம் போயிருந்த போது ஏதோ தமிழ் மருந்து ஒன்று பாவித்ததாகவும் இப்போது நல்ல குணம் என்றும் நிம்மதியுடன் சொன்னார்.

அன்றுதான் மார்க்சியமும் தேசிய வாதமும் பற்றிய எங்களுடைய காரசாரமான உரையாடல் நிகழ்ந்தது. அவர் முன்பு போலவே இருந்தார்.

சீனாவிலும் அல்பேனியாவிலும் அந்தந்த நாடுகளின் சோஷலிஸத்திலும் அவருக்கு நம்பிக்கையில்லாது போய் விட்டாலும் 'பெரு' வில் ஒளிரும் பாதையின் வெற்றியில் அவர் உறுதியான நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்.

"பெரு நாட்டின் விடுதலைப்புலிகள் தான் ஒளிரும் பாதை குழுவினர்" என்ற என்னுடைய குறிப்போடு அவர் உடன்பட ஆயத்தமாக இருக்கவில்லை.

தேசிய இனப்பிரச்சினை என்பது முதலாளித்துவத்துடனும் முதலாளித்துவ மீட்சியுடனும் தான் சம்பந்தப்படுத்தப்பட முடியும் என்ற வைதிகக் கருத்தில் இருந்து அவர் பிடிவாதமாக விடுபட மறுத்தார்.

ஜோர்ஜியாவிலும், பால்டிக் குடியரசுகளிலும் முன்னாள் சோவியத் யூனியனின் பல பகுதிகளிலும் தேசிய இனங்கள் பல மீளெழுச்சி பெற்று வருவதை "முதலாளித்துவ மீட்சி" என்று சுருக்கமாக விளக்கி விட முடியாது என்பதை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அதுபோலவே இந்தியப் படைக்கெதிரான புலிகளின் யுத்தம் எவ்வித நிபந்தனையுமற்று அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதிலும் உறுதியாக இருந்தார். விடுதலைப்புலிகளின் ஜனநாயக மறுப்பு, படுகொலைகள் என்பவற்றை மிக எளிதாக மறந்துவிட்டுப் 'பிரதான முரண்பாட்டை'யே வலியுறுத்த வேண்டும் என்றார். அந்த வகையில், End justifies the means *(விளைவு வன்முறைகளை நியாயப்படுத்தும்)* என்ற கருத்தே அவரிடம் இருந்தது.

இலங்கையின் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய, அவரது தொடர் கட்டுரையின் முதலாவது பகுதியை அவர் சொல்லச் சொல்ல எழுதிய நினைவு இப்போதும் எழுகிறது. அவர் ஆங்கிலத்தில் சொல்ல ஆரம்பித்த போது, "தமிழிலேயே சொல்லுங்கள், எங்களுடைய பத்திரிகை தமிழ்தானே" என்றோம்.

ஒரு கணம் தயங்கினார். பிறகு சொல்ல ஆரம்பித்தார். நண்பர்களும், தோழர்களும் ஒரு காலத்தில் நிறைந்து வழிந்த அந்த வீட்டிற்குப் பிற்காலங்களில் போவார் குறைவு.

அது பற்றிய மிகுந்த ஆதங்கம் சண்ணுக்கு. பழைய நண்பர்கள், தோழர்கள் வந்தமர்ந்து கொஞ்சநேரம் கதைத்து விட்டுப் போனாலே அவர் மகிழ்ந்து போய் விடுவார். அவ்வளவு தூரம் தனிமையும் வெறுமையும் அவரைத் துன்புறுத்தியிருக்கிறது.

சிலசமயம், அடூர் கோபால கிருஷ்ணனின் "முகாமுகம்" திரைப்படத்துக் கதாநாயகனுடைய விம்பமும் எனது மனதில் எழுகிறது.

இலங்கையில் மிகவும் மோசமாக ஒடுக்கப்பட்ட இரண்டு வகையான மக்களுக்காகச் சண் சமர் புரிந்தார். முதலாவது வகை மக்கள் தோட்டத் தொழிலாளர்கள். அவருடைய செங்கொடிச்சங்கம் முக்கியமான பல போராட்டங்களிலும், தொழில் நீதிமன்றத்தில் தொழிலாளர்கள் சார்பாகவும் ஈடுபட்டு வந்தது. பல சந்தர்ப்பங்களில் தமிழரசுக் கட்சி அரசியல் வாதிகளும் வழக்கறிஞர்களும் தோட்ட முதலாளிகளுக்காக வாதாடுகிறபோது சண் எதிர்த்தரப்பில் தொழிலாளர்களுக்காக வாதாடிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது வகை மக்கள் "தாழ்த்தப்பட்ட" என்று வழங்கப்பட்டு வந்த தமிழ் மக்கள். இவர்களுடைய சம உரிமைகளுக்காகவும் கோவில் அனுமதிக்

காகவும் சண்ணும் அவருடைய கட்சியும் போராட நேர்ந்தது. இந்தச் சாதி ஒழிப்புப் போராட்டங்களில் வெடிமருந்து, வெடிகுண்டு தயாரித்துப் பழகியவர்களிடமிருந்துதான் ஈழப் போராட்ட முன்னோடிகளில் ஒருவரான சிவகுமாரனும் அவனது தோழர்களும் ஆயுதப் போராட்டத்துக்குக்கான அத்திவாரக் கல்லைப் பெற்றார்கள். துணிவும், நேர் கொண்ட பார்வையும், இயங்கியல் நுண்மதியும் வாய்க்கப் பெற்ற 'சண்' புரட்சியை முன்னெடுக்க முடியவில்லை என்பது அவர் வரித்துக் கொண்ட வைதிக மார்க்சியக் கருத்தியலினதும் போதாமை தான். சண்ணுடைய போதாமை மட்டுமல்ல இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தின் போதாமையும்தான். இடதுசார் இயக்க வரலாற்றில் அவருடைய இடம் தனித்துவமானது, சிறப்பானது.

இலக்கிய அறம்

கனடாவிலுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்களின் ஒன்று கூடலொன்று மாநகரில் அண்மையில் இடம் பெற்றது. ஆர்வமிக்க நண்பர்கள் சிலரின் உழைப்பினால் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் இணையம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் அறியக் கிடக்கிறது. இது ஒரு நல்ல முன்முயற்சி என்பதில் எவருக்கும் ஐயம் இருக்க நியாயமில்லை. ஒன்று கூடலில் பங்குபெற விரும்பியிருந்த போதும் தவிர்க்க முடியாத காரணங்களால் இயலவில்லை. எனினும் என்னுடைய கருத்துக்களையும் பிரதிபலிப்புக்களையும் இன்றைக்கு எழுதி விடுவது சக எழுத்தாள நண்பர்கள் / தோழர்கள் / சகோதரர்களைச் சென்றடையும் என்ற ஒரு நம்பிக்கையினால்தான்.

தமிழ் எழுத்தாளர்கள் என்று சொல்லும் போது தமிழில் எழுதும் அனைத்து எழுத்தாளர்களையும் அத் தொடர் சுட்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து. தமிழர்களுக்கு மட்டுமேயான ஒரு எழுத்தாளர் இணையம் என்பது இதன் பொருளல்ல. தமிழின் உன்னதமான எழுத்தாளர்கள் பலர் "இனத்துவத்தால்" தமிழர்களல்லர். உதாரணமாக திலீப்குமார் குஜராத்திக்காரர். ராஜநாராயணன், கு. பா. ரா., பிச்சமூர்த்தி, ஞானக்கூத்தன், ஆத்மாநாம் என்று தமிழ் நாட்டின் கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் வரிசையிலும் ஏராளமானோர் 'தமிழர்'களல்லர். தமிழர்கள் மட்டும்தான் என்று ஒரு வரையறை செய்து கொள்வோமாயின் எண்ணற்ற முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களை நாங்கள் விட்டுவிட வேண்டிவரும். எனவே இந்த விஷயத்தில் "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற சங்கத் தமிழரின் சால்பு எங்களிடம் ஊற வேண்டும்.

எல்லா எழுத்தாளர்களையும் சங்கம் ஒன்றில் சங்கமிக்கச் செய்வதென்பது மிகவும் சீரிய ஐக்கிய முன்னணி அரசியலை

வேண்டி நிற்கிறது. பல வகையான கருத்து நிலைகள், பல வகையான அரசியல் போக்குகள் பல தரப்பட்ட எழுத்து நிலைகள் இருக்கிற இன்றைய தமிழ்ச் சூழலில் இத்தகைய எழுத்தாளர் இணையம் ஒரு குறைந்த அளவு வேலைத் திட்ட உடன்பாட்டுக்காவது வரவேண்டும். குறைந்த அளவு வேலைத் திட்ட உடன்பாடு என்று சொல்கிறபோது அது குறைந்த அளவு கொள்கை இணக்கத்தையும் கோரி நிற்கிறது.

பல தரப்பட்ட அரசியல் நிலைப்பாடுகள் உள்ளபோது இது சாத்தியமானதா என்று கேள்வி எழுப்புவதில் நியாயம் உண்டு எனினும் குறைந்த அளவு உடன்பாட்டுக்காகப் பின்வரும் அம்சங்களை நான் விவாதத்திற்கு விட விரும்புகிறேன்.

(அ) எழுத்தாளர்கள் என்னும் போது வெறுமனே ஆக்க இலக்கிய காரரை மட்டும் குறிப்பது என்று கொள்ளாமல், பத்திரிகையாளர்கள், மொழிபெயர்ப்பாளர்கள், விமர்சகர்கள், ஆய்வு மாணவர்கள் என்று ஒரு பரந்துபட்ட எழுத்துசார் மானுடத்தைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

(ஆ) எழுத்தாளர்களின் எழுத்துச் சுதந்திரம், கருத்து வெளிப் பாட்டுச் சுதந்திரம், பிரசுர வெளியீட்டுச் சுதந்திரம், பத்திரிகைச் சுதந்திரம் என்பனவற்றை எந்த நிலையிலும் எந்தச் சூழலிலும் விட்டுக் கொடுக்காமலிருப்பது.

(இ) எவ்வகையான கட்சி அரசியலுக்கோ, இயக்க அரசியலுக்கோ அல்லது குழு அரசியலுக்கோ சோரம் போகாமலிருப்பது.

இந்த மூன்று அடிப்படையான அம்சங்களும் விட்டுக் கொடுக்கப் பட முடியாதன என்பது மட்டுமல்ல உலகெங்கும் முக்கியமான எழுத்தாளர்கள் சங்கங்கள் அனைத்தும் பேணி வரும் விழுமியங்கள் என்பதையும் நான் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

எழுத்தாளர்களுக்குத் தனியான அரசியல் கட்சி, இயக்க சார்பு இருப்பதில் தவறில்லை. எனினும் சேர்ந்து வேலை செய்வது என்று வருகிறபோது சில பொதுவான, அடிப்படையான கொள்கைகளுக்கும் விழுமியங்களுக்கும் நாம் உடன்பட வேண்டும் என்பது முக்கியம்.

முன்னாள் சோவியத் யூனியனில் ஒரு பெரிய எழுத்தாளர் சங்கம் இருந்தது. அது கட்சியின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது மட்டுமல் லாமல் கட்சியின் ஊதுகுழலாகவும் இருந்தது. ஒரு புதிய எழுத்தாளர் இந்தச் சங்கத்தில் உறுப்பினராக வர விரும்பினால் அவருக்கு இருக்க வேண்டிய தகுதி இரண்டு புத்தகங்களையாவது வெளியிட்டு இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். ஆனால் துரதிருஷ்டம் என்னவென்றால் புத்தகங்களை நீங்கள் வெளியிடுவதானால் சங்கத்தின் உறுப்பினராக இருந்தால் மட்டுமே முடியும்!

கட்சி அரசியலுக்கும் இயக்க அரசியலுக்கும் 'தாலி' கட்டிக் கொண்ட எழுத்தாளர்களதும், சங்கங்களதும் கதை இப்படித்தான் இருக்கும்!

கூட்டு அரசியல் (Coalition Politics) அறம் என்ற ஒன்று இருக்கிறது. இந்த அறம் தமிழர்களுக்கு கை வராத கலை மட்டுமல்ல, தமிழர்களின் கை படாத கலையும்தான். இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட தமிழ் இலக்கிய, கலை வரலாற்றில் சைவமும், சமணமும், பௌத்த மும், ஜைனமும், கிறிஸ்தவமும், இஸ்லாமும் தமிழை வளப்படுத்திய ஜனநாயகப் பண்பு காணக் கிடக்கிறது. ஒரு பன்முகப் பாங்கான இலக்கிய, கலைச் செழுமைக்குச் சொந்தக்காரர்களாகிய நாம் வேற்றுமைகளுடனும் மாறுபாடுகளுடனும் கூடிய ஒரு பொதுமைக் கருத்தை இலக்கியத்திலும் கலையிலும் பேண முடியும். பேண முடிந்திருக்கிறது.

அடிப்படைத் தேவை – சுதந்திரமும் கட்டுப்பாடும்!

ஏனென்றால் எத்தகைய உயர்ந்த அரசியல் கட்சியானாலும் சரி, இயக்கமானாலும் சரி ஒரு குறுகிய காலத்துக்குள் வரலாற்றின் குப்பைத் தொட்டிக்குள் போய்விடும். கலைகளும் இலக்கியங்களும் எழுத்தாளர்களும் அப்படியல்ல! காலத்தை வெல்வது அவைக்கும்/ அவர்களுக்கும் மட்டும்தான் முடியும்.

கலை – காலம்!

சென்ற வாரங்களில் தொறன்ரோ மாநகரம் பல முக்கியமான கலா நிகழ்வுகளின் மையமாக விளங்கிற்று. மாற்றுக் கலாசாரம், பல்வேறுபட்ட இன மக்களின் கலைகள், பண்பாடு என்ப வற்றை வளத்துடன் பேணுவதற்கு கோடிக்கணக்கான டொலர் களைச் செலவழிக்கும் மாநகரசபை தொறன்ரோ என்பது ஏற்கனவே எல்லோருக்கும் தெரிந்த விடயம் என்றாலும் ஜூலை மாதம் முதல் பத்து நாட்களிலும் இங்கு இடம்பெற்ற The Fringe Festival என்று நாடகவிழா மிகவும் முக்கியம் பெற்றது.

கனடாவின் 78 நாடகக் குழுக்கள் தங்களுடைய புதிய நாடகங்களை மேடையேற்றினார்கள். மொத்தம் 78 நாடகங்கள். 486 மேடையேற்றங்கள். அனைத்து நாடகக் குழுக்களுமே ஆர்வமிக்க சிறு சிறு நாடக அபிமானிகள், நடிகர்கள், நெறி யாளர்களால் அதிக பொருட்செலவின்றி ஆனால் அற்புத மாகத் தயாரிக்கப்பட்டவை.

அரசியல், நகைச்சுவை, பாடல்கள், சங்கீதம், அபத்தம் என்று நாடகங்களின் வளமும் வண்ணமும் வகைகளும் ஏராளமாக இருந்தன.

மில்லியன் கணக்காகப் பணம் செலவழித்து நாடகங்கள், Musicals அரங்கேறுவதும் தொறன்ரோவில் ஒரு புறமாக நடைபெற Fringe போன்ற நாடக விழாக்களும் வருடா வருடம் நடைபெறுவது நல்ல, தரமான கலை, இலக்கியங்கள் ஒரு மந்தைத் தனமான ஜனரஞ்சக கலாசாரச் சூழலிலும் பேணப்பட வளர்க்கப்பட முடியும் என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறது.

எல்லா நாடகங்களையும் பார்ப்பது முடியாத காரியம் என்பதில் குறிப்பிட்ட சில நாடகங்களையே தேர்வு செய்ய

வேண்டியதாயிற்று. பல நாடகங்களின் மொழி, அபிநயமும் சங்கீதமும் தான் என்பதில் ஆங்கிலம் தெரியாத பலர் கூட இவற்றை ரசிக்க முடிந்திருக்கிறது.

பார்த்தவற்றுள் மனதில் பதிந்த ஒரு நாடகம் எம்மவரான சுதர்ஷன் துரையப்பா முக்கிய பங்கேற்ற My Kind of Night என்ற நாடகமாகும். தென்னாசியாவில் மூலங் கொண்ட சில இளைஞர் களால் இந்த நாடகம் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த நாடகத்தின் இசையமைப்பையும் சுதர்ஷனே நெறிப்படுத்தியிருந்தார்.

ஒரு தென்னாசியக் கலாசாரச் சூழலிலிருந்து கனடாவிற்குப் புலம் பெயரும் ஒருவனுடைய வாழ்க்கை அனுபவங்கள் எவ்வாறு இனவாதம், புதிய கலாசாரம் என்பவற்றுடன் ஊடாடுகிறது என்பதும் பாலியல் தெரிவுகளில் எவ்வாறு புதிய பார்வை வீச்சையும் அனுபவத்தையும் அவன் எதிர்கொள்கிறான் என்பதுமே நாடகத்தின் மையம். நாற்பத்தைந்து நிமிடங்களே நாடகம். இரண்டு பாத்திரங்கள். கச்சிதமான மேடையமைப்பு. ஒரு ரெலிஃபோன். ஒரு யன்னல். நிலத்தில் கிடக்கும் ஒரு மெத்தை. இவற்றூடான ஒரு இளைஞனின் தனியறை நளினமாக மேடையில் கொண்டு வரப்பட்டிருந்தது. காட்சிப் படிமங்களிலும் குறிப்பாலுணர்த்தும் உத்திகளிலும் பெரிதும் தங்கியிருந்த இந்த நாடகத்தின் உரையாடல்கள் மிகச் சொற்பம்.

மண்டபம் நிறைந்திருந்த ரசிகர்களிடம் அமோகமான வர வேற்பைப் பெற்றது இந்நாடகம். சுதர்ஷனுடைய நாட்டிய அனுபவ மும் மென்மை, நளினம், அலங்காரம் என்பவை இரு பாலார்க்குமே பொதுவான அம்சங்கள் என்ற உண்மையை ஸ்தூலமாக அவர் மேடையில் கொண்டு வந்த விதமும் மிகவும் மெச்சத் தகுந்தவையாக இருந்தன. கம்பீரமும், பலமும், வல்லமையும், செருக்கும், ஆணவமும் தான் ஆண்மையின் குணாம்சம்களும் குறியீடும் என்ற பாரம்பரியக் கருத்தை அழகுறச் சிதைப்பதில் சுதர்ஷன் சித்தி பெற்றுள்ளார்.

இது போலவே தொறன்ரோ மாநகரின் ஏனைய இனக்குழுக்களும் பெருமளவில் இந்நாடக விழாவில் பங்கேற்றிருந்தன. ஐந்து வருடங் களாகத் தொடர்ந்தும் ஒவ்வொரு ஜூலை மாதமும் இடம் பெறும் இவ்விழாவைத் தமிழர்கள் அடுத்த வருடமாவது திரண்டு சென்று பார்ப்பார்களா என்பதே எனது ஆதங்கம்!

இன்னொரு கலா நிகழ்வு சென்ற வார இறுதியில் நேதன் ஃபிலிப்ஸ் சதுக்கத்தில் இடம் பெற்ற ஓவிய, சிற்பக் கண் காட்சியாகும். கனடாவின் பல பாகங்களிலிருந்தும் வந்து குழுமியிருந்த ஏராளமான ஓவியர்களும், சிற்பிகளும் தங்களுடைய படைப்புக்களை இலவச மாகக் காட்சிக்கு வைத்திருந்தார்கள். சதுக்கமே நிரம்பி வழிகிற அளவு சனக் கூட்டத்துள் ஒரு ஓவியர் வெகு சாதாரணமாகத் தன்னுடைய புதிய ஓவியம் ஒன்றைக் கீறிக் கொண்டிருந்தார். கலைப் பொருட்கள் விற்பனைக்கும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பல்வேறு தரத்தினரான கலைஞர்களுக்கும் இத்தகைய ஒரு நல்ல சூழ்நிலையை மாநகரசபை வருடா வருடம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறது. ஒவ்வொரு கலைஞருக்கும்

ஒரு சிறு இடம் ஒதுக்கித் தரப்படும். இவ்விடத்தில் அவர் தன்னுடைய ஓவியங்களையோ, சிற்பங்களையோ வைக்கலாம். தற்காலிகம்!

எல்லோருடைய கவனத்தையும் ஈர்த்த ஒரு ஓவியம் கனடா பற்றிய ஒரு ஓவியமாகும்.

கனடாவின் பூர்விகக் குடிகளில் ஒருவரின் தலை உரிய அலங்காரங்களோடு வரையப்பட்டுள்ளது. அதனை மிகவும் லாகவமாகவும் வலுவாகவும் மறைத்துக் கொண்டு ஒரு தலையற்ற ஆனால் கழுத்துப் பட்டியும், கோட்டும் அணிந்த ஒரு உருவம் தெரிகிறது!

இந்த ஓவியத்தை எழுத்தில் கொண்டு வர முடியாது எனினும் ஒரு சின்ன அறிமுகத்திற்காகவாவது இப்படி எழுத நேர்கிறது!

இம்முறை பார்க்கத் தவறியவர்களுக்கு இன்னொரு சந்தர்ப்பம் வரும் என்பது என்னுடைய நம்பிக்கை. நம்பிக்கைகளில் தானே மனிதர்கள் வாழ்கிறார்கள். என்ன?

உலர்ந்த தமிழர்கள்

இப்பொழுது நேரம் இரண்டரை மணி. வெள்ளிக்கிழமை. யோர்க் பல்கலைக் கழகத்தின் ஒரு மூலையிலுள்ள அழகிய வாவிக்கரையில் அமர்ந்திருந்து இதனை எழுத ஆரம்பிக்கின்ற போது வெய்யில் கொளுத்துகிறது. பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு இப்படி ஒரு வெள்ளிக்கிழமையன்றுதான் கொழும்பில் தமிழர்களை உயிரோடு கொளுத்தினார்கள். பத்து வருடங்கள் சென்றுவிட்டன என்றாலும் எல்லாம் நேற்று நடந்தவை போலத்தான் நினைவில் மேலெழுகிறது. மனித குல வரலாற்றில் பத்து வருடங்கள் என்பது ஒரு மணித்துளிதான். ஒரு இருதயம் நின்று விடுவதற்கோ அல்லது ஒரு பாரிய குண்டை வெடிக்கப் பண்ணுவதற்கோ, ஒரு மணித்துளி போதுமானது. எனவே வரலாற்றின் சில கணங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் கிடைத்து விடுகிறது என்பது சத்தியம்.

நாளைக்கு இதே நேரம் நியூயோர்க்கிலுள்ள ஐக்கிய நாடுகள் சபைக் கட்டிடத் தொகுதிகளுக்கு முன்பாக நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்வார்கள். ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என்று நிறையத் தமிழர்கள், தமிழர்கள் மீதான இனப்படுகொலையை நிறுத்து என்று குரலெழுப்புவார்கள். அவர்களுள் பத்து வருடங்களுக்கு முன் கொழும்பில் புதல்வர்களைப் பறி கொடுத்தவர்கள் இருப்பார்கள். சொத்துக்களை இழந்தவர்களும் சுற்றத்தைப் பிரிந்தவர்களும் நூற்றுக் கணக்கில் இருப்பார்கள். குருதியிலும் கண்ணீரிலும் தோய்ந்த வாழ்க்கையைத் தவிர வேறெதையும் கண்டிராத ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்களின் உறவினர்கள் இருப்பார்கள். இவர்கள் அனைவருடைய எதிர்பார்ப்பும், வேட்கையும் சமாதானமும் சுதந்திரமும் நியாயமும் கூடி வருகிற ஒரு தீர்வுதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

என்னுடைய விழைவும் இத்தகைய நியாயத்துடனும் சமாதானத்துடனும் கூடிய ஒரு விடுதலைதான். ஜூலைப் படுகொலைகளுக்குப் பின்பான இந்தப் பத்து வருடங்களில் எவ்வளவோ அடிப்படையான மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துவிட்டன. இலங்கை அரசாங்கத்தால் வேட்டையாடப்பட்டு வந்த ஒரு சிறுபான்மைச் சமூகமாக இருந்த நாம் இன்று பதிலுக்குப் பதில் வேட்டையாடுகிற, "கொலைக்குப் பதில் கொலை" என்கிற தாரக மந்திரத்தை உபாசிக்கிற சமூகமாக மாறியிருக்கிறோம்.

அடிப்படையான கேள்வி என்னவென்றால் "தமிழ் மக்களுடைய மனித உரிமைகள் மீறப்படுகின்றன. எங்களைக் காப்பாற்று" என்று ஐ.நா.வைக் கேட்கிற தார்மீக பலம் எங்களுக்கு உண்டா?

இன்றைக்கு தமிழர் தலைவர்களாக மேலெழுந்துள்ள விடுதலைப் புலிகள் தலைமையில் தமிழ் மக்கள் எல்லோருடைய முகங்களிலும் கரங்களிலும் அப்பாவிப் பொது மக்களின் இரத்தம் பூசப்பட்டுள்ளது. ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவின் 1933ஆம் ஆண்டறிக்கை, சர்வதேவ மன்னிப்புச் சபையின் சிறப்பு அறிக்கை (1993 பெப்ரவரி) அகதிகள் தொடர்பான ஐக்கிய அமெரிக்கக் குழுவின் அறிக்கை, நியூயோர்க் ஏசியாவோச்சின் இவ்வருட அறிக்கை என்று எல்லாச் சர்வதேச அறிக்கைகளிலும் தமிழர்கள் புரிந்த படுகொலைகளையும் புரிகிற படுகொலைகளையும் பற்றிய அம்பலப்படுத்தல்கள் தாராளமாகக் கிடைக்கின்றன. கனடாவின் குடிவரவு, மற்றும் அகதிகள் சபை (Immigration and Refugee Board) ஆய்வறிக்கைகளிலும் விடுதலைப் புலிகள் நிகழ்த்திய படுகொலைகளையும் மனித உரிமை மீறல்களையும் பற்றிய விபரங்கள் தாராளமாகக் கிடைக்கின்றன.

இந்த நிலையில் பூனை கண்ணை மூடிக்கொண்டு பாலைக் குடிப்பது போல, ஐ.நா.சபையின் முன் சென்று தமிழ் மக்கள் மீதான மனித உரிமை மீறல்களை நிறுத்தும்படி கேட்பது தமிழத் தேசியத்தின் வெட்கம் தரத்தக்க ஒரு இரண்டக நிலையாகும்.

வடக்கில் கண்காணாச் சிறையுள் அடைத்து வைக்கப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டு வரும் தமிழர்களைப் பற்றி யார் கவலைப்படுகிறார்கள்? "இம்மென்றால் சிறைவாசம், ஏனென்றால் வனவாசம்" என்று பாரதி பாடிய நிலையில் இருக்கிறது இன்றைய வடக்கு. அடிக்கடி நண்பர்கள் யாராவது கொல்லப்படுகிற சேதி வந்தது கொண்டேயிருக்கிறது.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் இப்படி நடக்கும் விஷயங்கள் பற்றிய தகவல்களை தமிழர்களுக்கும் வெளியுலகுக்கும் தெரிய வரா வண்ணம் இரும்புப் பூட்டுப் போடப்பட்டிருக்கிறது.

ஜூலை 83 நிகழ்வுகளை நினைக்கிறபோது இந்த அம்சங்களையும் நினைக்காமல் இருக்க முடியாது. நடுநிலைமையுடன் கூடிய சீரிய பார்வையோடு தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தைத் திரும்பிப் பார்த்

தால் ஜூலை 83 நிகழ்வுகளை நினைவு கூர்வதைவிட காத்தான்குடியில் பள்ளி வாசலினுள் வைத்து நூற்றுக்கணக்கான முஸ்லிம் மக்கள் விடுதலைப் புலிகளினால் படுகொலை செய்யப்பட்டதை நினைவு கூர்வதே தமிழர்களின் ஆரோக்கியமான மனச் சாட்சியின் குரலாக இருக்க முடியும். இனச் சுத்திகரிப்பின் மூலம் (ethinic cleansing) முஸ்லிம் மக்களைக் கொன்று விரட்டிவிட்டு சேர்பியாவின் தலைவர்கள்போல ஐ.நா. சபைக்கு நாங்கள் செல்ல முடியாது.

நாளைக்கு நியூயோர்க்கில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்யப்போகும் ஒவ்வொரு தமிழரும் தன்னுடைய மனச் சாட்சியைக் கேட்க வேண்டிய கேள்வி ஒன்றுள்ளது.

மனித உரிமைகளையும், மற்றவருடைய சுதந்திரத்தையும் நாங்கள் மதித்து நடந்திருக்கிறோமா? எங்களுடைய கரங்களிலும் குழந்தைகளுடைய இரத்தம் இருக்கிறதா இல்லையா?

ஜூலை 83 நிகழ்வுகளை சிங்கள மக்கள்தான் நினைவு கூர்ந்து வெட்கப்பட வேண்டும். நாங்கள் காத்தான்குடியை நினைவு கூர்ந்து வெட்கப்பட வேண்டும்!